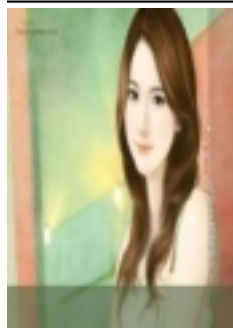

Lãnh Cúc Băng Tâm

Contents

Lãnh Cúc Băng Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7: Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9: Chương 9	64
10. Chương 10	72

Lãnh Cúc Băng Tâm

Giới thiệu

Nữ thanh thiên của giới pháp y như cô cũng phải ra ngoài xem bệnh? Nửa đêm nửa hôm vừa bận xo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cuc-bang-tam>

1. Chương 1

Vân tướng y thường hoa tướng dung.....Hội hướng diêu đài nguyệt hạ phong.

12 vị hoa tiên trong thán, tư thái khiến người say đắm, trong Quảng Hàn Cung không xuân thu, sao biết nhân gian hạ đông khổ.

Ai ngờ một ngày thỏ con nghịch ngợm, xúi giục hoa tiên trong vườn xuống trần du ngoạn, nguyên thần cười mây lướt nhẹ qua mặt nước, nhân gian 1 ngày vui, quay đầu không còn rể, bị thỏ con ăn mất rồi.

Không nơi nương tựa, tiên hồn ngọc phách ở nhờ nhà dân phàm, bị kẻ lang thang kia nhìn thấy, vẽ nên “Thập nhị khách đồ” truyền lưu hậu thế, từ luân hồi trải nghiệm nỗi khổ của nhân gian, mới đó mà đã đi tới thế kỉ 21 Đài Loan.

Hoặc là có duyên, hậu nhân của người vẽ bức tranh này có được “Thập nhị khách đồ” đã được tu sửa từ người đã mất Trương Mẫn thúc, vì tình cờ trời an bài, gặp được 12 cô gái xuất trần gần giống với hoa hồn tinh phách, còn sống chung với họ.

Cao quý, đậm nhũ, thanh thuần, mê người.....các kiểu tư thế của hoa, vì thế mà có “Thập nhị khách hoa cư”.

Quý Khách Mẫu Đơn – Tàng Tử Tử, là kĩ giả tài chính có tiếng, ước mơ là trở thành phóng viên tài chính kiệt xuất, nhưng lạ là, cô luôn vô tình moi móc được tin đồn scandal của người nổi tiếng, khiến chủ nhiệm biên tập dở khóc dở cười, muốn thay đổi nội dung công việc của cô thành tuyển đường điện ảnh.

Cận Khách Thục Dục – Thường Lộ Hoan, tính tình nóng nảy lại hơi bị thần kinh, cứ cầm gươm cầm giáo nghi ngờ ai cũng là đến kiếm chuyện với cô, sáng tác ca khúc bài nào cũng HIT, ca sĩ theo đuổi đòi nhạc 1 đồng, bút danh chính là “Ẩn danh”.

U Khách Lan Hoa – Hà Hương Vân, là điêu khắc gia mới nổi dạo gần đây, từng chấn động khắp thế giới với bức tượng “Lục Niết Quan Âm”, trước mắt được quốc gia coi là đại sư cấp Quốc Bảo, hành sự cực kì thần bí, không nguyên lộ mặt.

Dã Khách Tường Vi – Phùng Thính Vũ, cá tính kiêu ngạo, con người lạnh lùng không nóng nảy, là 1 trong những tay đua xe nữ nổi tiếng cực ít trên thế giới, ngoại hình trung tính tuấn mỹ vô trù, người ủng hộ không có sự phân biệt về giới tính. Tốc độ xe như báo, không chịu sự chiêu lãm của bất kì công ty tập đoàn hay đội xe nào, chỉ yêu độc hành, nhất tiểu nan cầu.

Thọ Khách Cúc Hoa – Ngôn Túy Túy, sở trường chuyên nghiệp là mổ ngực mổ bụng, còn có chấp chiếu hợp pháp, mỗi năm Chính Phủ Trung Ương đều phải trả cô 1 khoản lương cao ngất ngưỡng, cách gọi của bá tính dân gian là Pháp y, chức đẳng chính xác là Quan Nghiệm Xác, một nhát dao xuống rõ rõ ràng ràng, oan tình đều được phá giải .

Tiên Khách Quế Hoa – Tống Liên Liên, là “Dân tộc du mục” có tiếng, một cái miệng ăn đứt tứ phương, nói trắng là tộc làm công, đi khắp nơi tìm kiếm TIỀN đồ, là ma nghèo giàu có nhất, vì cô là đứa “con nít” duy nhất du mục đến các đại lân cư, mà các hàng xóm thì vô cùng nhiều tiền và khảng khái, cung cấp cho cô không ít cơ hội làm công.

Viễn Khách Mạt Lợi (hoa nhài đó các bạn) – Thôi Tiểu Anh, là vua con nít bình sinh không có ước mơ lớn, một ngày khi ăn kem trên đường, vô tình lọt vào mắt của Nhà chế tác Tiết mục Nhi đồng, bắt đầu công việc chủ trì được trẻ con muôn phần yêu thích, năm nào cũng đoạt đủ giải lớn, giá thuê cô cao như sóng thần.

Giai Khách Thụy Hương – Nghê Tưởng Dung, xưng hiệu là Đài Loan đệ nhất bách khoa toàn thư, nhậm chức trong Thư viện quốc lập, một cái đầu vàng giá trị nghiêng thành mà cam nguyện bình phàm, từ bỏ chức Quản Chủ chịu thiệt nhận công việc của 1 quản lý viên nhỏ nhoi, lúc nào cũng nằm trong đồng sách không thấy mặt,

Thanh Khách Mai Hoa – Thẩm Luyến Mai, sở hữu tiếng ca hoàn mỹ như sáo trời, khiến người nghe say đắm, không ít người quản lý và chủ công ty sản xuất nhạc ôm 1 đồng tiền giấy như con số trên trời tìm cô kí hợp đồng mà không chịu, thà làm 1 ca sĩ nhỏ vô danh trong Nhà Hàng của người bạn, không vướng hồng trần hát những bài hát thuộc về mình.

Nhã Khách Trà Hoa – Hòa Phong, là một tác giả tiểu thuyết ngôn tình cực kì căm ghét máy vi tính, ngồi ở nhà rảnh rỗi thì làm “thủ công”, 1 đôi dép lê đi khắp thiên hạ, không cần ra khỏi nhà thì cô tuyệt đối nằm chết lì trên bàn trong Hòa thất, cầm 1 cây bút bi thiên mã hành không, quan niệm sống khảng khái như người hầu xứ philippin, không ai tin cô là sáng tác gia không thềm nhang khói nhân gian trong tưởng tượng.

Tĩnh Khách Hà Hoa – Phương Tịnh Hồ, trời sinh đậm bạc, vì không cách nào tìm thấy nốt nhạc yêu thích của ngày xưa trong tiếng vỗ tay của mọi người, đột nhiên từ bỏ sự nghiệp diễn tấu đang ở đỉnh cao, trở

thành cô giáo dạy đàn trong trường học.

Tổ Khách Đình Hương – Viên Tổ Tổ, người như tên vô cùng mộc mạc, không thích hấp dẫn quá nhiều ánh nhìn bởi bề ngoài thanh lịch phiêu dật, cố ý trang điểm bình dân để người ta không chú ý đến sự tồn tại của mình, nhiều khi giống người quét dọn nhà, ai cũng nhìn không ra thì ra cô là thiên sứ áo trắng được tôn kính.

12 cô gái, 12 câu chuyện tình yêu, mở ra trong mùa hoa nở, từng cánh hoa tung bay như nụ cười và giọt lệ của họ.

Trong ‘Tòa nhà cho thuê dành cho con gái’ 13 tầng, tình yêu từng bước từng bước đến gần.

Yenny có đôi lời xin nói

Đây chính là Tiết tử của hệ liệt này, lẽ ra nên dịch từ đầu nhưng vì quá làm biếng (shy*shy*)...hồ hớ!

Tính bỏ luôn phần này nhưng phát hiện LCBT khúc sau có nhắc đến 1 số cô gái khác trong này, không đọc Tiết tử thì nội dung LCBT sẽ hơi khó hiểu nên nên ráng post luôn để mọi người không thắc mắc...hý hý!

Tiếng súng nổ trong đêm trăng

Một hồi tiếng chân đạp hỗn loạn đang từ xa tiến đến gần, tiếng va chạm của những lớp xe bị kéo lê dai dẳng khiến người ta không ngủ được, cảm thấy rùng mình, cứ như ma quỷ đang ở khắp nơi chuẩn bị hại người.

Tiếng chim kêu vào đêm nghe thật thảm thiết, bóng người lúc có lúc không, tiếng đùng đùng rầm rộ như muốn che lấp đi tiếng chân người

Dường như

Tiếng đầu súng kịch liệt càng lúc càng dữ dội và gấp rút, phía sau hồ chứa nước bỗng có những tiếng động nhỏ, đủ để quấy nhiễu những sinh vật gần đó và khiến chúng lao ra một cách hoảng loạn

Còn khiến cả đôi nam nữ đang “ăn vụng” giật mình bàng hoàng, khóa thân chạy ra, làm cho người ta ngạc nhiên bởi sự náo nhiệt, không yên tĩnh của đêm tối.

Nhưng, thanh đao dài vẫn muốn lấy mạng và tiếp tục vươn tới cái bóng đen đang đứng không vững phía trước nó, quyết tâm khiến người đó phải xuống địa ngục hầu Diêm Vương.

Từng tiếng súng vang lên thúc giục, người đàn ông đang mất khá nhiều máu xé toan áo của mình thành từng dải, buộc chặt vào vết thương trên ngực, ánh mắt lạnh lùng trong đêm tối bỗng lên vết sáng đỏ.

Đó là vết sáng phản chiếu của máu.

Tiếng bước chân đang ép đến gần, sốt ruột muốn lấy mạng của người trước mắt, không do dự, sinh mạng yếu ớt ấy dường như không nên ngoan cường phản kháng, đợi chờ cái chết là cách duy nhất để có được sự yên bình.

Đêm tối, là màu sắc thích hợp nhất dùng để che giấu, cả thần thánh cũng không thể nhìn xuyên, là thời khắc mà những kẻ phạm tội yêu thích nhất.

Hoặc nên nói đây là cạm bẫy được dựng sẵn để loại bỏ những kẻ chặn đường, có ai lại không yêu quyền lực và danh lợi, ngồi trên đỉnh ngọn của Kim Tự Tháp mới là kẻ mạnh duy nhất.

Cho dù rằng phải dùng máu và xương người để dựng nên, thế giới bóng tối không có đạo lý, nhẫn tâm độc ác mới là điều kiện tất yếu.

Bạn bè sao?

Huỳnh đệ sao?

Kẻ địch của ngày hôm nay lại là ai đây?

Những vết đỏ của máu trở thành những chỉ dẫn rõ ràng, từng bước từng bước dẫn tới chỗ của người đàn ông ương ngạnh cầm cự bằng một chút sức lực cuối cùng, vết thương của anh ta do sự phản bội gây nên.

Mất máu không phải là nguyên nhân chính khiến tầm nhìn của anh trở nên mơ hồ, thuốc mê trong người phát tác mới chết người, anh biết rõ rằng bản thân không thể cầm cự thêm bao lâu nữa, nhưng sự kiêu ngạo vốn có bắt anh ta phải cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không cúi đầu trước số mệnh.

Con đường dài như không có đích đến, cỏi đại như dao sắc cứa vào cơ thể, từng vết xước cùng với vết máu trên ngực khiến ta cảm thấy thật đáng sợ, y như rằng là yêu ma đang bước đi dưới địa ngục.

Mà anh ta là một con người, một kẻ chuẩn bị bước vào địa ngục, nếu như anh ta không thể chống lại tác dụng của thuốc mê đang càng lúc càng lan mạnh, vậy thì.....anh ta chỉ có thể chết, không còn lựa chọn nào khác.

Anh, không sợ chết.

Nhiều năm qua lại trên ranh giới sinh tử, quá nhiều lần bước ngang qua mặt thần chết, trong lòng vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận cái chết, sống trong giang hồ chết trong giang hồ là quy luật không đổi, nhưng không phải là lúc này,

trong lúc có người cần anh ta sống sót trở về.

Không nói đến tình yêu trai gái, không nhắc đến ơn nghĩa cha mẹ, hoàn cảnh của anh khiến anh không thể không đoạn ân tuyệt nghĩa, quá nhiều mối quan hệ thừa thãi chỉ làm mài mòn tâm trí hùng tráng của đàn ông mà thôi, cắt đi, bỏ đi, hủy đi là công thức đúng đắn.

Điều tức cười là, anh ta đã thực hiện quá mức, đuổi cùng giết tận nhưng lại vô ý để lại mầm giống tai họa, phụ nữ đều là loài rắn rết không thể tin tưởng, độc tính của trái tim đàn bà hơn cả mọi thứ trên đời.

Đề nên tiếng cười đang vang vọng trong rừng đêm, “Dùng cái nhỏ để với tới cái lớn là bản tính vốn có của đũa, mặc cho người là cuồng ưng hay độc hạc, chỉ cần rơi xuống đất, đều không thoát khỏi số phận bị đũa bằm và hút mất sinh mạng”.

“Người nghĩ rằng người có thể thao túng ta sao?” Kéo cò súng một cách nhẹ nhàng, anh ta đang đợi thời cơ ra tay.

Đêm, quá tối.

Mà anh ta lại sắp nắm không chắc khẩu súng trong tay.

“Cuồng Ưng, người đang kéo dài thời gian để chờ những người bạn trung thành đến cứu người sao?” Hần sẽ không để hần có cơ hội sống sót.

Mất máu khiến anh quá yếu ớt phải tựa vào thân cây để đứng vững. “Ta không cần người khác cứu, người không có bản lĩnh giết được ta.”

“Muốn thử không?” Giọng nói điềm nhiên, không nổi nóng, hần làm một động tác nắm giữ chặt.

Đến gần rồi, ba phía đều có đoàn người đông như kiến, khoảng trống phía sau là hàng rào hồ chứa nước, với cục diện trước mắt, anh đã tính đến tình huống xấu nhất, có nên cá một ván không?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, bóng người càng ngày càng đông, muốn có đường sống nhất định phải dốc toàn lực sống mái một trận.

Không thua thì là thắng, anh vốn là kẻ trốn chạy của địa ngục, lần này cũng không ngoại lệ.

“Giết hần đi.....”

Lệnh được ban ra, tất cả tập trung hỏa lực lại khiến cánh tay và bắp chân của người đàn ông này trúng thêm nhiều phát đạn, anh cắn răng bắn trả, bốn phát súng cướp đi bốn nhân mạng, tiếng chó dại sủa âm ỉ khắp nơi.

Dòng nước phía sau sâu không thấy đáy, anh ta nhìn cũng không nhìn quay lưng lao xuống, thân hình như cá chày rơi xuống nước không nghe tiếng, chỉ có một tí bọt nước, không có bất cứ cái gì nổi lên.

“Nhắm xuống nước mà bắn cho ta, không thấy xác không ngừng bắn.” Hần không tin anh sẽ sống được.

“Dạ.”

Những phát súng loạn xạ kết thúc khi từ xa có tiếng chân người đến, trong bóng đêm, khuôn mặt phần hân ấy buộc phải giơ tay ra lệnh tất cả giải tán, lòng hân nghĩ rằng với vết thương nặng như vậy anh ta không thể sống được.

Nhưng, hân không thấy được vẻ mặt sắp chết của Cuồng Ưng thật quá đáng tiếc, đó là vẻ mặt hân mong chờ nhất.

Mà thôi, hân sắp có được mọi thứ hân muốn, không ai cản được hân, KHÔNG AI...

“Chết tiệt, tụi bây nhanh đi xuống tìm đi, đừng để con Ưng đó chết, ta không muốn phải gánh trách nhiệm của hân đâu.”

Đám người đến sau đó là để cứu viện, họ đang tìm kiếm trong đồng xác chết hy vọng một kỳ tích.

Phía trên hồ nước là tiếng la hét kêu gọi không ngừng, tiếng gọi thống thiết chân thành, vang vọng trên mặt đất mà ánh trăng đang soi rọi, đồng thời chửi rủa hồ nước quá rộng quá khó tìm.

“Gã họ Thù kia, rốt cuộc người chết đi đâu rồi, có linh có hồn thì chỉ dẫn một chút đi, bắt người khác mò mẫm như vậy người vui lắm hả???”

Vừa dứt lời, gã thuộc hạ bên cạnh liền chỉ tới cái xác nổi trên hồ nước. “Đó có phải là bang chủ không?”

Mặc kệ ba bảy hai mốt, vài con “cá bay” lập tức nhảy xuống, hợp lực lôi cái gã không có dấu hiệu của sự sống lên bờ, dùng hết sức níu lại linh hồn mà Diêm Vương đang đưa đi.

Chết rồi sao?

Chết rồi.

Tứ chi co cứng, mắt mở to, nhiệt độ cơ thể đi xuống, hồ máu tử thi màu đỏ tím xuất hiện, vết thương chí mạng là vết súng trước ngực, tốc độ bắn 118211377 feet/s

Nhiệt độ trong ruột là 28 độ, so với nhiệt độ người bình thường là 37 độ thấp 9 độ, thời gian tử vong khoảng 12 tiếng trước, ngực có hiện tượng ra máu, trong người chắc có tích máu.

1, 2, 3, 4,...đùi bên trái có trũng 7 nhát, ngón út bị gãy do va chạm mạnh, căn cứ vào phân tích, thuốc súng còn lưu trên ngón tay chỉ là xước qua, vết đạn trên đùi mới gọi là “huy hoàng”.

Chết thì chết mau một tí đi, còn không thì lấy dây thừng treo cổ, dùng gas tự sát là một nhất, chết rồi những vết thương trên thân thật sự mệt mỏi, cả cái xác to lớn vậy mà không miếng da nào lành lặn.

Ngâm nước rồi nên có một tí phù thũng, gõ vào phổi cũng có tiếng nước nữa, sấm rỗng sấm phụng cũng chết vậy thôi, muốn bay lên trời cũng không được.

Tại sao nhân lúc cô ấy trực ban mới phát hiện chứ? Lượng công việc hôm nay đã nuốt không trôi rồi, vậy mà vẫn còn 4, 5 cái xác đang xếp hàng cho cô mổ, cắt ruột cắt gan cũng chỉ có đôi tay này thôi.

Cô gái với chiếc áo màu trắng đang viết vào bản báo cáo, lông mày xinh đẹp nhíu nhẹ hiện vẻ thờ ơ, dạo này sao người chết nhiều thế...

Sáng nay khám nghiệm cái xác chết nữ do bị cưỡng bạo mà chết, trưa là xác của cậu bé 5 tuổi bị ngược đãi, tới chiều cũng không được nghỉ ngơi bay đến tận đường Dương Kim khám qua 5 cái xác “người” chết do tai nạn giao thông còn phải viết báo cáo tại chỗ.

Vốn nghĩ là được mê mẩn trong món lẩu rồi, nào ngờ vừa mới trộn rau, thịt bò còn chưa chín tới, gã Kiểm Sát viên lại rảnh rồi tới bắt đi làm việc, cố tình coi cô là Công Vụ viên làm việc 24/24 tới chết mà.

Tong!

Tiếng chuông chỉ 12 giờ đêm, luồng khí ma quỷ âm u tràn vào, gió lạnh thổi hiu hiu khiến người ta rùng mình, cứ như có một bóng trắng cứ ẩn hiện xung quanh.

Phòng Nghiệm xác vốn âm khí nặng, phạt đường kẻ bên vẫn còn đang bật kinh phạt từ radio, so với phòng Pháp Y thì tệ hơn nhiều, nhưng cố gắng chút thì vẫn còn nh được, vì cô ghét nhất nghe thấy “tiếng”.

Nhìn xác chết im lặng thế kia, mặc cho cô điều khiển hay cắt này cắt nọ cũng không kêu đau, nằm im duy trì tư thế trước khi chết đợi chờ phá án.

Không giống ai kia....

“Dương Tố Thanh, đừng để tôi nghe thấy tiếng rằng cô run cầm cập nữa, nếu không tôi để cô ở lại ngủ chung với tụi nó một đêm đấy.” Sau gáy không có vết thương, nhưng trán lại có vết móp....

Uhm! Lúc rơi xuống nước đập đầu vào vật cứng, cái xác nam này chắc chắn là từ trên rơi xuống.

“Ng...bác sĩ Ngôn, cô không cảm thấy nhiệt độ trong phòng hơi thấp sao?” lạnh quá, còn hơi rờn rợn nữa.

Không, không phải hơi, mà là quá rợn người, toàn thân cô đã nổi da gà, lạnh băng, từ gót chân lạnh lên đến đỉnh đầu, nơi này u ám tối nổi khiến người ta muốn bỏ chạy, muốn bỏ chạy quá đi....

Đặc biệt là đang 12 giờ đêm, lại là âm lịch tháng 7, cô không sợ thì đúng có ma đó....bậy bậy bậy...cái xấu không linh cái tốt linh, quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, mẹ tổ, phật tổ, thái tổ, tui a tổ, có linh nhớ bảo vệ tui, tui sáng đêm 3 nén nhang thành tâm lạy phật.

Á! Con mắt còn nửa con, nói đáng sợ bao nhiêu thì đáng sợ bấy nhiêu, cũng trách quá sùng bái thần tượng, nhất thời ngu ngốc chọn sai ngành.

“Cũng tạm được nếu cô ngừng run và đưa tôi dao mổ.” Coi bộ không cắt vài dao không được.

“Cần cắt ra sao? Triệu chứng của người chết không phải rõ lắm sao?” Chết do súng bắn và mất máu quá nhiều.

Bỏ bản báo cáo xuống, Ngôn Túy Túy giơ tay ra, “Dao mổ, chúng ta cần xác định chính xác thời gian tử vong của anh ta, và cả độ tiêu hóa thức ăn trong ruột.”

Thức ăn cũng có thể trở thành mấu chốt phá án.

“Ngày mai tiếp tục được không, đêm nay lạnh quá àh.” Dương Tố Thanh nhắc khéo bằng cách liếc ngang qua phòng Khám Nghiệm lạnh lẽo.

“Kiểm sát viên ngày mai đòi báo cáo, cô đi lừa một bản về đây đi.” Gã đó đúng là không quan tâm đến sự khổ cực của bá tánh.

Ai không muốn về nhà ngủ 1 giấc ngon lành chứ, nhưng đang có công việc, đành làm đến chết thôi.

Kiểm sát viên nhăn tâm quá àh, họ rõ ràng là hai cô gái “yếu đuối”... “Bác sĩ Ngôn, cô không sợ sao?”

“Đã nhảy vào nghề pháp y thì phải có tinh thần đấu tranh, người sợ ma ba phần mà ma sợ người bảy phần.” Người sống còn đáng sợ hơn người chết nữa.

Nhận lấy dao mổ, Ngôn Túy Túy cắt 1 nhát từ đầu đến eo, bắt đầu phẫu thuật phân dạ dày, cắt vùng ngực trái, máu bầm tích tụ nghiêm trọng hơn cô nghĩ.

Da trên cổ và ngực bị cắt lìa, xuống dao sâu 4 phân trên vùng bụng, 1 nhát cắt ngang, hơi hồi hộp, và...gan nè, thận nè, hay một số nội tạng vốn nằm im trong cơ thể được đưa ra không thương tiếc.

Nếu ngực có hơi thì trước hết phải đổ nước vào, sau đó mới dùng dao đâm thủng xem có bọt khí sủi lên không, chết trước khi rơi xuống nước và chết sau khi rơi xuống nước hoàn toàn không giống nhau, điều này có trợ giúp cho vụ án, không thể bỏ qua bước này.

Đạn xuyên qua ngực trái gây mất máu đúng thực là điểm chí mạng, các vết thương nhỏ khác chỉ là món ăn nhẹ, nhiều chỗ xước, gãy xương là lúc rơi xuống nước va chạm mà để lại, không phải là mấu chốt.

Quá mập, lượng mỡ đủ nuôi sống 1 làng trẻ em ở Bắc Á, xã hội đen bây giờ thật không tiết chế, cho dù không chết vì xung đột giữa các bang phái thì sớm muộn gì cũng chết do cholesterol quá nhiều...

Muốn địa ngục trống trải thật không dễ, nhiều khi con người gây họa khắp nơi, có ngày tràn lên mặt đất...

“Có thể nghỉ ngơi chút không, em nhức đầu quá.” Cô đang buồn nôn, cái đồng ruột gan đó....ọe..!

Chỉ ít phải 5 năm không dám ăn thịt heo và gạo cuộn.

“Một pháp y thực tập tài năng không bao giờ từ bỏ quyết tâm, em muốn chỉ vẽ một vòng tròn trên bản báo cáo của em àh?” Sắc mặt trắng bệch như người chết, Ngôn Túy Túy liếc ngang qua cô ta.

“Em....uhm....” Bịt miệng lại, Dương Tổ Thanh chỉ biết khóc trong câm lặng.

Ngày xưa lúc viết nguyện vọng thi vào Học viện Y, cô không hiểu rõ thế nào là Cơ sở y Học, thế nào là Ứng Dụng Y Học, 17, 18 tuổi chỉ muốn nhanh chóng thành công, cứ nghĩ là Ứng Dụng Y Học có thể học nhiều điều hơn.

Mà trong Ứng Dụng Y Học lại có khoa Trị Liệu, khoa Dự Bị và khoa Pháp Y, năm đó kinh tế bất ổn, các phòng khám thường bị ăn cướp, bệnh viện lớn thì hay bị tổng tiền, bởi thế nên cô mới quyết định theo học Pháp Y.

Nào ngờ năm cuối thực tập khiến cô hối hận rồi, đi theo vị bác sĩ này lên núi xuống biển, xem hết những cảnh tượng khiến cô mắc ói, cô mới biết rằng trị an của Đài Loan đã tiến tới cảnh giới mà cả thần và người đều phản nộ.

Trong 6 tháng qua, cô vẫn không quen cảnh máu me tràn lan và nội tạng khắp nơi, đôi lúc tử thi phát hiện chậm tí xíu, mùi hôi bốc lên còn nhịn được, nhưng những con sâu lúc lắc trên đó mới khiến người ta phát ói, chỉ là cô không thể ói trước mặt bao nhiêu là cảnh sát được, phải bảo vệ hình tượng mà!

Như phút giây này, không những là mổ bụng của người chết, mà còn phải tìm kiếm trong ruột cái đồng thức ăn sắp thành phân...xem xem trước khi chết, gã này ăn gì, phán đoán xem bữa ăn cuối cùng ăn vào lúc nào, thậm chí từ vị trí đồng thức ăn tàn lưu đó đi ra, tìm ra kẻ mà hắn tiếp xúc cuối cùng.

Người chết ra máu là chuyện thường, nhưng tại sao cô phải làm cái công việc dọn dẹp đó, trợ lý pháp y khổ mạng vậy sao?

“Đưa cái kim cho tôi, cái bên trái ấy.” Nhanh lên, mổ xong cái xác này cô không làm nữa đâu, quá mệt rồi.

Dương Tổ Thanh nhìn qua chỗ khác tránh không nhìn vào cái xác. “Bác sĩ Ngôn, làm thêm có tiền làm thêm không?”

“Tôi sẽ đi nói với cấp trên, thiếu một đồng cũng sẽ có người gặp nạn đấy.” Tiền công của quốc gia không lấy sao được.

“Em gái, người em nói là anh àh?” Nhắc đến chữ lợi đúng là mất hết nhân tính...

Dáng người cao ráo cùng với tiếng cười vang vọng trong phòng Khám Nghiệm, người đàn ông có vẻ thư sinh đeo kính cận cười thật thoải mái, không thèm nhìn cái xác đang khó chịu trên bàn mổ.

Thấy nhiều người chết rồi thì cũng không còn thấy lạ kì nữa, da rời thịt rách cũng đâu phải không gặp qua đâu, chạy trên hiện trường tai nạn mấy lần cũng đủ kinh người rồi, đâu có cái xác nào hoàn chỉnh đâu.

“Anh đến làm gì, xem em làm việc cần mẫn rồi yêu cầu cấp trên tăng tiền thưởng àh?” Ngôn Túy Túy một mắt liếc anh ta 1 cái.

Thiệu Chi Ung mỉm cười giơ tay trái lên. “Đến đưa thức ăn khuya cho em, anh sợ giới pháp y sẽ mất đi một nữ thanh thiên đó mà.”

“Đừng nói là anh đã mua cháo tương cho em nha, cái gã bị vượn máu trên dao mổ mà không chịu chết.” Ăn liền 5 ngày sắp chịu không nổi rồi.

Vì không có thời gian xuống bếp, cô nàng làm công đạo này hình như rất bận, cứ không thấy mặt, muốn tìm người thay thế cũng không có, chỉ còn nước một nồi cháo cứ nấu đi nấu lại ăn thôi.

Dù gì cô cũng không thường xuyên ở nhà, 3 bữa chính cũng giải quyết bên ngoài, ăn không hết là chuyện thường, đồ đi thì tiếc nên cứ để trong tủ lạnh, lúc đói thì cứ lấy ra ăn một hai chén.

“Thịt heo xào, thịt thỏ, canh gan heo và một ly lớn cà chua ép, vừa lòng chưa?” Anh quyết định ở lại chơi với người đẹp rồi.

Vừa nghe về thức ăn lập tức khuôn mặt biến dạng, Dương Tổ Thanh bước lùi liền mấy bước, có chết cũng không tới gần bữa ăn khuya này.

“Nghe có vẻ cuối cùng anh đã có lại một chút lương tâm, chúc mừng chúc mừng.” Gỡ bỏ găng tay trên tay, Ngôn Túy Túy dùng nước khử trùng và nước khoáng rửa sạch đôi tay.

“Không có lương tâm là em chứ, bao giờ em mới biết kính trọng người anh luôn yêu thương đàn em như anh đây.” Muốn uống 1 ly nước của cô ấy cũng phải tự rót nữa.

“Đợi chừng nào anh gặp bất hạnh rồi em sẽ không ngần ngại mổ khắp cơ thể anh, tìm ra hung thủ để anh chết cũng nhắm mắt.” Quá có nghĩa khí.

“Độc ác quá đó, em đang trù anh chết.” Anh đang là thanh niên xuất chúng, trụ cột của đất nước xã hội, đáng chết là những kẻ xấu xa chứ tuyệt đối không phải là anh ta.

“Đừng giả nai, ngành Luật và ngành Pháp Y khác xa nhau lắm.” Vừa đủ cay, ngon!

“Đũa nè.” Sao có người lười như vậy, đến gỡ bao cũng lười, lại dám dùng tay thay đũa cơ đấy.

“Đừng giả bộ đối xử tốt nữa nha, dụng ý của anh em hiểu rõ, có bao nhiêu góc ngách trong bụng anh em cũng biết

đấy.” Được đối xử quá tốt không phải là điều tốt.

Thiệu Chi Ung cười rạng rỡ khoác vai Túy Túy kiểu huynh đệ “Bị em phát hiện rồi, không uống công anh yêu thăm em bao nhiêu năm qua...ai cha! Em giỏi quá!”

“Chuyện thị phi tốt nhất là anh nên khóa miệng lại, em không muốn tự chuốc phiền phức, những chuyện có dính đến tên anh thông thường đều đem lại vận xui hết.” Đã có không ít tin đồn rồi.

Từ trước đến nay làm việc không gây chú ý như cô không bao giờ muốn trở thành nhân vật nổi tiếng, vậy mà cứ vụ án nào tới tay cô cũng phá án thành công, tích lũy quá nhiều thành tích, bao nhiêu kì án được điều tra rõ, danh tiếng vang đến nỗi Tổng thống đích thân ban thưởng.

Học y vốn là do hứng thú với kết cấu cơ thể con người, chứ không phải vì muốn làm điều tốt cho xã hội hay chăm sóc sức khỏe xã hội, cô ghét con người là chuyện ai cũng biết, nhưng trở thành pháp y lại khiến nhiều người kinh ngạc, không ai nghĩ rằng cô thích giao du với người chết.

Thật ra người chết là thành thật nhất, nằm một cách “an phận thủ kỉ” không ồn ào không lên tiếng, không có những phương pháp trị liệu, không cần nghe bệnh nhân than thở một đồng về những thứ không liên quan đến bệnh tình như việc nhà, còn ít đi những lời hỏi thăm phiền phức của người nhà bệnh nhân, xung quanh ít đi khá nhiều tạp âm.

Người sống, xác chết trong mắt cô không có khác biệt, từng nhát dao đi xuống cũng là cùng một cấu tạo thôi, chỉ là một thứ thì còn biết thở, một thứ làm biếng không muốn hô hấp nữa thôi.

Cứu sống bệnh nhân là chuyện bình thường, không ai nghĩ rằng vị bác sĩ đó đã làm một việc tuyệt vời hay thế nào, việc làm đương nhiên không cần phải nói nhiều, nhiều lắm thì cuối năm có thêm chút tiền thưởng.

“Cá giúp đỡ nước, nước cũng giúp cá thôi, em cực khổ một chút làm việc cả đêm, anh cho em nghỉ phép 7 ngày như thế nào?” Vụ án khá nghiêm trọng, lâu lâu một chút lợi ích cũng không quá đáng.

“Vụ giao dịch này không tệ.” Suy nghĩ một chút, Ngôn Túy Túy không quên cất nhắc hậu bối “Dương Tố Thanh, báo cáo để em viết đó.”

Vừa bị kêu tên, Thiệu Chi Ung nhìn về phía một xác sống khác, khuôn mặt trắng bệch tội nghiệp đó quả không hổ danh, hoàn toàn không có chút biểu hiện hay kinh hoàng.

“Đừng mà! Cô giáo àh, ngày mai em phải về trường nộp bài tập đó.” Gọi một tiếng cô giáo với hy vọng có thể thoát nạn.

“Viết.” Không nói nhiều, thái độ của Ngôn Túy Túy là không ai xin xỏ được, cô ngồi kế bên cái xác uống canh gan heo...

Có việc thì cứ để đề tử làm, cô cứ lợi dụng một tí cũng đâu quá đáng.

“Huhuh....cô nô dịch em.” Dương Tố Thanh không dám khóc lớn, sợ làm phiền tới “xác chết”.

Làm trợ lí đúng là trời định mạng khổ, còn tới nửa năm mới lấy được bằng tốt nghiệp, có thể tốt nghiệp 7 năm học cực khổ này phải coi điểm số có được trong kì thực tập này, cô có thể nói: KHÔNG sao?

Ăn hiếp hậu bối là hành vi đáng khinh, nhưng cô không thể trách móc ai hết, bác sĩ Ngôn là đôi cánh của giới pháp y, cho tới bây giờ, vẫn chưa có vụ án nào mà cô không tìm ra nguyên nhân chết, danh dự cao ngất ngưỡng không phải một tiểu bối như cô so sánh được, nói ra đâu ai để ý

Có khi người ta còn nói đây là rèn luyện, hăm mộ cô theo đúng thầy tốt mà không trân trọng, chê cô còn quá con nít.

“Em cứ từ từ ở đây than trách nha! Chị tan ca đây!” Ăn no rồi muốn về ngủ cơ.

“Hà?!” Ý cô ấy là gì? “Bác sĩ Ngôn, chị muốn để em một mình tại phòng Khám Nghiệm?”

“Không.” Thu dọn vật tư, Ngôn Túy Túy dùng bông gòn và OXY già rửa sạch vết bẩn trên dao mổ.

Dương Tố Thanh yên tâm àh một tiếng, còn may, còn may.

“Chị dẹp dụng cụ phẫu thuật vào bao chi vậy?”

“Khám nghiệm xong rồi không về nhà không lẽ ngủ qua đêm ở đây, cầm lấy.” Ngôn Túy Túy đưa bản báo cáo mới hoàn

thành được một nửa cho cô ấy.

“Bác sĩ Ngôn...” Dương Tố Thanh có chút hoang mang, mọi việc không phải sẽ như cô nghĩ chứ?

“Đừng lo, anh Thiệu đang đợi bản báo cáo của em ra lò, anh ta sẽ đợi em đến thiên trường địa cửu.” Cùng với đồng xác chết đó nữa.

“Gi cơ?!”

“Anh...”

Hai người cùng hét lên nhìn về phía cô ấy, thần kinh vô tình dao động.

Vẫy vẫy tay, cô bước ra khỏi phòng. “Chúc hai người có một đêm vui vẻ.”

Giáo viên khơi mào, học trò dọn dẹp là chuyện bình thường, cô không hề có cảm giác ăn năn, hướng chỉ cô cũng đã kéo thêm một kẻ xuống nước chung cho cô ta. Thế đã là ban ơn rồi.

Ngáp một cái thật to, chiếc áo trắng trên người vẫn còn dính một ít máu. Về nhà rồi kêu Tống muội muội đem ra ngoài giặt, không thể không tốn thêm chút tiền công, cô đã quen với kiểu chi tiêu quá “bình thường” này rồi.

Ngôn Túy Túy tinh thần mệt mỏi bước ra khỏi tòa Thực Nghiệm Y Viện, bước tới ngã quẹo bỗng có một cây súng chĩa vào đầu cô, hỏi cô một câu rất tức cười.

“Cô là bác sĩ?”

Cô phải trả lời như thế nào đây?

Phải hay không phải?

“Tôi mệt rồi, các người muốn có bác sĩ làm ơn đến phòng cấp cứu xếp hàng, quẹo trái đi thêm 10m nữa là tới đó.”

“Đừng nói nhiều, cô tốt nhất nên ngoan ngoãn hợp tác, nếu không đừng trách đạn không có mắt.” Dừng đầu súng chạm nhẹ vào đầu cô.

Không cần quay đầu, bằng tiếng thở của những người này, Ngôn Túy Túy có thể đoán ra có bao nhiêu người sau lưng.

“Nói chuyện với bác sĩ nên nhẹ nhàng chút, có khi sau này chính các người cũng cần đến bác sĩ đấy.”

“Mẹ mày! Mi muốn lão tử chết sớm àh!” Người nói tức đến nổi nói tục và nhổ nước bọt xuống đất.

Chết rồi mới cần đến cô ấy. Ngôn Túy Túy lòng thầm nói.

“Lão Thạch, đừng vô lễ với bác sĩ, cô ấy nói có lí.” Một gã khác trêu cười cản trở lời nói bất kính của người kia.

Người có họa có phúc, đặc biệt là bọn người sống bên đao súng như họ, bữa nào gặp tai nạn, không ai dám đảm bảo có thể sống được hay không, tính tất yếu của bác sĩ là sợi dây duy nhất duy trì mạng sống: không thể đứt tở được.

“Nhưng mà ả là đàn bà, không thể là bác sĩ ngoại khoa được.” Nhiều lắm là phụ sản khoa hoặc nhi khoa.

“Hỏi thử xem.” Người đàn ông mỉm cười chân thành hỏi: “Quý cô, xin hỏi cô có phải là bác sĩ ngoại khoa không?”

Một gã thổ phỉ lễ phép? “Muốn xem bộ dao mổ của tôi không? Tôi vừa mổ ngực vài người đấy.”

Cô không nói dối, cô có đủ tư cách của bác sĩ ngoại khoa, nếu không bằng cái gì mà cô đi giải phẫu người khác.

“Quá tốt rồi. Chúng tôi chính là muốn cô .”

Muốn tôi?!

2. Chương 2

“Các người muốn tôi lấy đạn từ trong cơ thể hấn ra?”

Thật sự là quá dũng cảm, khiến người khâm phục, giao một người sắp chết chỉ còn một hơi thở đến tay cô, cái này là bệnh quá tìm sai bác sĩ sao?

Không phải là cô lên mặt mà hỏi câu này, chỉ là cô muốn cho họ một cơ hội để hối hận, mắc công sau này người chôn xuống đất rồi mới trách cô chuyên trị “người chết”.

Thành thật mà nói, cô đã không chữa cho người sống quá lâu rồi, nếu không phải vì quá buồn ngủ không có sức “từ chối” thỉnh cầu của họ thì giờ này cô đã nằm trên chiếc giường ấm áp nồng nàn hương hoa cúc và đang mơ một giấc mơ đẹp để vô biên.

Nhìn vào khuôn mặt trắng bệch không khác người chết, máu tràn đầy căn phòng trị liệu đơn giản thật khiến người ta khó chịu, hai bao máu đã dùng hơn một nửa, và còn người đàn ông đang cầm chắc hơi thở cuối cùng không cam tâm rời bỏ cuộc đời.

Dùng kiến thức và kinh nghiệm chuyên nghiệp của mình để phán đoán, vết thương nặng như vậy thì lẽ ra người này phải được đưa đi nhà xác từ sớm, nhưng hấn vẫn giữ được hơi thở yếu ớt, nhất quyết phải giành lấy sự sống từ ông trời, ý chí mạnh mẽ hiếm thấy khiến người ta tặc lưỡi, nói ra là giống một con gián ngoan cố không chịu chết.

Cứu hay không cũng không phải là bốn phận của cô, cô cố gắng hết sức thôi, phải nghe ý trời sao đã, xem xem số phận của anh ta thôi.

“Làm ơn đi bác sĩ, xin cô mau lấy viên đạn trong ngực anh ấy ra, cứu người như cứu lửa đừng chậm trễ nữa.” Giờ này rồi mà còn phân vân chưa quyết định sao.

“Nói trước, chính các người yêu cầu tôi xuống tay, sau này không được oán trách.” Cứ tiểu nhân trước hậu quân tử vậy.

“Nhất định, nhất định, làm phiền cô mau mau xuống tay, anh ta sắp chịu không nổi rồi.” Mạch đập sắp dừng rồi, sao cô ấy còn đưa ra những điều kiện khó hiểu vậy chứ.

Nhất định sẽ tính sổ hay nhất định sẽ cho qua chứ? “Tìm tờ giấy viết bản cam kết đã, tất cả các người đều phải đánh dấu tay lên đó.”

“Sao cơ?!”

Mọi người đều ngơ mặt rồi, rốt cuộc cô ta có biết là cô ta đang trong tình cảnh nào không? Đang bị mấy chục cây súng chĩa vào mà cô ta không lo lắng sự an toàn của bản thân, ngược lại còn bắt tất cả viết bản cam kết, cổ có bị điên không?

“Các anh có thể đứng đây đờ mặt hoặc phát điên tùy thích, mạng của gã này nếu tôi cứu không được không phải là lỗi của tôi, là chính các anh bắt tay nhau hại chết.” Mạng sống của người khác không ảnh hưởng gì đến cô, cô không đau cũng không ngứa.

Là sống hay chết cô hoàn toàn không quan tâm.

“Con ả kia, cô còn không cứu lão đại của chúng tao, có tin tao 1 phút bắn chết cô không.” Một gã mất bình tĩnh xông lên chĩa súng vào huyết Thái Dương của Túy Túy.

Ngôn Túy Túy không lộ biểu hiện, gấp một cái thật nho nhỏ. “Có thời gian làm chuyện vớ vẩn vậy hay là đi chuẩn bị hậu sự đi, tôi nghĩ anh ta sắp đi rồi.”

“Cô....” Một gã khác nín lấy gã mất bình tĩnh, tỏ vẻ khó chịu.

“Bác sĩ àh, tuy rằng hành vi của chúng tôi là hơi thô lỗ một tí, nhưng cho tới bây giờ chúng tôi chưa hề làm hại cô, đừng ép chúng tôi ra tay.”

Cho dù là người hòa bình cỡ nào cũng bị thái độ vô tư cũng Túy Túy làm phát điên, với tác phong vốn có của Ứng Bang, sự vô lễ của cô là sự khiêu khích, khiến họ không thể chấp nhận.

Chịu nhện người con gái này là vì cô ta là sự lựa chọn duy nhất cho tình thế nguy cấp bây giờ, nếu không cô đã nằm chết ở đây rồi, làm sao có thể đưa ra những yêu cầu vớ vẩn.

“Tiếp tục mở miệng chửi rửa đi! Nếu muốn làm đám tang thì cứ việc làm, vẻ đẹp của phụ nữ quan trọng hơn sinh mạng của họ đây.” Ngôn Túy Túy cố ý cường điệu thói quen xấu của phụ nữ.

Lúc cô bắt đầu dũa móng tay của mình, cũng là lúc cơn giận của cô nổi lên, phương pháp để thôi dỗi co với những người xung quanh chính là làm ngơ, không ai có thể ép cô làm những việc mà cô không muốn.

Hoa cúc, thanh liêm, cao khiết, thà rằng hoa tàn lá rụng cũng không khuất phục trước gió to bão lớn, đứng vững một cách kiêu ngạo và cô độc ngênh đón sự tàn bạo của mưa bão.

Thân là biểu tượng của chính nghĩa, của pháp luật, vậy mà mới quay đầu lại liền có kẻ to gan mạo phạm, sự khiêm tốn của cô khiến người khác không ngờ đến niềm huy hoàng trong quá khứ, bất cớ pháp y xưa nay chưa có, những kẻ không coi pháp luật ra gì nên bị trừng trị một chút, nên biết uy hiếp cũng sẽ có ngày bị mất tác dụng.

“Chú Hùng, chúng ta làm theo yêu cầu của cổ đi, tiếp tục tranh luận cũng không ích gì.” Một thanh niên ăn mặc kiểu Yuppier nhanh chóng viết xong bản cam kết rồi đánh dấu tay lên đó.

Người đàn ông trung niên được xưng là chú Hùng trừng mắt nhìn Túy Túy, cắn răng đánh dấu lên tờ cam kết-cái việc mà ông không hề muốn làm.

Cứu người là trên hết, nước đã tới chân khiến họ không thể không nhảy, những người khác theo đó để lại những dấu tay mà trong hồ sơ cảnh sát không thể thấy được với khuôn mặt đóng băng.

“Còn anh ta nữa.” Nâng cằm lên, Ngôn Túy Túy đứng thẳng người, không cử động một ngón tay.

“Cô...cô đúng là vị bác sĩ kì lạ nhất mà tôi từng gặp.” Cười gượng lắc đầu, người đàn ông gơ tay đánh dấu lên giấy.

Không lãng phí thời gian, Ngôn Túy Túy xem lại tờ giấy, nhét vào túi áo, mở bao dụng cụ lấy chai cồn nồng độ cao ra khử trùng cho dụng cụ, dặn dò những người xung quanh mang một thau nước nóng đến.

Với dụng cụ đơn giản thì có phương pháp trị liệu đơn giản, cắt miếng vải đã dính vào da thịt, xem sơ qua độ sâu của vết thương, cô không suy nghĩ bèn xuống nhát dao đầu tiên.

Bệnh nhân nằm trên giường gỗ cảm nhận sự đau đớn, cơ cơ lại, sự phản kháng vô tình này khiến việc phẫu thuật trở nên khó khăn.

Bởi vậy cô mới ghét cứu người sống!

“Cầm chặt hần, đừng để hần quơ loạn xạ, nếu không tôi lỡ tay cắt trúng động mạch nào của hần là do hần tự muốn chết, xin lỗi là tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Cô không có thuốc tê hay thuốc mê gì sao?” Thạch Khiết dùng thân trên đè vai của bệnh xuống, đồng thời kêu thêm vài người phân biệt giữ chặt tay và các bộ phận khác của cơ thể.

Cô phất nhẹ một giọt máu lên mặt anh. “Có cần tôi đem kẹo cây đến cho các vị không?”

Tự thấy tức cười vì câu hỏi của mình, Thạch Khiết khóa miệng lại, quan sát ô cắt vết thương một cách điêu luyện, nhẹ nhàng lấy ra viên đạn dài nửa ngón tay, tay nghề quá giỏi khiến họ nhìn không chớp mắt, dường như không còn gì để lo lắng.

Nheo mắt lại, anh ta nhớ lại thân phận của cô, đã từng học y nên anh dễ dàng nhận ra cô là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, dùng dao nhanh gọn không do dự, quen thuộc các vết thương như đã từng xử lý chúng cả ngàn lần vậy.

Bình thường bác sĩ ngoại khoa chỉ dùng dao để cắt bỏ phần ung thư hoặc tế bào bệnh, cơ hội tiếp xúc với vết thương do súng gây ra không nhiều, vì thế có thể nhanh gọn lấy viên đạn ra trong vòng không đầy ba phút là chuyện không tưởng, trừ phi cô thường làm việc này.

Xem ra họ đã mời đúng người, danh y ra tay quả danh bất hư truyền, hèn gì cô dám lên mặt to gan từ chối nhiều lần mà không bị sợ Ung Bang giết chết.

Nhưng mà cô kiêu ngạo quá rồi, khiến người ta muốn đâm vài phát.

“Aaa....”

Tiếng rống thảm thiết làm kinh hoàng lên những người trong phòng, họ nuốt nuốt nước bọt, tay ướt đầm mồ hôi.

“Thật vô dụng, rống tới nỗi người chết từ trong mộ cũng sắp phải nhảy ra kháng nghị rồi.” Cô thề sẽ không bao giờ cứu người sống nữa.

Thật sự là quá ồn.

“Cô...cô đổ gì lên vết thương?” Khả năng nhịn đau của lão đại vốn rất đáng nể.

“Cồn iot.” Xỏ chỉ xong, cô chậm chậm khâu lại vết thương, cứ như những cô nương thời cổ đang thêu hoa.

“C....cồn...iot?!” Mùi thuốc quá nồng, chỉ ngửi thôi cũng khiến người ta sắp chảy nước mắt.

Quay lưng nhìn, quả nhiên không ít người đang lau nước mắt nước mũi.

“Cồn iot nồng độ cao gấp đôi bình thường, loại cồn nguyên chất chỉ phòng Thực Nghiệm mới có, tác dụng khử trùng tốt gấp trăm lần loại cồn thường.”

“Cô điên àh, khả năng chịu đau của người bình thường sao chịu được, cô muốn anh ấy đau chết áh!” Sắc mặt của Cuồng Ưng còn trắng bệch hơn trước.

Thất nút lại, cô cắt dây chỉ. “Đến súng đạn còn không lấy được mạng anh ta, một chút ít thuốc này có là gì chứ?” Cô nói một cách vô trách nhiệm, liếc sơ những vết thương đã được xử lý, tay nghề băng bó không chuyên nghiệp lắm, loại C thôi, cho qua được.

Ngất đi tốt hơn, cứ cứ động không yên vết thương đau cỡ nào cô không cần biết, nhưng cản trở cô khâu vết thương là không thể tha thứ, cô mệt quá rồi, không có hơi sức để đấu tranh với “bắp thịt” của anh ta đâu.

Cách tốt nhất là khiến gã mất đi tri giác, đau tới tê mới không cản trở cô, cứ nhẹ nhàng chậm chậm khâu vết thương thôi.

Thông thường chai cồn iot 300 cc chỉ cần dùng 2 cc cũng đủ làm đau ngất một con chó lớn, lần này cô rất rộng rãi đổ mất một nửa của chai 150 cc, anh ta còn có thể không nằm im như con dê sắp bị làm thịt sao.

Một mạng người đáng giá bao nhiêu, tiền khám bệnh sẽ do bọn họ tự tính, mí mắt cô nặng đến nỗi không nhấc lên được, từ nay về sau đừng đến làm phiền cô nữa, trừ lúc bị khiêng vào phòng pháp y.

“Ê! Cô muốn đi đâu?” Thạch Khiết nháy mắt những người đứng gần cửa chặn cô lại.

“Về nhà ngủ.” Buồn ngủ chết đi được, nếu còn không ngủ cô sẽ chết trước người đàn ông trên giường.

“Ai cho cô đi. Lão đại chưa tỉnh cô phải ở lại chăm sóc vết thương của anh ấy.” Á này thật quá to gan.

Ngáp liền ba cái, Ngôn Túy Túy làm ngơ trước khuôn mặt giận dữ kia. “Các người chết hết rồi sao? Tôi không phải là y tá.”

“Tôi không quan tâm cô là ai, cô phải chữa khỏi cho anh ta mới được đi.” Á nhất định phải ở lại.

“Kiểm chiếc giường cho tôi.” Không được rồi. Quá đông người khiến cô không chịu nổi.

“Hả?!” Á vừa nói gì?

Nhất thời không hiểu được yêu cầu kì lạ của cô, Thạch Khiết ngơ mặt khó hiểu.

“Giường, loại giường dùng để ngủ ấy, nếu có căn phòng dành hoàng có lẽ tôi sẽ tình nguyện ở lại hơn.” Ngủ no nê mới đi vậy.

Thạch Khiết ngộ ra ý của cô. “Tôi sẽ cho cô một căn phòng riêng, cô đừng mơ tưởng đến việc bỏ chạy.”

“Nhanh lên.” Tạm thời không chạy, bởi vì cô không còn sức lực nữa rồi.

Nguyên một tuần với những cái xác khám nghiệm hoài không hết, thể lực cô đã cạn kiệt từ lâu, nếu không phải tại Thiệu Chi Ung cần gấp bản báo cáo của những cái xác được đưa đến đêm trước, cô cũng chuẩn bị nghỉ phép rồi.

Thân là giáo viên võ thuật của trường Đại học Cảnh sát, muốn đối phó với vài tên cướp có súng dễ như trở bàn tay, chỉ là cô mệt quá rồi, không muốn lãng phí sức lực đánh nhau, đổ mồ hôi rồi phải tắm mới lên giường ngủ được, mà cô lười nhúc nhích, chỉ muốn lên giường thôi.

“Những vết súng bình thường thường sẽ bị viêm, có dấu hiệu lên cơn sốt, cô không dự phòng gì sao?”

Mí mắt cứ xụp xuống, không nhấc lên được. “Anh đủ lớn rồi chứ! Cần có người nhắc anh mua sẵn thuốc hạ sốt àh?”

Liên quan gì đến cô chứ, cô đã làm xong việc của mình, phần còn lại là số mạng của bệnh nhân, qua được thì sống thọ trăm tuổi, không qua được thì cứ viết 2 chữ “Chết trẻ” trên bia, cô sẽ không đi thấp nhang đâu.

“Cô....”

“Muốn tôi ở lại thì cho tôi chiếc giường trước, nhất thời anh ta sẽ không chết được, ít ra cũng kéo được vài ngày.” Chết rồi để cô mổ xác giùm cho.

Không phải là cố tình làm oai, mà là từ bên trong có một làn khí chất tràn ra, khiến người ta có cảm giác bị thần phục.

“Bác sĩ, cô có cái miệng rất độc.” Không có những thứ như nhân đạo nhân tâm, chỉ có duy nhất y thuật.

Ngôn Túy Túy cười nhạt. “Đi điều tra nghe ngóng xem tôi là ai, kết quả sẽ khiến anh kinh hoàng.”

“Cô là ai?” Bác sĩ thông thường đều đeo danh thiếp, còn cô không đeo gì cả.

“NGÔN - TÚY - TÚY.” Quá rõ ràng rồi, chỉ đợi anh ta nghĩ ra Ngôn Túy Túy nào thôi.

Cái tên rất quen, hình như đã nghe qua ở đâu rồi? “Kê đơn thuốc để tôi ra ngoài mua thuốc.”

Một số loại thuốc chỉ có bác sĩ chỉ định mới có thể mua được, về mặt dùng thuốc anh thừa nhận là không bằng bác sĩ chuyên nghiệp.

Cô với tay xé đại mảnh giấy nhỏ viết tên thuốc và kí tên của mình, những dược sĩ điều chế thuốc đều quen biết cô. “Tôi có thể đi ngủ rồi chứ?”

“Tiều Thắt, cậu đưa bác sĩ Ngôn đến căn phòng thứ hai ở lầu ba phía bên trái nghỉ ngơi đi.” Nháy mắt, ý phải giám sát kĩ.

“Dạ, anh Khiết.”

Bóng dáng hai người biến mất ở cuối hành lang lầu hai, Thạch Khiết suy nghĩ có nên di chuyển lão đại đến phòng mình không, thuộc hạ đứng kế bên nét mặt quái lạ không nói nên lời, khiến anh tò mò hỏi.

“Sao vậy, cậu không tán thành di chuyển lão đại àh?” Vết thương quá nặng, quả thật không thích hợp nhích động.

“Kh...không phải...là..là cô ấy.” Liếc nhìn một cái, không cần chỉ đích danh mọi người cũng hiểu cậu đang nói ai.

“Người biết thân phận cô ta àh?” Thì ra cô ta nổi tiếng vậy.

Gã thuộc hạ nuốt nước bọt. “Anh Khiết, Ngôn Túy Túy là danh pháp y nổi tiếng nhất đạo gần đây.”

“Àh! Pháp y...” Khoan, cậu ta nói gì? “Người nói cô ta là nữ pháp y nổi tiếng không có án oan trên bản mô của mình, Ngôn Túy...Túy Túy....”

Thì ra, hèn gì anh ta cảm thấy quen quen, đã có nhiều bài báo viết về vụ án không đầu cô phá nhờ tư duy nhạy bén, khen cô dùng dao mổ khám phá bức màn sự thật như thể nào, hung thủ không thể trốn chạy, người chết oan mới có được bình yên thật sự.

Á! Chết rồi, sao anh ta lại hồ đồ như thế, lại tìm đến pháp y còn đánh dấu vân tay, cả bọn toàn là bọn giang hồ nằm trong danh sách đen cần thu thập tư liệu của cảnh sát, mà cô ta lại là đại biểu của Tư Pháp.

Anh ta có nên chạy nạn trước khi lão đại tỉnh dậy không, chắc chắn anh sẽ chết thảm, lần này đúng là xin đơn thuốc của ma, chết chắc rồi.

Đau, là cảm giác đầu tiên của Thù Lang.

Cứ như là vừa đi một vòng từ Liệt Hỏa Điện của địa ngục trở về, toàn thân vừa đau vừa nóng như bị lửa thiêu, khiến anh khao khát một dòng suối có thể dập tắt được ngọn lửa, giảm bớt nỗi đau.

Đi trong bóng tối rất lâu, trong mơ ảo anh nghe thấy một giọng nữ rất không khách khí chỉ trích anh sao không chết đi, khiến anh có cảm giác muốn kéo cô ta lại mắng một trận, sau đó ném xuống biển cho cá mập.

Nhưng giọng nói đến nhanh mất cũng nhanh, không bao giờ kéo dài dai dẳng như đang khiêu gợi, ảnh hưởng đến tâm trạng anh, phụ nữ không nên tự phụ trước mặt anh, bởi sinh mạng họ nhỏ như kiến có thể chấm dứt chỉ bằng hai ngón tay.

Đổ vỡ.

Cô ta lại đến la ó nữa rồi, trách anh sống quá thọ không bố thí chút công việc cho ông chủ tiệm quan tài, sống không sống, chết không chết liên lụy người khác.

Gan to lắm, dám kêu lão đại của Ứng Bang Cuồng Ứng đi chết, cô ta thật sự chán sống không biết địa ngục có mấy tầng, không bắt cô ta xuống dưới xem xem đúng là đi ngược lại với tính cách của chim ưng, phụ nữ chỉ có thể trở thành thức ăn của đàn ông, không xứng mở miệng nói chuyện.

Là tiếng mở cửa, không có sự đồng ý của anh mà dám tự ý rời khỏi, cô ta quá to gan cuồng ngông rồi, anh ta phải trừng trị cô ta, bản tính của phụ nữ là phải phục tùng, cô ta đừng mong có ý nghĩ riêng.

Ánh sáng chói lòa lọt vào đôi mắt đang từ từ mở ra, anh ta cưỡng ép bản thân thích ứng với ánh sáng quá đột ngột của mặt trời, nhìn thấy trần nhà màu xanh đậm chứng tỏ anh đang nằm trên giường, trên bức màn đang phát phơ nhuộm màu vàng nhạt của nắng.

“A! Đáng chết.”

Vừa định ngồi dậy, trước ngực bỗng truyền đến anh nỗi đau kịch liệt, sau đó những bộ phận khác của cơ thể cũng đau đón theo.

Anh ta nhớ lại cảnh tượng bị phản bội trước khi trúng đạn, một ả đàn bà liên thông với một gã trong bang bán đứng anh, giấu anh sự thật dẫn anh vào bẫy, trong trắng như ả mà lại có trái tim độc ác, anh ta đã quá xem thường ả.

Phụ nữ đối với anh chỉ như những chiếc áo để thay, anh vốn không dành quá nhiều tâm trí ở họ, thời hạn sử dụng không quá 3 năm.

Nhưng anh đã vì ả phá lệ.....

“Yo, chúc mừng anh từ quỷ môn quan khải hoàn trở về, không ngờ anh chết đi sống lại câu đầu tiên lại là đáng chết, xem ra không nên cứu anh.” Xem về thảm hại của anh ta, đáng ra nên chụp hình cất giữ.

“Là người cứu ta?” Cái gã đáng ghét, kẻ anh không muốn nợ nhất là gã này.

Gã này nhất định sẽ nhớ kĩ điều này tám mười năm, chết cũng không thôi bắt anh nhớ kĩ trong lòng, không được quên.

Chàng trai tuần tú phong độ thấy khuôn mặt tối tăm của anh liền cười ha hả. “Rất tiếc đó không phải là tôi, y thuật của tôi quá kém cỏi.”

Bởi vì anh chàng là bác sĩ nội khoa, mục chuyên môn là trị viêm ruột hay viêm da, không giúp được anh.

“Ta đã nghĩ là chết chắc rồi.” Thở phào nhẹ nhõm, mặt hiện vẻ kiêu ngạo âm u lạnh lùng.

“Tôi cũng cho là anh không cứu sống nổi, còn định đích thân đến trước mộ anh thỉnh tội.” Đêm canh ba đi đầu tìm bác sĩ, những bác sĩ ngoại khoa có tiếng thường không nhận case khó chữa vào buổi tối.

Tình hình đêm đó khá nguy cấp, từ dưới hồ vớt lên anh đã không còn hơi thở, anh ta cần lập tức dùng hô hấp nhân tạo, hỵ sinh 5 phút quý giá để hồi phục nhịp tim.

Người bình thường trúng đạn sẽ lập tức đưa đi bệnh viện, mà thân phận anh ta quá đặc biệt không thể kinh động cảnh sát, đành phải đưa anh ta về Tổng Bộ của Ứng Bang rồi tiếp tục nghĩ cách kéo dài thời gian với Tử Thần.

Thạch Khiết may mắn, đi khắp nơi mò mẫm lại mò được bác sĩ “ngoại khoa” cao cấp, kĩ thuật tinh tế đã níu lại sinh mạng sắp đứt, tuy rằng sở trường của cô thuộc lĩnh vực khác.

Nhưng cứu sống được là được rồi, mặc kệ cô ta là khoa ngoại, khoa thịt, khoa thần kinh, dao mổ cắt đều là thịt người thôi, chỉ khác ở “độ cứng”.

“Phùng Thạch Vũ, người đang cười ta không chết được àh?” Đợi anh chết rồi mới đến thăm hỏi thì quá muộn.

“Huynh đệ, làm người nên khoan dung tí, đêm đó tôi đã vì anh gõ khắp cửa các bác sĩ lớn, chỉ là nhân duyên không tốt, không mời được người nào dám dùng dao với anh.” Ai cũng sợ chết.

Y đức là gì chứ, từ chuyện nhỏ cũng thấy được, không ít người mang tiếng có lương tâm lại đi tham lam “tiền đen”, tới khi có chuyện, đào, lí không cùng chủng loại, mỗi người một ngã, tuyệt đối không muốn dính vào hắc đạo.

Đến người thầy của anh ta cũng nói: Già rồi, không cầm nổi dao nữa, cứ thế tuyệt tình cắt đứt hy vọng cuối cùng của anh.

Có lẽ người tốt không sống thọ, họa hại dài ngàn năm, cử một người con gái đến cứu rồi trái tim đen tối của anh ta, khiến người ta có kì vọng, đối kháng giữa chính tà sẽ kết thúc.

Phụ nữ! Có khi còn đáng sợ hơn ma quỷ.

“Vậy là ai đã cứu ta?” Lạnh lùng hít 1 hơi, Thù Lang cầm vết thương điều chỉnh tư thế ngồi.

“Một người phụ nữ.” Phùng Thạch Vũ cố ý nuốt chữ không nói rõ, mang theo tâm trí chuẩn bị xem hài kịch cười thầm.

“Phụ nữ?!” Nhếch lông mày, Thù Lang khó chịu. “Cô ta là ai?”

“Thì là một phụ nữ.” Nhìn hần tỏ thái độ xem thường phụ nữ, không trêu trêu hần sao chịu được.

“Đừng giở trò con nít trước mặt ta, Thạch Khiết đâu?” Hời hần thì biết ngay.

Mất hứng, Thù Lang đứng cổ hủ không hiểu chuyện. “Thạch Khiết ra ngoài xử lý công việc, hời tôi nhanh hơn.”

“Không phá đám?” Anh nghi ngờ cười đểu tỏ ý không tin tưởng.

“Thiên địa lương tâm đó! Tôi chọc phá anh hời nào, anh tỉnh quá mà.” Phùng Thạch Vũ lớn tiếng kêu oan “không cần thận” vỗ vào vai Thù Lang, làm đau vết thương trước ngực của anh.

“Người.....” Ánh mắt trầm xuống, nỗi đau không thể nói khiến anh muốn giết người. “Món nợ này ta sẽ ghi lại.”

“Ai da! Tôi sợ quá, đại ca xã hội đen bắt tôi bán thân trả nợ.” Phùng Thạch Vũ tỏ vẻ sợ hãi dùng hai tay che ngực, mắc cỡ như con gái.

Người không nên chọc giận như Thù Lang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng anh. “Làm trò hề đủ rồi chứ! Đợi lúc ta mở CLB Ngừ Lang sẽ không quên đưa anh làm tên cửa hiệu.”

“Phí phạm của trời, anh không để lại tự xài, vì là bạn cũ nên tôi tính rẻ anh 20%.” Anh chàng dùng ngón tay liên hoa chỉ nhẹ vào vết thương anh.

“Uhm!” Bực tức rên nhẹ, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi trên trán anh. “Người cố ý.”

Ngày xưa đi học cứ phải chịu nhiều “chăm sóc” của hần, cho dù là bạn tốt cũng có quyền ghi nợ, không thể cứ bắt người ta chịu uất ức được, lúc nên trả thù thì nên làm, có qua có lại mới công bằng.

Nhất là lúc này hần không thể đánh lại, chọc phá thoải mái, thời cơ ác báo tới rồi, không cần phải lo bị đập chết.

“Tĩnh Phong đâu? Bị người thuốc chết rồi?” Đáng ghét, anh phải mau chóng phục hồi, sau đó đập nát gương mặt lão toét này.

Dường như biết rõ Thù Lang nghĩ gì, Phùng Thạch Vũ cười rạng rỡ cử động cơ thể. “Anh ta giúp anh đi điều tra kẻ đứng sau vụ này, những việc như thế chúng tôi không hy vọng sẽ tái diễn.”

Thật sự làm anh ta lo lắng hết hồn, tận mấy ngày anh không thể chớp mắt.

“Sẽ không có lần thứ hai.” Ánh mắt nham hiểm hung ác sáng lên khiến người ta cảm nhận thấy sát khí. “Ta nằm mấy ngày rồi?”

“Năm ngày.” Anh chàng xòe tay ra như hát kịch, đếm từng ngón từng ngón như người ngốc.

Năm ngày? “Người phụ nữ đó là ai?”

“Anh nói người phụ nữ nào, không đầu không đuôi ai đoán được.” Anh thật sự không biết đang nói ai.

“Anh chưa chơi đủ àh? Thật sự muốn ăn đám mới nhớ?” Đau chết cũng phải đá một phát.

Phùng Thạch Vũ cười to xoa cằm. “Đừng cố gắng nha! Huynh đệ, anh muốn nằm thêm nửa năm để trốn tránh trách nhiệm ở Ứng Bang àh?”

“Nói.”

Bị thương rồi mà vẫn khó chịu. “Phương Hằng Tĩnh không rõ nơi chốn, tay chân của Ứng Bang tạm thời không hành động, chỉ đợi một câu nói của anh.”

“Ta không nói ả.” Anh xém quên mất vết thương mà Phương Hằng Tĩnh đem đến cho anh, Ả - ĐÁNG - CHẾT.

“Không phải ả thì còn ai...a! Ân nhân cứu mạng của anh Ngôn tiểu thư hả?” Gã này tính lấy thân đền ơn hay lấy oán trả ơn?

Sát khí.

“Ngôn gì?” Anh muốn xác định đó có phải là con ác ma cứ muốn anh chết sớm đi đâu thai không.

Phùng Thạch Vũ xụ mặt. “Là huynh đệ nên tôi khuyên 1 câu, đừng biết nguyên tên cô ấy anh sẽ sống vui hơn.”

“Đừng nói những câu đó mà ta nghe không hiểu, tên.” Thù Lang nói cương quyết, biểu hiện lạnh nhạt.

“Anh vừa tỉnh dậy không nên chịu quá nhiều đả kích, tôi sợ anh tức tới nỗi nhảy từ trên giường xuống.” Rồi đi luôn.

“Phụ nữ đều là một đám rác rưởi hạ đẳng, ta làm sao có thể vì phụ nữ phát điên?” Thù Lang hứ nhẹ khinh miệt.

“Người phụ nữ này khác, cô ta có thể khiến Thánh nhân vượt rào, Phật tổ hoàn tục.” Rồi mèo cũng biến thành chó sủa gâu gâu.

“Cô ta rất đẹp?” Lòng Thù Lang hơi xao động, quần áo không chê nhiều, với lại anh vừa vứt bỏ một cái.

“Đẹp hay không là tùy người nhìn, sắc đẹp của cô ấy xếp loại thượng đẳng, tính cách lại càng tuyệt đỉnh.” Đủ làm người khác phát điên.

Cô ta khơi dậy hứng thú trong anh rồi. “Người chuẩn bị đưa ta đi bao nhiêu đường vòng mới chịu tiết lộ?”

“Nói trước, anh không được lấy tôi làm bao cát, người là do Thạch Khiết tìm về, tôi chỉ là người đứng nhìn.” Bởi thế nên vô tội.

“Đồ nước mũi.....” Anh gọi khế nickname hồi nhỏ của Phùng Thạch Vũ.

Độc ác, móc lại vết thương cũ. “Được rồi! Tôi nói, cô ta tên là Ngôn Túy Túy, ngôn của ngôn ngữ, túy của túy ung chỉ ý bất tại tửu.”

“Cái tên lạ lùng, cha mẹ nào lại đặt tên đó cho con cái.....người nhắc lại tên cô ta một lần nữa.” Anh tin rằng sắp có người bị lột da.

“NGÔN – TÚY – TÚY, cái tên rất quen phải không?” Anh ta chắc không xa lạ, hai năm trước một tướng giỏi của anh ta vì cổ mà bị phán tội chết.

Mà còn tội chứng rằng rằng, không cách nào cứu được, lông tóc và DNA đối chiếu không sai sót, chỉ thẩm tra một lần.

“Ta phải chém chết ả.....” Thù Lang quả tức phát điên rống lên, chấn động vết thương trước ngực đau không thể tả.

“Cô ta đã cứu anh, anh không thể giết cổ.” Đã nói là sẽ bị kích động, không nghe khuyên.

Bệnh chết là do số mạng, ai bảo anh ta vong ơn bội nghĩa, trời đang trừng phạt.

“CÔ Ồ Ở ĐÂU?” Ngọn lửa lớn cháy lên trong mắt Thù Lang, như muốn nuốt trôi trời đất.

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. “Yo, người đẹp đứng bên cửa chẳng phải là cha mẹ tái sinh của anh sao?”

Anh quay đầu rống lên, “Cô qua đây.....”

Cô ta là Ngôn Túy Túy?

“Thì ra anh chưa đi, tôi cứ tưởng con chó nhà ai đang lên cơn thèm tình chứ, có hơi không sức.” Tiếc thật, họa hại không chết.

“Cô.....”

“Coi bộ chiếc áo giấy tôi làm anh vẫn chưa dùng tới, để mai mốt mới đốt cho anh mặc vậy.” Ngôn Túy Túy lạnh lùng hất tóc, mở cánh cửa sổ cho gió lùa vào.

Đàn ông, loài sinh vật lẽ ra phải nên tuyệt chủng từ hàng thế kỉ trước. (Bị thích câu này =]])

3. Chương 3

Con người tất tự khinh sau mới bị khinh.

Bị nhốt trong cái chỗ chết tiệt hoàn toàn không có nhân khí này đã 5 ngày rồi, cô chưa gọi điện báo mà đã tự động “nghỉ phép”, Cúc hoa cứ chỉ có mình cô ở thì không cần phải lo lắng nhiều, vì tính tự động hóa chỉ cần phát giác cô không ở nhà, sẽ chủ động tưới nước cho những chậu hoa của cô, vì thế sự mất tích nhỏ nhoi này có lẽ sẽ chẳng ai chú ý.

Ngày xưa cô thường vì công việc nghiêm xác chết bận đến nỗi không có thời gian về nhà, ngủ thẳng trên chiếc giường trống bên cạnh xác chết, lúc nào các đồng nghiệp đi làm vào buổi sáng cũng bị cô làm hết hồn vì tưởng xác chết sống dậy.

Tường có cao cỡ nào cũng không cản được cô, chỉ đáng chết ở chỗ đã giăng lưới điện, từ lúc nào mà cô trở thành người đi tù, cứu người mà bây giờ trở thành phạm nhân.

Theo lí thì nơi đây phúc lợi không tồi, ba bữa đúng giờ có người chuẩn bị cho, điều hòa không nóng không lạnh, thích hợp với những chú chim ngủ sớm dậy sớm, lại còn tiếng luyện súng tuyệt vời.

Cô lãnh lương nhà nước không sai, nhưng cô là con sâu lười mê ngủ, không tới 9 giờ tuyệt đối không dậy, bình thường không có xác chết cô tuyệt đối không đi làm, cô là sếp của chính mình.

Sáng sớm 5 giờ luyện súng thật quá coi thường quyền công dân, bọn họ không muốn ngủ thì ít ra cũng phải phối hợp với giấc ngủ của “khách” chứ, giày vò cô đến chết để trả thù sao?

Mỗi lần đang ngủ say sưa, gã họ Thạch như bóng ma mò đến giường cô bắt cô đi xem tình hình bệnh nhân, hại cô thiếu ngủ đành phải lên tiếng chửi rửa trút giận lên cái gã đang hôn mê bất tỉnh, không chết không sống cứ nín lấy một hơi thở để cô không đi được.

Bây giờ thì hẳn cũng tỉnh rồi, cô nhớ nhung chiếc giường tràn ngập hương hoa cúc, quyết tâm đi về ngủ cả ngày không làm việc.

“Cô có biết ta là ai không? Phụ nữ thì nên tự ti mà phủ phục dưới chân đàn ông.” Thù Lang có cảm giác như bị lừa, Ngôn Túy Túy trong tưởng tượng lẽ ra nên là bà già cổ hủ còn trinh, đeo cặp kính dày cộm, chứ không phải là.....

Cô nàng thanh diễm phong tình ngàn kiểu, kiêu ngạo như đóa hoa cúc băng giá.

Giơ tay phát tóc, cô để mặc mái tóc bay nhẹ trong gió. “Thù tiên sinh, anh vẫn đang sống trong thời đại của lý tiểu cước àh?”

“Thái độ gì thế, cô dám nghi ngờ tinh thần ta bất ổn àh?” Đó là tội nghiệp, và cũng là thương hại.

“Xin lỗi, là anh hiểu lầm thái độ của tôi rồi, tôi khẳng định là anh đầu thai sai, thưa BỐI, LẠC, GIA.” Khẩu khí của cô không hề có giọng khiêu khích, nhưng nghe rất nhói tai.

Phụt, tiếng cười do “người qua đường” Phùng Thạch Vũ không nhịn được mà phát ra, cái câu bối lạc gia kêu quá đúng nơi đúng chốn.

“Con ả chưa qua giáo hóa, người chưa bị roi sắt của đàn ông phục vụ sao.” Khó thuần y như ngựa hoang.

Ngôn Túy Túy cố ý nhìn xuống phía dưới của a. “Thật không đúng lúc, có vẻ như roi sắt của anh bị gỉ sét rồi, không mài một hai tháng chắc không xài được.”

Nghe được ý trong lời cô, Thù Lang tức đến đỏ mặt. “Cô cứ đến thử thử, ta sẽ khiến cô không còn sức xuống giường.”

“Người không học không biết nghĩa, một con ưng què không bằng cả gà.” Cô cười nhạt ngồi trên người anh, cố ý vô ý đụng vào phần dưới của anh.

Ai có thể hiểu phản ứng của “người chết” hơn pháp y chứ, vết thương của anh nghiêm trọng cỡ nào cô biết rõ như lòng bàn tay, cho dù bộ phận nào đó mạnh như mảnh hổ. cơ thể mất quá nhiều máu này cũng chỉ lực bất tòng tâm, không làm được gì.

Chỉ mới nghe tiếng thở đã đủ làm anh trặc trở rồi, tay của anh thật sự không thể giơ cao quá 3 cm, muốn có phụ nữ thì còn phải đợi, nếu không anh sẽ chết rất khó coi.

“Cô, cút xuống dưới cho ta.” Cô là ma nữ tà ác, tuyệt đối không phải là danh nhân Ngôn Túy Túy.

Cô là dâm phụ vô sỉ.

“Thù tiên sinh àh, muốn khiến anh vui vẻ khó ghê, tôi đang làm theo yêu cầu của anh thử thử mùi vị của đàn ông đây này, chẳng lẽ anh...bất lực?” Cô vẽ mặt bình tĩnh thối nhẹ vào tai anh, hoàn toàn không có vẻ động tình.

Tim là than lửa đang rực cháy, Thù Lang cố gắng khắc chế hô thở hỗn loạn. “Cô không tìm được đàn ông thỏa mãn cô sao?”

“Không phải, là quá nhiều lựa chọn khiến ta nhức cả đầu, nên chọn bữa một thứ phẩm để xem xem có thể khiến ta không thể xuống giường không thôi.” Đàn ông, thật hư vinh.

Rõ ràng vết thương đau đến nổi mồ hôi ròng ròng, ướt đầm cả dải băng, anh còn cố tỏ ra không có gì, thật là ngu quá mức, trọng sĩ diện hơn cả sinh mạng.

Bây giờ ngọn lửa dục vọng thiêu thân, xem anh làm sao chịu đựng 2 nỗi đau đập không tắt này.

“Cô nói ta là thứ phẩm, ta...” Cả người anh đều là lửa, nộ hỏa và dục hỏa giao hòa.

Lời nói tới cửa miệng mà nói không ra, mấy ngày trước nếu có phụ nữ dám khiêu khích như vậy, anh sẽ bắt cô khóc lóc van nài cộng làm tới(= =), khiến cô lưu luyến không rời khỏi giường.

Nhưng lúc này đây, anh lại giống một con gà trống không giương nổi mào gà, phần dưới nóng như sắt nung, phần trên đau như lửa địa ngục đang thiêu cháy, lực bất tòng tâm không cách nào diệu võ dương uy, thể hiện hùng phong của người đàn ông.

Cô ta khẳng định là yêu nữ đầu thai, rõ biết anh tạm thời không thể xông pha chiến trận, lại còn cố ý vừa đụng vừa chạm vào điểm nam tính của anh, rõ ràng là đang khiêu chiến với khả năng chịu đựng của anh.

“Muốn tôi càng khom lưng uốn gối sao? Đứa trẻ tôi nghiệp chưa được uống sữa.” Cô đích thực là quá bỉ ổi, quay lưng với Phùng Thạch Vũ cô kéo một bên áo xuống, để lộ tuyết phong (*) tròn trịa.

(Lời người dịch: Lạy chúa, em còn ngây dại, không dám dịch ra, nên để nguyên văn chữ Hán Việt)

Thù Lang thở mạnh hơn, chữ rửa. “Tiện nhân, cút ra xa cho ta.”

“Trẻ con đang bệnh tính tình nóng nảy là hiện tượng tất nhiên, cần phải làm cho dịu lại dịu lại!” Bàn tay cầm dao lúc bình thường nắm vào nguồn nhiệt của anh, nụ cười không mang chút tình dục.

“Cô đáng chết...” Trời ơi! Anh thật muốn bóp chết cô. “Ta sẽ bắt cô làm người phụ nữ của ta.”

Ngôn Túy Túy búng nhẹ vào trán anh, “Xin lỗi! Anh quá dâm đang không xứng với sự cao khiết của tôi.”

Cô trả lại cho anh câu nói và sự cuồng ngông của anh, trở tay đè vào phần trên của nguồn nhiệt, khiến anh không thể nhúc nhích.

“Một tòa biệt thự, mỗi tháng 10 triệu (đang nói đùa), card vàng vô số.” Anh phát hiện thà để anh chết dưới làn đạn còn hơn.

“Thật khiến người ta động lòng, nhưng tôi không thiếu tiền xài, vả lại tôi tuân theo pháp luật không xài tiền đen vương máu người.” Đối với một công vụ viên mà nói, lương của cô là cao rồi.

“Cô dám làm bộ làm tịch trước mặt ta sao, không có phụ nữ nào không mê tiền.” Tiền thậm chí có thể mua cả lòng tự tôn.

Cách nói thật ngu ngốc. “Anh vẫn chưa lớn, ngoan ngoãn đi mà uống sữa để có thêm chút não đi.”

Xê người một chút, toàn thân cô cử động, khéo léo dịch ra rồi lại ngồi lên, cứ lặp đi lặp lại khơi dậy dục vọng mà anh không khắc chế được, không màng đến một người khác đang ôm bụng ngồi cười, sau khi làm cháy ngọn lửa cô bèn bước xuống giường.

Một bàn tay nắm chắc lấy ánh tay cô, ánh mắt tóe lửa như cảnh cáo nếu cô dám hất tay thì sẽ phải chuẩn bị chết, anh không tha thứ cho sự bỏ dờ giữa chừng của cô.

“Thấp lửa lên rồi thì phải chịu trách nhiệm dập tắt nó.” Cơ thể anh thêm khát cô, không màng đến những vết thương trên người nữa.

Ngôn Túy Túy không hoang mang không sợ sệt tiến sát gần khuôn mặt anh. “Không cần phải để ý đến cảm giác của tôi, tôi quen với việc sờ mó xác chết rồi.”

“Cô coi ta là xác chết?” Đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất đối với người đàn ông.

Anh nhớ lại nghề nghiệp của cô – pháp y.

“Đề cao anh rồi phải không? Những xác chết dưới dao tôi đều không dám cử động bậy, vô cùng ngoan ngoãn để tôi làm gì thì làm.” Còn dâng cả trái tim vào tay cô nữa.

“Ngôn Túy Túy, cô đang làm ta cực kì khó chịu đấy.” Sắc mặt trắng bệch, đổ mồ hôi hột, bắp tay đang nắm lấy cánh tay ngà ngọc của cô xuất hiện gân tím.

“Thù tiên sinh, tôi cho anh lời khuyên của một bác sĩ, cơ thể của anh trước mắt không nên có quá nhiều hành động kịch liệt, ngất đi trước mặt phụ nữ mất mặt lắm đấy.” Nếu như anh cứ tiếp tục nắm lấy cô.

Sắc mặt Thù Lang trở nên rất khó coi, vừa phải duy trì niềm kiêu hãnh của người đàn ông, vừa phải kháng cự nỗi đau do cô mang đến, 3 ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể, thiêu đốt anh đến không còn là người, thương tích đầy mình.

Khẩu khí của cô càng băng quơ thì càng đụng chạm người khác, cô thật biết cách giết người trong vô hình, nhất cử nhất động đều đánh vào lòng tự tôn của anh.

Bề ngoài, cô như là vô ý lỡ bắt lên ngọn lửa lớn, thật ra cô là nham hiểm xảo trá lợi dụng bản lĩnh trời cho của phụ nữ, khiến anh muốn sống không được muốn chết không xong chịu đầy giày vò, rồi thể hiện sự thanh cao của cô.

Ma nữ, cô tuyệt đối là ma nữ, song trùng tính cách.

Phùng Thạch Vũ làm thanh cổ họng, “Khụ! Thù...Thù tiên sinh, lời nói của bác sĩ không sai đâu, chắc anh không muốn chết lần thứ 2 chứ?” bởi mới nói khinh thường phụ nữ sẽ có báo ứng.

“Họ Phùng kia, nín cái miệng chó của người lại.” Anh không ai thêm dầu vào lửa.

Phùng Thạch Vũ vừa to bước tới kéo lấy bàn tay đang gắng gượng của anh. “Tha cho bản thân mình đi! Muốn đấu với cô ta đợi khi có sức lực hẳn nói.”

“Lột hết áo cô ta rồi ném lên giường, ta không tin ta thuần phục không được cô ta.” Anh đang gắng gượng, chỉ vì một cơn giận.

“Phùng tiên sinh, bạn của anh tới giờ uống thuốc rồi.” Ngôn Túy Túy nói ra một loại thuốc trị bệnh ức chế thần kinh.

“Bác sĩ Ngôn...” Lúc này anh không nên xưng cô là “pháp y”, mắc công có người nổi điên.

“Tiện thể nói với người bạn dã thú không có nhân tính của anh, hẳn có mặc đồ hay không đối với tôi không có gì khác biệt, những xác chết trên bàn mổ đều không mặc đồ.” Cô nói mà bình tâm tĩnh khí, ánh mắt thanh tịnh như mặt hồ, không chút gợn sóng.

Thù Lang tức điên đến phát cười tiếng nói lạnh như sương. “Ngôn Túy Túy, cô sẽ trở thành người phụ nữ của ta”.

Anh sẽ có được cô, trong một tương lai không xa.

“Thù tiên sinh lại phát sốt à? Ảo giác bắt nguồn từ tâm thuật bất chính, tu tâm dưỡng tính có lợi cho việc bồi dưỡng tính người của anh đấy.” Khí trời âm áp, thích hợp đi đạo.

Tổng bộ của Ứng Bang chiếm diện tích khá lớn, nằm ẩn dưới chân núi bên thành thị náo nhiệt, tường cao 3 công thước đều được giăng lưới điện, phía trên tường là mạng sắt thô cao 2 công thước, như đang ngồi tù.

4 phía đều có thể thấy được camera, sự bảo toàn hoàn thiện không cần có người tuần tra, máy móc hiện đại có thể truy ra nguồn nhiệt của người xông vào trong 3 giây, đưa ra vị trí của người đó một cách rõ ràng, tóm gọn cả lũ.

Cây cối cảm nhận được tử khí trầm trầm lạnh lẽo trong nội bộ, không còn tinh thần mà cúi đầu như sắp chết, lá xanh thì mặc nhiên lạnh lẽo cô đơn, không tìm thấy được sinh khí nào.

Nhưng trên thân cây có thêm một gốc Thiên Nhân Cúc tự sinh tự trưởng, không khuất phục trước hoàn cảnh biến hóa nhẫn chịu nóng khô, chống lại gió lớn, bao nhiêu trắc trở cũng không cản được chúng nở ra những đóa hoa say người, dần dần thay thế àu xanh chán chường ở đó.

Ngôn Túy Túy chịu ở lại trong Ứng Bang khô héo này, một nửa là vì gốc Thiên Nhân cúc đó, còn một nửa là vì không muốn nghỉ phép rồi mà còn phải lo lắng bị bắt đi làm việc, sự mệt mỏi vì danh tiếng khiến cô ngày đêm phải túc trực bên xác chết, không cần biết oán ức hay không thì gia quyến của người chết đều chỉ định cô phải mở quan nghiệm xác.

Lâu lâu cũng phải cho người khác một con đường sống chứ, pháp y trong toàn tỉnh nhiều như lông dê, cứ để họ mệt đến chết, đừng để có hiện tượng không công bằng có người thanh nhàn có người mệt đến chết.

Gió, mang theo hơi lạnh, nhượng miệng cười là vì nghe thấy tiếng hắt xì đó, mục đích của cô đã đạt được.

“Phùng Thạch Vũ, người đi tìm sợi dây thừng trói cô ta lại, phụ nữ cuồng ngông đó cần như chó vậy phải học quy tắc.” Cô ta có bản lĩnh khiến người khác tức muốn chết.

“Khục! Khục!” Phùng Thạch Vũ dùng tiếng ho che lại tiếng cười. “Thù tiên sinh, mạng sống của anh là do cô ta cứu đó.”

Chiêu thức của tiểu nhân qua cầu rút ván anh không làm được, anh là bác sĩ có lương tâm, chỉ cầu mong được hòa bình.

“Người đứng về phía ả phá ta sao?” Thù tiên sinh? Từ lúc nào mà anh khách khí xưng hô với anh như thế.

30 năm làm người của Phùng Thạch Vũ có hôm nay là vui nhất. “Chì là giải trí giải trí thôi! Anh hiếm khi chịu trận.”

“Có tin ta róc xương người ra cho chó ăn không.” Róc từng khúc từng khúc, thật chậm thật chậm.

“Chỉ tiếc là Tịnh Phong không ở đây, không thấy được vẻ mặt anh cố sức kìm nén, một người phụ nữ cũng làm anh mặt xám mày tối!” Anh nhìn về phía cô gái xinh đẹp thần sắc bình tĩnh.

Cô quá bình tĩnh rồi, không thể nhìn thấy được lòng cô đang nghĩ gì, cục nhân long lạnh như nước không có chút xao động, lòng của cô còn thâm trầm khó đoán hơn cả người.

“Người dám cười ta...à kia, không được rời khỏi tầm mắt của ta.” Ánh mắt của Thù Lang khóa chặt thân hình yếu điệu sắp bước đi kia.

Ngôn Túy Túy vừa nghe liền nói. “Vết thương của Thù tiên sinh lại nứt ra rồi.”

Sống chết của anh để ông trời lo, cô bước chân ra khỏi không khí nóng phiến đó, lòng yên như nước.

“Ả đàn bà đáng chết, người về đây cho ta....A! Ngực của ta!” Cô chết chắc rồi, anh không tha cho cô đâu.

5 ngón tay cầm lấy vết thương đang rỉ máu, Thù Lang tức tối không cam tâm bị nỗi đau khống chế, hơi thở gấp rút là hung thủ duy nhất tiết lộ trạng thái của anh, dục vọng giết người đạt tới đỉnh điểm.

“Bảo trọng nha! Huynh đệ, hà tất phải vì một cô gái mà làm hư thân thể, trong mắt anh họ không phải chỉ là động vật hạ cấp sao?” Tiếng cười không cản lại được, vẻ mặt của anh tức cười quá.

Anh còn dám cười. “Mau tìm con gái về đây giúp ta dập lửa, đừng để ta nhìn thấy hai hàng răng của người nữa.”

“Không ổn, không ổn.” Phùng Thạch Vũ quay quay ngón tay lấy hộp cấp cứu. “Tình hình của anh không thích hợp ‘vận động’ ”.

Tội nghiệp qua! Dục hỏa phần thân.

“Nói ít lại, người cố ý dung túng cô ta phóng hỏa trên người ta, người phải chịu trách nhiệm dập tắt nó.” Phần dưới cứng lên đang lên án tội ác vô nhân đạo của anh.

Phùng Thạch Vũ giả làm khuôn mặt xấu hổ của con gái, giơ ra 5 ngón tay, “Thấy ghét, anh muốn tôi làm thay sao?”

“Người dám dùng những ngón tay chó của người đụng vào nó thử xem, ta, muốn, con gái!” Thù Lang dùng mũi phun ra 4 chữ cuối.

Lúc này, cơ thể anh cường liệt cần sự an ủi của phụ nữ.

“Ai ya, anh cứ xem tôi là con gái! Hy sinh vì huynh đệ là vinh hạnh của tôi.” Anh cười ác tiến lại gần.

“Người không.....” Anh hít một hơi, trừng đôi mắt đen. “Phùng Thạch Vũ, ôm sẵn bìa mộ của người đi.”

Phùng Thạch Vũ cười cười đề lên nguồn nhiệt của cậu bạn. “Nếu anh đã không thèm, tôi hà tất phải tự làm khó xử chứ.”

Sau khi làm ngọn lửa cháy lớn thêm, anh rút tay không thèm để ý đến tiếng cửa răng của “bệnh nhân”, đàn ông với đàn ông “tiếp xúc” với nhau khó chịu làm sao, giới tính của anh cũng như bao người đàn ông khác, anh chỉ yêu con gái.

“Người.....”

“Cầu xin ta đi! Cuồng Ưng.” Một tay dải băng, một tay là thuốc, anh cười thật đáng ghét.

Thù Lang cắn răng cố chịu chết cũng không để người khác khinh thường, không có con gái thì anh tự làm vậy, tuy rằng anh chưa bao giờ tự làm qua, con gái luôn là “vật dụng hàng ngày” anh mà không thiếu thốn nhất.

“Anh mất mặt quá, thua dưới tay một người phụ nữ...” Phùng Thạch Vũ đột nhiên ngừng trêu chọc, không thể tin được nhìn vào chất dịch trắng đang bắn vào đùi anh.

Thù Lang thoải mái hơn hẳn nói. “Bác sĩ Phùng lớn vậy rồi còn đái dầm ướt cả quần àh, nên đến khoa tiết niệu kiểm tra kiểm tra .

“Anh dám.....” Thật quá đáng, quần tây cao cấp của anh.

Được lắm, nhân tâm nhân thuật của anh có thể vì người mà thay đổi, gã họ Thù kia sẽ ném mùi ác quả.

Phùng Thạch Vũ cười lạnh tiến về phía đi vắng.

“Người cứ tiếp tục cười hả dạ, bác sĩ gia nhập xã hội đen chắc chắn sẽ trở thành tin sốt dẻo, ta chúc người sớm thành danh, trở thành chủ tịch bác sĩ.”

Y giới nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, không phân khoa biệt, tuổi tác, ít ít nhiều nhiều cũng có chút quan hệ, cho dù Ngôn Túy Túy không yêu qua lại với người khác không biết đến đàn anh lớn hơn cô ba khoa, phong cách hành sự độc đáo của cô cũng vẫn tạo nên làn gió mới trong Hệ Y Học.

Thời còn đi học, đóa lãnh cúc không nhiều bạn bè chỉ yêu nghiên cứu bệnh lý học, một khi bước vào phòng thực nghiệm là quên ăn quên ngủ, ở lại đến khi bác cảnh vệ cứ hối thúc hoài mới chịu về.

Trong lịch sử, cô là người đầu tiên cảm hứng thú với đại thể lão sư (*), thông thường những học sinh lần đầu tiên tiếp xúc với nhân thể giải phẫu cũng đều sợ hãi “di thể”, duy nhất cô không lo không sợ như ngựa quen đường, xuống dao cắt nhằm huyết quản mà vẫn mồm mồm như thường, như đứa trẻ chơi đất cát không nở rời.

(*) Đại thể lão sư: là những di thể được tặng cho phòng thực nghiệm, thực hành bởi người nhà (không truy được tên gọi trong tiếng việt nên để nguyên văn hán việt)

Giảng sư nói đến nước miếng bay khắp nơi cô cũng không nghe lọt tai, cứ dè xồm thân thể của đại thể lão sư, từ đầu tới chân không chừa phần nào, tới khi giảng sư phát giác có dị thường, đại thể lão sư đã bị chia 5 xẻ 7 trở thành “xác chết”.

Lần đó khiến cô danh tiếng bay xa, ai cũng biết Hệ Y Học có 1 quái thai, dù cô không tham gia socialworking, học sinh của đại học A không ai không biết cô, và đối tượng cô cảm hứng thú nhất luôn là những cương thi nằm ngang.

Vì thế, cô không biết Phùng Thạch Vũ là chuyện tự nhiên, vì anh không phù hợp với điều kiện “xác chết”.

Nhưng Phùng Thạch Vũ biết cô, đàn em luôn cúi đầu, tay cầm dao mổ “múa may” trong học viện, cũng là một trong những vũ khí sống.

“Mang lại vinh quang cho trường rồi đây! Em gái, anh lần đầu tiên nhìn thấy Cường Ứng bị mất khống chế, con dao vô hình của em làm hắn bị thương không nhẹ, không thấy bóng nhưng lại sắc bén vô cùng.”

“Tôi chưa từng gặp anh, xin đừng gọi thân mật như thế, tôi sợ bệnh đột biến diên vì sex bị truyền nhiễm.” Cô giữ khoảng cách 10 bước.

Không tiếp xúc, không nhiều lòng, không nhiều lời, người với người duy trì mối quan hệ nhạt như nước là được, vô vị cũng vô hại, ai nấy tự qua ngày.

“Từ xưa em cũng đã lãnh đạm như thế rồi, cứ tưởng khi đã bước vào xã hội em sẽ thay đổi, tính của em đúng là 10 năm như 1.” Uống công anh là hội phó hội học liên, cô lại trả lời chưa từng gặp qua. Tự than thở! Quan hệ xã giao hoàn toàn thất bại.

Phản ứng của Ngôn Túy Túy là nhìn một cái thờ ơ. “Tôi và anh không thân, muốn nói quan hệ xin tìm người khác.”

“Thanh minh thật vô tình, anh là kẻ tiểu nhân bỉ ổi mua danh cầu tước, bán đứng y đức hay sao?” Anh tỏ ra vẻ chính nhân quân tử.

“Tôi đã nói tôi và anh không thân, nhưng mà đạo lý gần mực thì đen đã học qua trên lớp, tìm tôi thám thính cơ mật hành chính là uống công, tôi chỉ phụ trách xác chết, không làm án hình sự.”

Anh có chút ngạc nhiên bị nhìn ra âm mưu. “Khục! Hình sự là hình sự, giám định nguyên nhân chết là giám định nguyên nhân chết, giao lưu trong học thuật.....”

“Anh ồn quá.” Cúi người, cô bối bối dọa Thiên Nhân Cúc mới nở được một nửa, trên lá có con bọ rùa màu mè.

“Anh ồn?!” Cô có nhầm không vậy, cái này gọi là phát âm rõ ràng. “Anh ở đây trịnh trọng kháng nghị, sự chỉ trích không thỏa đáng của em nghiêm trọng tổn hại danh dự của anh.”

“Đến pháp viện mà tố cáo, không biết việc biết mà không báo có tội không nhỉ.” Bứt ra một cánh hoa vàng đỏ, khẩu khí của Ngôn Túy Túy không nóng không lạnh.

“Gì mà biết mà không báo, y đức của anh vốn tốt đẹp, không nhận bừa bao đỏ.” Nhận của giàu không nhận của nghèo, có nguyên tắc chứ!

“Bất cóc.”

Phùng Thạch Vũ lập tức đuối lí, có chút đứng không vững lập trường. “Cứu người là chức trách của bác sĩ, em cứ coi là một kì nghỉ dài không có trời xanh biển mặn.”

Kì nghỉ dài? Ngôn Túy Túy gọi lên nụ cười như có như không. “Phùng tiên sinh muốn chối bỏ trách nhiệm? Anh có nghĩ tới sự mất tích của tôi sẽ gây nên phản ứng liên hoàn thể nào không?”

Không phải là nói phách, Thiệu Chi Ung vẫn đang đợi bản báo cáo của 4 cái xác, Trương Tổ Thanh vừa bước vào nghề tuyệt đối không ứng phó được.

Huống chi đơn xin nghỉ vẫn chưa được phê chuẩn, bị một đám người ép phía sau, lúc trước nói nghỉ phép chỉ là tự an ủi, muốn nghỉ phép thật, cô lại không thể, những dụng cụ giải phẫu sẽ khóc la cô đơn cho xem.

Phần kiểm sát quan thì sẽ qua, lớn một cấp nữa thì không dễ dàng, nếu có phát sinh án lớn vẫn không thể thiếu cô được, xin nghỉ phép là chuyện trên trời, muốn thanh nhàn chỉ sợ không ai cho phép.

“Ồ?” Đúng rồi! Cô là quan pháp pháp y, không phải là dân thường vô danh.

“Đồng bọn bắt cóc tội không tránh được, tự ý giam lỏng tội càng lớn hơn, giúp đỡ phạm tội anh nên bị xử mấy năm?” Tư pháp vẫn chưa chết hết, công lý vẫn tồn tại.

“Ngôn pháp y, mọi người đối xử với em cũng không tệ mà! Ần, mặc, ử, đi lại tùy ý, không ai cố ý làm khó em.” Qua cái miệng của cô, lại cảm thấy tội quá nặng.

Qua lại quá thân mật với Hắc bang, anh cũng sắp quên trên đời còn có pháp luật hiến chương, nhân dân có quyền tự do không bị uy hiếp tính mạng, tài sản, xem chuyện vi pháp là chuyện thường.

Gần đèn thì sáng, gần mực thì tối, đạo lý cô nói không sai tí nào, vải trắng bị nhuộm đen, cứ đi lại trên vũng đất xám giữa chính và tà, anh phạm hồ đồ rồi, theo đó mà không phân đúng sai.

Nếu cảnh sát mở rộng điều tra, chuyện phiền phức của Ứng Bang lúc trước đã bị liệt vào phạm vi chống tội phạm, tự nhiên lại trở nên phiền phức hơn.

Nhưng mà, con Ứng đó không chịu tha người cũng đâu còn cách, lấy dao kề cổ hấn sao?

Lại sợ Thạch Khiết vừa trung thành vừa ngoan cố lấy dao kề cổ anh trước.

“Đi lại?” Ngôn Túy Túy bứt vài bông Thiên Nhân Cúc để lên mũi ngửi nhẹ. “Anh đi hỏi mấy cây súng ở cửa lớn có cho đi không?”

Ần tốt, mặc tốt, ử tốt cô không nói gì, nói đến cho cô đi lại tự do thì hẹp hòi muốn chết.

“Em là bồ tát sống mà! Gã họ Thù kia chưa tỉnh thì vẫn phải giữ cô lại cấp cứu, tiền phạt không tiền đến nơi cũng không nói thông được.” Anh cố nín cũng phải nín được.

“Hấn tỉnh rồi.” Ngôn Túy Túy nói như không liên quan đến mình, đứng lên bước về phía rừng dừa.

Phùng Thạch Vũ trợn mắt, phụ nữ quả không nói lý. “Em cũng tự biết anh ta chưa thể tự chủ, lại thêm cú giáng đòn nặng nề của em, vết thương của anh ta có dấu hiệu bị nứt.”

“Chỉ ít không chết được, anh là bác sĩ.” Vô tình là bản tính vốn có của con người, cô chỉ là phát dương quang đại.

“Được rồi, được rồi! Anh đang tìm cách thoát tội, em thông minh không khó nhìn ra anh cũng vô tội, không phải anh ‘mời’ em đến.” Anh phải tự biện hộ trước.

“3 ngày.” Kỳ hạn của cô.

“Cái gì?!” Lòng phụ nữ như lá trên cây, rơi xuống đất rồi đếm không xuể, lá nào cũng là gai.

“3 ngày sau em rời khỏi đây, sự lựa chọn duy nhất của anh.” Không miễn cưỡng, nhân y và tội phạm cách nhau không xa, chỉ một bức tường cao.

Cô...cô ta tính toán tôi! “Em muốn anh mang nguy hiểm bị lột da róc gân, đưa em rời khỏi Ứng Bang.....”

Trời ơi! Anh cần thuốc trị bệnh tim, cô đang ép người, thêm nữa là uy hiếp.

“Tự mình suy nghĩ, bóng tối dài thế nào cũng có ánh sáng, người không thể đi đêm hoài mà không gặp ma được.” Cô đã hết lời để nói.

Phải, cô chính là con ma đó. “Anh là bác sĩ cứu người vô số, em không thể hại anh chết không lý do...cẩn thận.”

Một phi đao đang bay về hướng người đẹp, cô không lo sợ nghiêng đầu tránh đi, để mặc lưỡi đao bay ngang tai mà không bị thương một phân, trấn tĩnh cúi đầu ngửi hương hoa tươi mới.

Nước đến có đất cản, gió lên thì mây che, cô chưa từng hy vọng hắc bang có người tốt, nhưng muốn lấy mạng cô thì quá mức rồi.

Nếu không phải cô thường tay đôi với học sinh Cảnh Viện, bị đánh bất ngờ như thế có thể lấy mạng dân thường, ưu nhân độc thiện kì thân dường như làm người ta ghen ghét, chim ưng con chưa mọc đủ lông cũng không làm nên trò gài.

“Trả mạng anh trai ta đây!” Một thân hình như gió lao ra từ trong bóng tối.

Thật đáng cười, pháp y có thể giết người sao? “Con nít đừng chơi trò của người lớn, bế vài con búp bê barbie đi chơi súng nước đi.”

Tránh đi, Ngôn Túy Túy chỉ phòng mà không tấn công nhưng bó Thiên Nhân Cúc trong gió, tư thế ưu mỹ lúc trái lúc phải, những bông hoa đỏ trong tay như đang cười nhẹ, chiếu rọi cùng sự diễm tịnh gió thổi không đổ của cô.

Chỉ cần người không bị mù đều thấy được sự chênh lệch thực lực 2 phía, cô gái trẻ trung chỉ có chiêu thức mà không có kinh nghiệm thực chiến, nóng nảy càng đánh càng loạn.

Ngược lại người ứng chiến thờ ơ khiến người ta nhúm mày, lâu lâu lại xoa xoa cánh hoa ngửi ngửi hương hoa, thái độ băng quơ như đang đối phó với con nít kiếm chuyện, cảnh tượng thật không ra gì.

Cô đang chơi hay đang đánh? Thần sắc thờ ơ càng khiến người ta nổi nóng.

“Đừng giỡn nữa, Địch Hoa, em không thấy người ta còn không thèm đánh với em àh.” Phùng Thạch Vũ bắt lấy cánh tay của cô gái trẻ, cản trở sự ngu ngốc của cô.

“Anh thả em ra, hôm nay em nhất định phải trả thù cho anh hai, là cô ta hại chết anh của em.” An Địch Hoa không màng đến bất cứ điều gì tiếp tục giết về phía cô gái có thái độ bình nhiên.

“Cô ta chỉ là pháp y không phải là quan tòa, cái chết của anh em không có quan hệ trực tiếp với cô ta.” Chỉ gián tiếp đẩy một phát thôi.

“Nếu không phải cô ta lôi ra một cọng lông tiến hành đối chiếu quỷ quái gì đó, quan tòa cũng không vì tội chứng rành rành phán anh ấy tử hình.” Ít ra cũng phạt nhẹ hơn.

Ah! Cô hiểu rồi. “Người là em gái của An Quốc Hoa?”

“Người không xứng gọi tên anh trai ta, người là hung thủ giết người, sao người không chết đi?” Cô quyết giết chết cô.

Ngôn Túy Túy rút ra một cuống hoa hút phần mật. “Một hơi giết 7 sinh mạng của người khác, cả đứa trẻ 7 tuổi cũng không tha giết trước sau cương đảm, mạng của họ không phải là mạng àh?”

“Đó...đó là họ đáng chết phản bộ Ứng Bang!” Kể phản bội chết là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Trẻ con vô tội, ai có thể nỡ đập nát bông hoa nhỏ chứ, cô bé thơ ngây trong sáng đó cũng là người của Ứng Bang sao? Nó đáng chết sao? Oan có đầu, nợ có chủ, lệnh huynh giết người ta 7 mạng chỉ phải đền 1 mạng, vậy ngược lại đứa con mồ côi 10 tuổi của người ta cũng 1 đền 7, giết gia đình người 7x7 49 người để thể hiện công bằng, dù gì người khác chết rất vô tội mà.”

“Người.....Người đang xảo biện, hắc bang có cách làm của hắc bang, người bằng cái gì mà nhúng tay chứ?” Đây là tác phong của xã hội đen.

“Vì tôi đại diện cho tư pháp, đại diện cho chính nghĩa, cho công lý, thị phi trắng đen tự có pháp luật phân định, cô là hắc, tôi là bạch, cô có quyền khóc lóc vì súc sinh, tôi có nghĩa vụ đẩy mạnh công quyền.”

Ngôn Túy Túy cười mỉm cúi ngửi hương hoa, không màng đến sự kích động của An Địch Hoa.

“Nếu cả cô cũng không chấp nhận được cuộc sống chó săn sống trong giang hồ chết trong giang hồ, thì bằng cái gì cô lại bắt một đứa trẻ nhà tan cửa nát chấp nhận một tương lai mờ mịt, cô bé ngây thơ.”

“Người.....Ta phải giết người, bọn ta không phải là chó săn, bọn ta là tinh anh của Ứng Bang.” An Địch Hoa cực lực hất khỏi tay Phùng Thạch Vũ.

“Àh! Là Ung Chảo chứ gì! Thì ra cô sống cùng triều đại với con Ung đoản mạng đó, phiền cô hỏi thăm Lưu Cẩn Lưu công công giúp ta nhé.” Xua xua tay, Ngôn Túy Túy muốn Phùng Thạch Vũ buông đứa trẻ vô tri này ra.

Anh cười gượng vừa buông tay, thân hình như đạn lấp tức bắn về phía trước trả thù, chỉ là trong 3 giây ngắn ngủi cô đã ném mũi dao của mình, bị người ta đập dưới chân không đứng lên được.

“Tình anh nhân tài? Tôi thấy Ung Bang sắp xuống rồi.” Cô rút vài gốc hoa quăng vào mặt An Diễm Hoa. “Yên nghỉ đi! Cô bé, chứng minh tử vong của lệnh huynh cũng do tôi kí đó.”

Ý là! Cô mục kích toàn bộ quá trình hành hình, cô là người chứng kiến tử hình.

4. Chương 4

“Cô đứng lại cho ta, dám đánh người trên địa bàn của ta, cô thật tưởng không ai làm gì được cô sao!”

Hô! Không tệ! Cô tặng anh một câu hồi phục thần tốc, chưa tới một ngày đã có sức lực xuống giường, quả thật là một họa hại, không dễ chết, làm hại thể gian, bi ca của nhân gian.

Cô có coi là đã làm điều ác không? Nuôi khỏe một con cạp đói để nó ra ngoài ăn thịt người.

Có vài người sức khỏe khác với người bình thường, hôm qua còn là con cạp giấy rống hú vài tiếng, cả người toàn máu đến nỗi quay lưng cũng cực nhọc hết sức, hôm nay đã như rồng như hổ cứ như đã được ăn Hoàn Hồn Đơn, sắc mặt hồng hào hơn rất nhiều.

Không biết có phải là tức tới thông luân Nhâm Đốc nhị mạch hay là vì danh dự không cam tâm bị coi thường, cũng có chút khí thế vua của một bang, miệng mới mở đã nghe mùi giang hồ, chuẩn bị nút sống cô.

Nên nói là tự tạo nghiệp chướng không?

Một viên đạn quyết định một đời của một người, hay nói là 2 người, vận mệnh của anh và cô đã có điểm nối.

Là ai không may? Ngôn Túy Túy đang muốn dùng lí tính để phân tích.

“Lời ta nói cô xem như gió thoảng qua tai àh, Ung Bang không cho phép cô lão xược, qua đây.” Thù Lang không cho phép cô có thái độ coi thường.

“Thù tiên sinh sắc mặt tốt thật, xem ra sức dao của tôi vẫn rất được, người chết cũng có thể phục sinh.” Không nói y thuật, cái cô dùng để lấy viên đạn ra là thủ pháp giải phẫu thi thể.

“Cô đang kể công?” Cô rõ là đang tỏ vẻ nữ hiệp, ngầm nói anh vong ân bội nghĩa, không niệm ân tình.

“Nặng lời rồi, tôi chỉ xem như nghiền cứu một xác chết, tình cờ anh bỏ hẹn với Diễm Vương mà thôi.” Cô ngồi đối diện anh, tự động pha trà.

Khách khí là gì cô không biết, người đến là khách thì chủ tùy khách tiện, nước đã nấu, gói trà để trên giá, rõ ràng là để người ta dùng, cô cũng có chút khát rồi.

Thù Lang nhúu mày, không tin sự to gan của cô. “Cô không biết pha thêm một ly àh? Tôi vẫn chưa chết đâu.”

Đối với những câu nói cay độc của cô, lúc hôn mê anh đã lĩnh giáo qua, bách độc bất xâm.

“Có tay có chân thì nên siêng năng chút, người của Ung Bang giàu có thể không đến nỗi không thuê nổi người làm chứ?” Cầm tách lên, cô ngửi nhẹ mùi vị.

Là hồng trà hoa lài, loại một gói 10 đồng.

“Trọng điểm không phải là người làm, mà là lễ nghi cơ bản, người học y vốn tùy tiện vậy sao?” Anh cứ muốn cô pha cho anh đấy.

Mi mắt chớp một cái, cô tiện tay ném một gói trà cho anh. “Xin lỗi, thói quen xấu, nói cho cùng thì xác chết không uống trà, tôi cũng không thể đối ẩm với người chết chứ?”

Nghiệm xong xác uống một tách trà nóng nồng độ vừa phải có lợi cho việc thư giãn thần kinh, là thói quen trong mấy năm nay, phòng giải phẫu chỉ có mình cô, pha nhiều uống không hết chẳng phải rất tiếc sao.

Huống hồ vận động nhiều có lợi cho việc tuần hoàn máu, cô đang giúp anh sức khỏe tốt lên, sớm ngày trả cô tự do.

“Mở miệng cam miệng cũng toàn là xác chết, ngoài xác chết ra cô không còn từ đại danh nào khác sao?” Anh là người.

Tính tình khoa trương, lời bình của cô. “Anh tìm tôi đến đây không đơn thuần chỉ là tán dóc chứ?”

Thù Lang tức giận trừng mắt. “Cô rất có bản lĩnh gây chuyện, mau nhận lỗi.”

Sự vô tư của cô làm người khác tức điên, cứ như chuyện lớn như trời cũng không lên quan đến cô, toàn là người ngốc tự tìm phiền phức, anh thật sự muốn phá vỡ sự tự tại tại ấy.

“Sai từ đâu đến, vì tôi nhiều chuyện cứu sống anh, hổ thẹn với chúng sinh thiên hạ?” Uhm! Cô thừa nhận cô có lỗi.

“Cô có biết Phật tổ thà lên tây thiên cũng không nguyện đổi mặt với phụ nữ?” Anh cần phải kìm nén nỗi xúc động muốn tóm lấy cô.

“Người yếu thì phải chạy, phụ nữ là kẻ cứu thế duy nhất.” Cô có logic của mình.

Từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa lấy đá vá trời đã khiến sản sinh ra con người, lúc đó là xã hội mẫu hệ, nữ nhi cầm quyền.

Chết cái người yếu của cô ta đi. “Là khuôn mặt đáng sợ của phụ nữ tự mình đúng cộng thêm không biết hối hận dọa khiến ông ấy phải bỏ chạy.”

“Ah!” Cô mỉm cười gật đầu. “Bởi vậy Phật tổ là người đàn ông yếu đuối, sợ quá không dọa được.”

Sắp bị cô làm tức chết rồi, Thù Lang nổ cả hỏa khí, anh nói một câu cô chắc chắn có cách nói lại, thuận theo ngữ khí uốn thành nghĩa tương phản, sự khả ố của cô nằm ở chỗ không biết động lòng.

Luôn khiến người khác tức đến đỉnh đầu xì khói, cô vẫn gió lộng sóng yên làm lấy việc trên tay, mặc kệ tình hình của người kia có tức đến đỉnh điểm hay không, trời thanh mây thanh lòng cũng thanh ngời cười hỏi người khác đang tức điều gì.

Chiêu địch động tôi bất động của cô thật quá lợi hại, nhưng anh không tin anh không thể phá vỡ sự bình tĩnh do cô xây nên, không cần biết cái giá phải trả lớn cỡ nào, anh vẫn phải có được cô.

“Người phụ nữ mặt không biến sắc khi chơi đùa với xác chết kia, gan của cô lớn đến không cách nào đo được.” Cô khác với những người con gái anh quen trước kia, đặc biệt cổ quái.

“Cám ơn lời khen của anh, anh đến vì sự thơ ngây của gái trẻ chứ gì? Sao không mở cửa nói sớm, đối diện với người sống quá lâu khiến tôi khó chịu đây.” Yên lặng là yêu cầu duy nhất của cô...

Hai cọng mày đen đột nhiên nhướng lên. “Tôi khiến cô khó chịu?”

“Không phải là nói nặng, anh không cho rằng người sống phiền phức hơn xác chết sao, không phải xiên xỏ anh.” Uống 1 húp hồng trà, cảm giác cũng được.

“Cô làm bị thương người của ta, món nợ này cô tính sao đây?” Anh đã hứa với Quốc Hoa sẽ chăm sóc em gái của anh.

“Tôi đã cứu người của anh, món nợ này anh trả sao đây?” Thiện nam tín nữ cô không làm được.

“Cô nên đổi nghề làm luật sư, răng lưỡi sắc nhọn, Địch Hoa chỗ nào đắc tội cô?” Sự ép hỏi của anh không thiếu phân uly hiếp, như trách móc cô gây phiền phức cho anh.

“Lời nói phiến diện nghe qua rồi thôi, anh tin hay không không thể nói lên nhân cách của tôi là tốt hay xấu, tôi không có lòng nhân ái đối co với người sống.” Về mặt của cô lạnh lùng, không biện hộ cho bản thân, so bì với con nít làm chi, mách lẻo là quyền lợi của con nít, cứ để mặc cô ta!

Không nói sau lưng người khác, là phong độ của phụ nữ trưởng thành, tích lũy hơn 27 năm nên biết cách bao dung, nỗi đau của người mất đi thân nhân đều giống nhau, mặc kệ là người tốt hay xấu, trong mắt người thân đều không có điểm xấu!

“Cô đang bảo Diêm Hoa nói sai sự thật, vô cớ tìm cô đầu tay đôi?” Diêm Hoa sắp gần tuổi 20 đúng là có phần ngang bướng.

Ngôn Túy Túy ngậm ngậm trà để sang một bên. “Đừng quên rằng anh trai cô ta là An Quốc Hoa.

“Ta hiểu rồi, là cô ta không tự lượng sức tìm cô trả thù.” Căn cứ theo điều tra trong tay, cô là giáo luyện võ thuật của trường đại học cảnh sát, khó trách Diêm Hoa bại trận.

2 năm trước anh phái Quốc Hoa đi giết phản đồ, vốn là để giết gà dọa khỉ, muốn những kẻ có lòng phản bội trong bang nhớ lấy bài học, Ứng Bang không thể có kẻ vô nghĩa, đã vào Ứng Bang thì tâm phải hướng đến Ứng Bang.

Tiếc là anh trẻ tuổi nóng nảy không biết dừng lại, giết người xong còn để lại ấn ký cá nhân để tỏ vẻ ta đây, thậm chí đến xác chết của đứa bé gái cũng không tha, khiến anh muốn cứu cũng khó.

Không tới 3 ngày đã bị cảnh sát mai phục ở đó bắt v’quy án, vì anh quá cuồng ngông, không biết chuyện còn khoe khoang khắp nơi chuyện xấu do mình làm, dẫn đến sự tố giác của những đồng đạo bất mãn.

Trong hắc đạo kị nhất là cường bạo phụ nữ, càng không nói chi đó là bé con mà còn cường hiếp thi thể, hành vi thú tính khiến người không thể cho qua, làm xã hội đen cũng nên có phẩm giá một chút, muốn phụ nữ thì ở đâu mà không có, có tiền là được, có cần phải vì tỏ vẻ anh hùng mà để lại chứng cứ, vì thế mà thói luôn cả danh tiếng.

An Quốc Hoa bị bắt là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng anh nghĩ là có thể kéo thêm vài năm, Tư Pháp trì trệ có tiếng, một số vụ án kéo đến 8 năm 10 năm, kéo đến mất hết chứng cứ thì sẽ vô tội thả ra.

Nhưng anh gặp phải nữ pháp y có tiếng đao hạ vô oan án của giới Tư Pháp, từ phán án đến hành hình chỉ có 2 tháng, nhanh đến anh không kịp làm gì để cứu vớt.

Năm đó Diêm Hoa đang học ở Canada, vừa nghe tin chết của anh trai liền nghỉ học bay về nước, khóc đến chết đi sống lại thề trả thù, huynh đệ trong bang tội nghiệp cô không nơi nương tựa, thu nhận cô vào bang đồng thời dạy cách tấn công.

Hôm nay xem ra đã uống công học rồi, hai ba đòn đã bị người ta khống chế, danh tiếng của Ứng Bang đã bị cô làm đổ nát.

“Không, là các anh dạy dỗ thất bại, thân là đại ca của Ứng Bang, anh không nên để cô ta mang thù hận trong lòng, chết 1 người anh em vẫn chưa làm các anh tỉnh ngộ sao, không lẽ muốn cô ta đi theo con đường của người anh đã chết.”

“Cô đang dạy dỗ tôi doanh bang tổ phái, làm điều xấu xa?” Sức mạnh của thế giới hắc ám đến từ thù hận, cuộc sống của cô quá hạnh phúc rồi.

“Bản lĩnh kiếm sống của Thù tiên sinh tôi không có quyền nhiều lời, nhưng trên bá thù hận hủy đi 1 đời của cô ta hình như không công bằng cho lắm.” Bởi vậy cô rất ghét con người, miệng thì vô tư (trong đại công vô tư nhé) nhưng lòng thì ích kỷ.

“Gọi ta là Thù Lang.” Thiên hạ vốn không công bằng, đây là số mạng của Diêm Hoa, ai bảo cô ta xuất thân không tốt.

Ngôn Túy Túy nhẹ nhàng cười. “Tôi sẽ không trở thành người phụ nữ của anh, chúng ta cứ duy trì cách xưng hô bình thường, Thù tiên sinh.”

Lòng dạ đàn ông cô nhìn thấy rất rõ, cô biết bản thân có bề ngoài xinh đẹp, nhưng trái tim của cúc là cao thượng, từ nhỏ cô đã hiểu rõ sự kiêu ngạo của bản thân là rất khó thỏa hiệp.

Không có ý trốn tránh tình yêu, chỉ là không ngừng để lỡ mất, duyên đến duyên đi cô không cưỡng cầu.

Không nói đến thân phận khác biệt của 2 người, chỉ nói đến việc anh quá đáng coi phụ nữ là thú nuôi đã khiến cô không thể đồng tình, muốn cô thần phục còn khó gấp trăm lần hái sao trên trời, anh tự phụ thì cô cũng có sự tôn nghiêm của mình.

Thêm nữa cô đối với anh chưa hề động lòng, 2 người không nên gặp nhau nên để mọi chuyện trôi qua, mặc công sau này gặp nhau trên tòa lại có điều phải lo lắng thêm.

Những việc làm vi pháp của anh chắc không ít hơn sao trên trời, chỉ là không có chứng cứ, tạm thời tiêu diêu pháp ngoại, nếu có ngày bị bắt, nói không chừng bản báo cáo nghiệm xác của anh lại là cô kí.

“Chuyện gì cũng đừng nói chắc quá, phụ nữ ta muốn chưa bao giờ không tới tay.” Phụ nữ đều có giá cả, đều sẽ được bán đi.

“Chuyện gì cũng ó ngoại lệ, lâu lâu đá phải miếng sắt cũng là một cách trưởng thành.....Áh.....” Cơ thể anh đã tốt đến có thể gỡ trò rồi sao?

Thân hình đổ xuống ngã vào một cơ thể sống ấm áp, Ngôn Túy Túy cẩn thận giấu đi sự ngạc nhiên trong ánh mắt, đôi mắt sáng trầm tĩnh không phản kháng, thói xấu của đàn ông là thích thần phục.

Xuýt xoa làn da mềm mịn của cô, trong sự dắc ý lạnh lùng của Thù Lang mang một chút thỏa mãn. “Cô có một thân hình đẹp, đáng để ta cưng cô thêm mấy phần.”

“Thì ra anh cũng như những người đàn ông bình thường khác, lấy thuần phục phụ nữ làm niềm vui.” Cô cảm ghét độ ấm trong cơ thể con người, nó khiến cô hoang mang.

“Cứ dùng lời nói tức ta! Ta đã bị cô tức đến mất cảm giác rồi, ta cho phép cô nói lời cảm nhận trước khi mất trinh.” Anh xảo quyết nắm lấy bàn tay cử động của cô mà hôn.

Anh dám...một nỗi bức tức nổ ra từ trong ngực. “Người đi chết đi.....”

“Ha.....khuôn mặt bức tức của cô đáng yêu quá đi, làm người tình của ta! Cô sẽ có cả thế giới.” Anh mở miệng hứa hẹn tương lai.

Chỉ là, cô không thờ tiền, Ngôn Túy Túy nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Cho ta chức Tổng thống, có lẽ ta sẽ cảm thấy anh là đàn ông.”

“Cô cứng thật, lúc nào cũng có thể nghi ngờ năng lực của đàn ông, vội muốn mất trinh vậy sao?” Anh một tay nâng cằm cô lên không dụi dằm chút nào.

Anh quen với việc được phụ nữ lấy lòng bằng mọi cách, trong bàn tay người đẹp anh làm gì cũng dễ dàng vốn không coi phụ nữ ra gì, vừa giờ tay là đượcđám phụ nữ, ai ai cũng cam tâm tình nguyện cởi hết quần áo, mới anh lên giường

Đối với yêu cầu cần thiết cơ bản của đàn ông anh chưa hề làm oan ức bản thân, lúc muốn có thì có, phụ nữ kê bên anh xinh đẹp đủ kiểu, còn phải là xử nữ, anh không dùng hàng đã bị xài qua.

Quan trọng nhất là phải ôn thuận, phục tùng, anh nói 1 thì không được nói 2, không được ghen tuông nổi cơn, phải ngoan ngoãn đợi anh gọi đến, chưa được anh cho phép thì không được chạm vào anh.

Ngoài ra, anh tin rằng phụ nữ là mèo hoang xảo quyết không được nuông chiều, dung túng về mặt tiền bạc đã đủ mua tất cả.

“Thù tiên sinh, vết thương của anh đã khỏi chưa?” Thượng đế tạo thế giới cũng phải 6 ngày, cơ hội để kì tích đến với cơ thể anh là 0.

Anh lập tức đề cao cảnh giác nắm chặt hai tay cô, phòng cô gỡ trò xấu. “Đủ để khiến cô không xuống nổi giường.”

“Anh căng thẳng quá rồi, tôi sẽ không tấn công anh trong Ung Bang, tình thế mạnh hơn người mà.” Cô phá lên cười đề lên ngực trái của anh.

Nhát dao gần tim chỉ có cô mới biết sâu cỡ nào, một hai ngày tuyệt đối không khỏi được, trừ phi anh không phải là con người và có khả năng tái sinh.

“Chuẩn bị tâm lí, ta sẽ lấy đi của cô sau 3 ngày.” Chết tiệt, cô tuyệt đối là cố ý.

3 ngày không phải là dài quá sao? “Nên xem lại xem lại kì hạn của anh trước, tôi sợ anh sống không tới lúc đó.”

“Túy mỹ nhân của ta, ta sẽ kéo em xuống địa ngục, cùng hưởng thụ cực lạc thế gian.....” Anh cúi đầu muốn hôn lên môi cô, một nỗi đau nhói lên từ trong tim.

“Thật không phải, coi bộ vết thương của anh lần này nứt ra thật rồi, chúc mừng anh trúng thưởng lần 2.” Cô không ăn năn nhìn vào dải băng dính máu.

Thù Lang cười gượng, anh lại thua trong tay cô một lần nữa. “Anh sẽ cả vốn lẫn lời đòi lại hết, dùng cơ thể ngọc ngà của em.”

Độc nhất lòng phụ nữ, cô là nhân tài, chuyên chọn trọng điểm mà ra tay.

“Có cần tôi gọi xe cứu hộ giúp anh không? 119 hay là 110?” Cô suy nghĩ về những con số chưa dùng qua.

“Cứ để cô xử lý, cô là bác sĩ.” Anh đầu thế tha cho cô, một tà ma nữ.

Về mặt diêm nhiên nhường lông mày, Ngôn Túy Túy cười hỏi: “Anh muốn kim chỉ khâu xác chết dùng trong pháp y khâu vết thương cho anh?”

“Có gì không được, đâu phải lần đầu, cô luôn coi ta là xác chết mà.” Anh lạnh lùng châm biếm tháo dải băng ướt ra.

Nhưng mà, cô không phải là thiên sứ nhân hậu.

Cô dễ dàng đứng lên ra khỏi vòng tay anh, lấy ra bao trị liệu để dưới lầu, cười tươi hy vọng khiến người ta say trong khuôn mặt vui tươi của cô.

Kéo, OXY già, băng, bột cầm máu, kim, kẹp và catgut, theo thứ tự...cô ép đều, trải ra như chuẩn bị tiến hành công việc trọng đại, nước nóng đựng trong thau rửa mặt.

Mọi thứ đã sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Nhưng cơn gió đó bước tiếp theo là hướng ra ngoài cửa, ánh mắt tươi cười vẫy vẫy tay, ý muốn anh tự xử.

“Ngôn Túy Túy, cô dám bước ra khỏi cửa 1 bước xem, lâu rồi ta không nhắm vào lưng phụ nữ mà bóp cò đấy.” Cách, lên đạn.

“Thù tiên sinh, tim tôi ở bên trái, anh nhắm chuẩn tí, đừng để người nghiệm xác cho tôi không tìm được nguyên nhân chết.” Mang lại phiền phức cho người ta.

Lúc cô bước ra 1 bước, một làn khí nóng xẹt qua tay cô, tiếng súng dẫn đến không ít huynh đệ trong bang, trong đó bao gồm Thạch Khiết, người bước vào từ cửa trước, cản trở lối đi của cô, cùng An Diễm Hoa với dải băng quấn quanh cổ.

Mây của Ngôn Túy Túy, nhú lên như sâu, người quá nhiều.

Không khí nóng nực quá.

“Thù đại ca, anh mau kêu người giết cô ta, cô ta là thù địch của Ứng Bang không giữ được.”

Thù mới thêm hận cũ, thêm chút cảm giác khó tả của thiếu nữ, An Diễm Hoa đối với pháp y Ngôn Túy Túy hận sâu tận tủy, như muốn giết lấy cây súng của Thù Lang mà bóp cò, khiến cô vĩnh viễn biến mất.

Con gái trời sinh có trực giác thứ 6 nhạy bén, nhất là đối với tình địch, cô muốn chiếm lấy người đàn ông duy nhất cô yêu, không muốn bị yêu tinh cướp mất, đuổi đi Phương Hằng Tịnh cô sẽ là người bạn tình ép theo của anh, cô đã lên kế hoạch giành lấy trái tim anh, trở thành chủ phu nhân của Ứng Bang.

Tuổi nhỏ không có nghĩa là cô dễ ăn hiếp, nói tới tâm tư cô giỏi hơn ai hết, vì đạt được mục đích không màng đến cái giá phải trả, cô không muốn như anh trai chết thật tiêu điều, chưa để lại sự tích vĩ đại khiến người ta xưng tụng.

Cô có dã tâm và chí lớn, quyền và thế cô đều muốn có trong tay, quản lí 1 phương trời cùng người đàn ông cô yêu, xưng bá hắc đạo của toàn Đài Loan, thậm chí cả thế giới.

Sự nghèo khổ lúc nhỏ khiến cô khắc cốt có quên, người cha mê cờ bạc cùng người mẹ mê rượu mang đến cho cô biết bao nỗi đau da rách thịt nát, cô đã thề mãi mãi thoát khỏi cuộc đời bi kịch đó.

Một ngọn lửa kết thúc hết tất cả ân oán, tới giờ cô vẫn nhớ hoài cảm giác hưng phấn lúc đốt lửa, tiếng kêu van nài của cha mẹ khiến cô có cảm giác khoan khoái sôi sùng sục, cô hưởng thụ lấy niềm vui giết người.

Nhưng đại ca lại cứ đưa cô du học ở Canada, một lòng bắt cô phải tẩy rửa hết màu sắc của hắc bang, để cô 1 mình cô đơn học tập nơi đất khách, nhẫn chịu trống rỗng và tịch mịch.

Cái chết của anh kết thúc nỗi khổ của cô, không ai biết là cô báo tin cho cảnh sát, điện thoại tiện lợi cho người ta biết chỗ ở của người thân cận, cô vốn có ý điều anh đi chỗ khác, để cô có cơ về nước.

Chỉ là sự việc lại nằm ngoài ý muốn, bây giờ cô muốn có người chôn chung.

“Thù đại ca anh đừng mềm lòng, cô ta nghĩ mình cứu anh 1 mạng nên lúc nào cũng tỏ ra cao thượng làm khó người khác, rõ ràng là không coi anh ra gì, khinh thường Ứng Bang.”

Ngôn Túy Túy mỉm cười nhặt lấy gói trà để trước mặt mà Thù Lang không dùng, thần sắc tự nhiên phù hợp với lời chỉ trích của cô ta, không coi bất kì ra gì pha thêm một tách trà, cơ thể dựa vào cột trụ trong phòng.

Kịch hài của hắc bang không coi thì tiếc lắm, đã 6 7 ngày trôi qua thật vô vị, sớm thì nên lên sân diễn đi chứ, ít nhiều cũng có thêm chút nhân khí bớt đi chút tử khí.

Muốn làm phụ nữ xấu không khó, khó ở chỗ làm phụ nữ tốt mà không nổi điên, cô không quan tâm không để ý mà uống trà, lâu lâu cô còn hành động tỏ ra “khinh thường” theo hướng kịch bản, mặc công cô gái trẻ không biết diễn tiếp.

“Anh xem, anh xem, thái độ gì thế! Em giúp anh giết cô ta để trừ hậu hoạn.” An Diễm Hoa đưa tay muốn giật súng giải quyết phiền phức trước mắt.

Thù Lang trầm ngâm ánh mắt thu hồi súng. “Diễm Hoa, cô vẫn chưa rút ra bài học sao? Từ lúc nào mà Ứng Bang do cô làm chủ?”

“Người ta là muốn làm anh vui, loại phụ nữ lòng dạ rắn độc như cô ta vốn nên bị bắn chết đi từ sớm.” Cô nũng nịu muốn dựa vào vết thương anh mới băng lại xong, bị anh đẩy ra.

“Ta cho cô chạm vào ta rồi sao? Nên biết điều.” Cô bị nuông chiều hư rồi, trong mắt không coi ai ra gì.

Bỉm môi, An Diễm Hoa làm ra tư thế quyến rũ. “Em còn trinh, Thù đại ca sao không suy nghĩ đến em, anh không phải chỉ chạm gái trinh thôi sao.”

Oh.....thì ra sở thích của gã này là hàng còn nguyên, như đã ngộ ra điều gì đó Ngôn Túy Túy chỉ mở nửa con mắt, cười như không cười.

Hình như là thầy thực tập cấp 3 thì phải! Một chú chim non vừa tốt nghiệp, trải nghiệm đầu tiên trước khi đi lính, hai người cũng khá vui vẻ, anh ta còn muốn phá vỡ cấm kị về tình yêu thầy và trò cưới cô làm vợ, nhưng cô rất lý trí mà cự tuyệt rồi.

Nghe nói anh ta rút khỏi quân đội không bao lâu thì kết hôn, đối tượng là học sinh cao nhị mà anh dạy, người đó đã bụng to ra, kiểu kết hôn vì con cái đúng tiêu chuẩn.

Động cơ trao thân lúc đó rất đơn giản, vì cô rất khó gần, không hòa nhập dẫn đến nhiệt tâm của người mới làm thầy như anh, cả ngày tới đêm cứ âm ỉ bên tai cô tuổi trẻ thanh xuân rất đáng quý, nên cô đã dụ dỗ anh.

Nhớ lúc đó anh ta hơi ngốc, ý chí không kiên định lúc nào cũng quy tắc người làm thầy, thiếu nữ tuổi làm phản không nghe khuyên, cuối cùng anh vẫn bị cô ăn mất, mặt mày xấu hổ đòi chịu trách nhiệm.

May mà bố mẹ biết rõ sự ngộ nghĩnh của con gái, không chấp nhận lời đề hôn đột ngột của anh, nếu không cô có thể đã là mẹ của mấy đứa con, không thể làm công việc giải phẫu cô yêu thích.

“Điềm Hoa, ta đã tìm được đối tượng làm ám giương, thu hồi sự nịnh nọt cố ý của cô đi.” Đội mắt đen lầy của Thù Lang cứ mãi khóa vào giai nhân.

An Điềm Hoa không vui khoe mắt ứa nước. “Cô ta là hung thủ giết anh trai em, em không dung được cô ta.”

“Dung không được thì cút, Ứng Bang không nuôi phế vật hẹp hòi.” Văn không được, võ không xong, chỉ giỏi gây sự.

“Anh hứa với anh trai em sẽ chăm sóc em cả đời mà, anh muốn nuốt lời.” An Điềm Hoa sắc mặt đầy hoang mang bất cam, không tiếc bê ra lời hứa của anh với người chết để ổn định địa vị.

“Chỉ cần ta còn sống thì vĩnh viễn có tác dụng, nhưng mà.....” Anh không thích con gái cứ ép người.

Ánh mắt cảnh cáo rõ ràng, An Điềm Hoa có ngang bướng cũng biết điểm dừng, chỉ ra trong 2 năm quen kiêu ngạo không dễ gì nuốt trôi, cá tính xấu của con người 1 khi đã quen thì rất khó sửa đổi.

Cô có thể nhịn sự ràng buộc trong lời nói của người cô yêu, nhưng nổi uất ức trong tim vẫn phải tìm lối thoát, cô quay đầu liếc qua người bên cạnh, trừ đi đá cản đường trước, nếu không sẽ rất bất an.

“Em sẽ ngoan sẽ nghe lời, nhưng mối thù của anh trai không thể không trả, Thù đại ca cứ ngồi nhìn kẻ thù bất kính với anh sao?” Cô tỏ ra vẻ đại thù chưa báo, phần hận cần môi.

“Cô ta đã cứu ta, việc này tới đây kết thúc, cô không được kiếm chuyện với cô ấy nữa.” Ân oán chấm dứt.

“Em không đồng ý, vừa nãy không phải anh còn nhắm bắn muốn lấy mạng cô ta sao, sao có thể một câu nói là xong, anh trai em chết khó nhắm mắt.” Hừ! Có công cũng không bù được.

Thù Lang khó chịu vì cô. “Tôn ti cô quên rồi à? Cô đang nói chuyện với ai?”

“Em.....” Cấn cấn môi, An Điềm Hoa lòng đầy oán hận, ánh mắt tóe ra toàn chất độc.

Trở thành mục tiêu, Ngôn Túy Túy như Thái Sơn đổ trước mắt cũng không biến sắc, nho nhã giờ cao tách trà, em cứ tiếp tục, cha ông xưa cách mạng 11 lần mới thành công, phải có tinh thần bẻ hoài không gãy.

“Việc của ta và cô ấy không đến lượt người nhúng tay, người dám đi kiếm chuyện với cô ấy, coi chừng ta bẻ gãy tay người.” Anh nói nặng, để chắc chắn ai đó không bị làm phiền.

An Điềm Hoa cố tình khiêu chiến với giới hạn của anh tỏ ra nén đi nổi thù, đột nhiên lao đi tấn công giai nhân, 2 con dao nhỏ nắm trong tay, mỗi nhát dao cũng đủ giết người.

Lần này không ai bước lên cản trở, người trong Ứng Bang vốn đã khó chịu với Ngôn Túy Túy, sự lãnh đạm và xa cách của cô không cho ai đến gần, không biết điều chạy khắp nơi không giúp bang chủ thay thuốc, còn nhiều lần hại anh nứt vết thương, chết không đáng tiếc.

Thù Lang tuy nhìn không có gì nhưng không còn hơi sức lên tiếng cản trở, vết thương tuyệt đối nặng hơn tưởng tượng, nguyên nhân gắng gượng xuống giường tỏ ra không có gì cũng vì muốn làm dịu đi sự nóng nảy của mọi người.

Mặt khác kẻ địch tiềm tàng vẫn chưa lộ diện, anh tất phải tỏ ra không có gì để phòng kẻ địch nhân cơ hội làm lớn, nuốt mất cơ nghiệp do anh tạo nên.

“Con nít không được chơi dao, nguy hiểm lắm.” Ngôn Túy Túy nâng tách trà lên, trong nhu có cương giờ chân đá, dao sắc bay đi suýt cắt phải da đầu của Thạch Khiết đang đứng gần đó.

“Ta không phải là con nít, trả mạng anh trai ta đây.” An Điềm Hoa không màng tất cả chơi xấu, lòng ích kỷ đã lấp mất lý trí.

2 người chỉ có thể giữ lại 1.

“Tháng ngày ngồi tù cô không tránh khỏi rồi.” Hận thù quá nặng, cô không thể quay đầu được nữa.

Ném tách trà xuống, Ngôn Túy Túy bằng chiêu thức thần tốc không kém mạnh mẽ đánh rút con dao trong tay An Điềm Hoa, ngón chân hất lấy con dao, rạch một đường trên tay cô.

Cọp không phát uy là cô muốn cho cơ hội cô ta, nhưng là cô ta chấp mê bắt ngộ tự tìm cái khổ, dạy qua khá nhiều học sinh Cảnh viện, ngón nghề của cô ta tệ đến mức không có gì phải sợ, cô không nể tình tằng cô ta một dịp “mài luyện” thật sự.

Có thể cứu 1 người thì cứu 1 người, không cứu được thì cứ để cô ta tự sinh tự diệt.

Trong khoảnh khắc ly trà rơi xuống, cô gái điêu ngoa 2 lần bị khổng chế càng thêm oán hận, nỗi đau trên tay không bằng sóng gió trong mắt, thảm bại trước mặt bao nhiêu người là nỗi nhục lớn nhất trong đời cô.

“Sớm muộn gì cũng có ngày ta cũng sẽ giết cô.” Lời nói hận phần như rắn, cứ bám lấy trong tim.

Trà nguội rồi, hơi đắng. “Thù tiên sinh, Ứng Bang chắc tích lũy không ít tiền bạc bất nghĩa, mua ít lá trà tốt là anh có thể cải thiện đạo đãi khách đấy.”

“Làm người phụ nữ của ta sẽ có thể uống trà thượng đẳng, cô có tư chất trở thành phú bà.” Thân thủ của cô tốt đến khiến anh cắn răng.

Vậy có nghĩa là quá trình thân phục sẽ khó gấp đôi.

“Họa không phải họa, phúc không phải phúc, đừng có ý nghĩ gì với tôi nữa, tôi cách cái thời còn trinh xa lắm rồi.” Ánh mắt mình lệ xẹt nhẹ qua ý cười như hồ ly, vẫn thế không thêm nhìn vào đám đông khiến cô khó chịu.

“Nói rõ cho ta, câu đó là ý gì?” Nộ khí lạnh lùng hiện lên trong mắt anh.

“Anh hy vọng một phụ nữ 27 tuổi mà vẫn thanh thuần vô tà sao?” Mưa đánh vào tim hoa cúc, trinh tiết mỏng manh như giấy.

Phụ nữ cũng có quyền theo đuổi khoái cảm thể xác, đó không phải là thể giới của riêng đàn ông.

“Ai?” Thù Lang bóp nát cái tách sứ.

“Chuyện xưa đã qua, không còn dấu vết.” Nhẹ nhàng hất tóc, cô không thích bàn chuyện xưa.

Động lòng sao?

Phải, năm đó cô đích thực đã từng xao động qua, chỉ là không đủ để cô hy sinh tương lai.

“Ta phải giết hẳn.” Không ai có thể đụng vào người phụ nữ của anh, cô là của anh.

Cười khinh, Ngôn Túy Túy trêu ghẹo nói: “Tôi tưởng anh thích gái trinh.”

Thù Lang sắc mặt phức tạp, nhìn trầm trầm vào cô, cứ như cô nói những lời đại nghịch bất đạo khiến người ta không thể chấp nhận, oán hận sâu sắc khiến người ta tâm trạng mâu thuẫn, anh nắm chặt bàn tay muốn bóp lấy cái cổ xinh đẹp của cô.

Cuối cùng anh trút giận bằng cách ra lệnh cho thủ hạ đánh An Diễm Hoa 10 roi, trong Ứng Bang anh mới là người làm chủ, bất cứ ai kháng mệnh lệnh của anh đều phải chấp nhận xử phạt, đặc biệt là phụ nữ.

5. Chương 5

Thái độ khinh bỉ phụ nữ của anh có lẽ đã có từ lâu, chắc là cứ chu du trong vòng tay con gái riết nên bị những cô gái nịnh bợ nuông chiều quen.

Ứng Bang không phải là nơi tốt, giới hạn nhiều, tự có phương châm xử sự, coi pháp luật không ra gì, dẫm đạp Tư pháp xuống đất, ngang nhiên khinh thường nhân viên chấp pháp, lấy tiêu chuẩn của bản thân làm tiêu chuẩn.

Nếu là cổ đại thì có lẽ là danh môn chính phái hành hiệp trượng nghĩa, tiếc rằng họ bây giờ trong thế kỉ 21 là đối tượng khiến cảnh sát đau đầu, đứng ngồi không yên phân vân bắt hay không bắt, sức mạnh của bóng tối như ngọn lửa lớn trong đám cỏ dại, lực tái sinh không giảm mà ngược lại còn tăng, tro sót lại thì biến thành nguồn dinh dưỡng sinh sống.

Phân tích các bang phái thời nay, Ứng Bang có thể là không đục lăm, ít ra thì không buôn lậu ma túy và bán người nhập cư bất hợp pháp, cũng không cường chế thu phí bảo vệ, ngược lại thương gia chủ động tặng tiền, mời xin họ “tuần tra” nhiều hơn.

Hiện tượng đáng cười, lưu manh duy trì trị an, cảnh sát tham ô, dựa vào thời thế câu kết với phần tử xấu, rốt cuộc ai mới là công lý?

Có nên tố cáo không? Cô đang phân vân chưa quyết.

“Ê! Em gái, em gái thân yêu, hoàn hồn đề, hoàn hồn đề.” 3 hồn 7 vía mau về chỗ.

Một cây bút mua may trước mặt cô, Ngôn Túy Túy nhìn nhìn gã “đàn anh” con nít. “Kiểm sát quan có hứng thật, án trong tay phá hã rồi hã?”

“Ngoài vụ của Ứng Bang, anh đang đợi giải đáp của em.” Thiệu Chi Ung đang dò tin từ miệng cô.

“Anh đang ám chỉ điều gì, sợ em hại anh không thể thăng quan?” Cầm lấy xương cốt làm đối chiếu, máy tính đưa ra thông tin đã chứng thực phán đoán của cô.

Xương nữ, khoảng 25 tuổi, chết gần 1 năm, nguyên nhân chết là đỉnh đầu phía sau bị vật cứng đập vào, vết móp rộng khoảng 6 công phân, có vết tích bị thiêu đốt qua, xác nhận là mưu sát.

“Nửa tháng trước em mất tích mấy ngày, để lại bao nhiêu vụ án không lo, anh rất khó nói với cấp trên.” Mà 4 cái xác dường như đều có liên quan đến Ứng Bang.

“Hội chứng chán công việc, em tự cho bản thân nghỉ phép, ẩn cư núi sâu không được sao?” Cô là người thêm một chuyện không bằng một chuyện, cứ coi như không có gì xảy ra.

“Em gái, em làm anh rất khó làm người, lệnh cụ muốn anh nói rõ với ông ấy kìa.” Cậu của cô ấy chính là cấp trên của anh, được xưng là pháp quan.

Ngôn Túy Túy lấy 10 đồng từ con heo của mình (kiểu như heo đất =.=). “Băng nhựa 1 cuộn 10 đồng, anh bảo ông ấy xài tặng tiện thôi, đừng phung phí quá.”

Khóc cười không được áh! “Ngôn pháp y, em muốn nói đùa với anh thì cũng tìm cái nào không lạnh chứ, em thật muốn anh ngửi mùi để giày của pháp quan đại nhân àh.”

“Dù sao thì có 1 thì sẽ có 2, đừng đến phiền em là tốt nhất.” Khóe mắt có vết nứt, người chết lúc còn sống đã từng chịu ngược đãi.

“Chúng ta đứng trên cùng 1 đường dây, chí ít cũng cho anh chút manh mối.” Lửa lớn của hắc đạo đã hại đến bá tánh vô tội.

Cô đem những bản báo cáo vốn nên xét nghiệm nhưng chưa xét nghiệm đầy qua cho anh. “Tự đi điều tra, em bận lắm.”

Thật quá khoa trương.

Cô ở trong Ứng Bang 9 ngày, những xác chết cần xét nghiệm gấp nguyên nhân chết lại cứ nằm im trong tủ băng không ai xử lý, mãi đến khi cô đi làm, mới do cô tiếp tục xét nghiệm, gia quyền của người chết đều thuận theo quyết định của bên cảnh sát.

Vừa mới về đã có công việc làm không hết, những tư liệu và báo cáo không ai làm chất đống thành núi, sinh viên trợ lý Trương Tổ Thanh thì về trường sửa điểm, phòng làm việc loạn hết cả lên.

Xác chết, xác chết, xác chết khám không hết, pháp y không phải là Thiên Thủ Quan Âm, nhìn vào đồng hồ bộn trước mắt, không mời 1 trợ thủ không được, phần chi tiêu đó cô sẽ xin với cấp trên.

“Em không phải đã dính vào căn bệnh của người thường chứ! Nghe nói bang chủ của Ứng Bang nhìn rất đẹp trai.” Thuộc dạng nhìn được.

Ngoại hình của anh ta.....hình như không có ấn tượng. “Chai làm sạch bên trái, cảm ơn, tiện thể lấy luôn chai Lugol's Solution.”

“Tiểu thư, đừng có tỏ vẻ không có gì như thế, giới Tư pháp cần em.” Thiệu Chi Ung không còn biết nói gì hơn, hai tay cầm lấy 2 chai thuốc cô chỉ định.

Chỉ thiếu có chút xú, anh có thể bằng những tội danh đã phạm hiện hành mà bắt vài nhân vật quan trọng trong Ứng Bang, tiếc là trong lúc anh đang điều binh khiển tướng, cô lại tự trở về vị trí của mình, ủng hộ anh tồn tại bao công sức điều tra hành tung của cô.

Tòa nhà cô ở không cần nói cũng biết là đàn ông đừng bước, tuy có vài vị nam nhân có quyền ra vào, nhưng anh cũng chỉ có thể nhìn cửa than thở, tốn một món tiền nhờ Liên Liên xem thử cô có nhà không.

Vừa phát hiện cô không ở nhà, anh đã huy động lực lượng lớn cảnh sát tìm kiếm, căn cứ vào lời nói của nhân viên quản lý bãi xe, đêm đó.....không, là hôm đó đã 12h đêm mà cô vẫn chưa lấy xe, còn có vài người khả nghi lẩn quanh đó.

Tất cả dấu vết đều chỉ đến Ứng Bang, một ngày trước khi cô mất tích chính là lúc vài thủ hạ của Ứng Bang xảy ra độ súng với kẻ khác, chết 7 người, anh đã khóa chặt mục tiêu vào kẻ trọng thương.

Với bối cảnh của người đó tuyệt không thể đi bệnh viện cầu cứu, 8 phần là trước cửa bệnh viện nhằm nòng pháp y này với bác sĩ trong bệnh viện mà đem đi, anh khẳng định phán đoán của mình không sai, vậy là ai đó không hòa nhập khiến anh không moi móc được chút gì.

Nuốt hận thôi! Nếu cô về trễ nửa ngày thì tốt biết mấy, một hơi phá luôn liên hoàn án.

“Thiệu Kiểm sát quan, anh giẫm phải cái ống déo của tôi rồi.” Cô có tư duy của chính cô, mặc kệ giới Tư pháp có thiếu pháp y hay không.

Không thấy cô bận tối mắt tối mũi sao, từ sáng đến tối tiến hành oanh tạc vô nhân đạo khiến cô mệt mỏi rã rời, anh thật là nhân tới khiến người ta ghen tức.

Thiệu Chi Ung cúi đầu nhìn rồi lập tức tránh ra. “Em à, chí ra cũng phải tiết lộ chút chút, là ai bị thương vậy.”

“Cầm lấy, xếp theo độ dài ngắn, Trần Kiểm sát quan đang đợi bản đối chiếu xương cốt hoàn chỉnh.” Trọng lượng xương đầu hơi nhẹ, mức độ phong hóa khá nghiêm trọng.

“Trần Tâm Nghi sao lại tìm đến em, Pháp viện thứ 2 không có pháp y sao? Chỉ thích phá phách.” Anh oán trách lấy tờ báo bẻ lấy túi xương người.

“Nếu không phải ai đó cứ thích rêu rao sự muội của mình là đao hạ vô oan án, em đâu cần cực khổ như vậy.” Danh tiếng của cô toàn nhờ anh PR.

Thiệu Chi Ung cười không tự nhiên 1 tay dựa lên máy tính của cô. “Đều giúp đỡ lẫn nhau cả mà! Cùng nhau xây dựng xã hội hạnh phúc an hòa.”

“Quảng cáo tuyên truyền của Bộ Xã Hội, trước khi anh định điều chức thì nhớ lên tiếng, em sẽ mua tràng pháo bông về tiễn anh đi.” Chúc mừng khổ hải đã đi xa.

“Em có thể đem chút lương tâm ra đường không? Anh cầu xin em cả nửa ngày trời, vậy mà vẫn không động lòng.” Đòi người trách trở.

“Ở nhà không có hàng, anh đi tiệm tạp hóa hỏi thử, có khi có bán thùng hay bán bình đấy.” Xương chậu hoàn chỉnh, chỉ thiếu 1 xương cụt.

Đâu rồi? Là nhân viên điều tra bỏ sót hay bị chó hoang mang đi, hay là sát thủ biến thái cố ý đem đi?

Uhm! Cần phải thâm cứu, đợi chút gọi điện hỏi thăm đội cảnh sát phụ trách vụ này, xem thử hài cốt họ phát hiện có phải là cả túi hoàn chỉnh hay là phân tán khắp nơi, hiện trường vứt xác không thể bỏ qua, trong đó ẩn giấu manh mối phá án.

Sắp 4 giờ rồi, Tâm Nghi chắc 5 giờ đến lấy, cô phải làm nhanh chóng để kịp bàn giao, hôm nay lại phải tăng ca rồi.

“Ngôn Túy Túy, em có bản lĩnh làm tức chết thánh nhân, một đồng xương người em cũng chơi vui vẻ đến vậy.” Làm người quả không đáng, không đáng tiền bằng một khúc xương.

“Tiên sinh, đồng xương khô này đại diện ột vụ án oan, lòng hính nghĩa của Kiểm sát quan bị mai một trong cảnh xa xỉ phồn hoa rồi sao?” Ánh mắt Ngôn Túy Túy tập trung vào nhát dao trên xương ngực.

Hung khí sắc nhọn nhỏ dài chắc là dao, loại dao chặt cá, hoặc là cây giá Thập Tự, vì hốc xương không có bị có da thịt nát vướng vào, nên không thể phán đoán hình dạng vết thương, chỉ có thể ước lượng phương hướng bị đâm và hướng cầm dao.

“Làm ơn, những lời này đừng nói bừa, em muốn hại anh bị cấp trên mời đi uống trà hả?” Anh là người đàn ông tốt biết giữ thân, gần 30 mà chỉ hẹn hò qua có 5 lần.

“Vậy thì phiền anh tốt bụng mà giữ yên lặng cho em, cửa ở phía bên phải cứ tự nhiên, không tiễn.” Ngược cũng không ngược mặt lên, cô cầm lấy kính phóng đại nghiên cứu vết dao.

Thiệu Chi Ung cái mặt như phân (shit ý =.) hình như sắp khóc, sao anh lại bị chê tới mức này? “Không thể thương lượng sao?”

“Có! Đợi em rảnh rồi đặt hẹn, em sẽ để trống 1 cái giường giải phẫu cho anh nằm tới thiên trường địa cửu.” Sau đó mua 1 bộ dụng cụ với phục vụ cho anh.

Người phụ nữ ác độc. “Miễn đi, để lại cho em tự xài, a phải đi ăn 1 bữa no nê để bù đắp vết thương mà em tặng anh.”

“Đóng bao một phần đem về đây, em muốn ăn nóng đừng để nguội.” Giơ tay lên, cô mở miệng “gọi món”.

“Phụ nữ như em thật quá đáng! Anh nhìn giống người đưa thức ăn àh?” Đường đường nhân tài lại trở thành bồi bàn.

Vô lý, sao anh lại phải nghe cô sai tới sai lui, anh là sư huynh mà, cũng là cấp trên của cô, đâu cần phải nghe lời cô, nhưng.....chết tiệt anh lại suy nghĩ nên mua gì cho cô.

Cô rõ ràng ăn đứt anh vì anh đang cầu xin cô nên không thể cự tuyệt, vì thế đương nhiên anh phải làm trâu làm ngựa làm nô tài, làm tới chết vẫn phải tiếp tục!

“Bỏ hai chữ ‘phụ nữ’, em kị, thưa sư huynh.” Ngôn Túy Túy hiếm lắm bỏ thí 1 ánh nhìn.

Anh quá dị nhìn một cái, vừa muốn đi nhưng dừng bước. “Em không ổn đấy! Thù Lang của Ứng Bang sử dụng chiêu độc ác gì với em sao?”

Theo căn cứ chắc chắn, Thù Lang vô cùng khinh bỉ phụ nữ, coi phụ nữ là sinh vật hạ đẳng.

“Anh chưa nếm qua mùi lợi hại của dao mổ của em sao?” Về mặt cô cực vô tư, trời sụp xuống cũng không quan tâm.

“Đồng nghiệp bao nhiêu năm, lần đầu tiên em gọi anh 1 tiếng sư huynh!” Thật quá dị, khiến người ta không yên từ đáy lòng.

Kính nhiều hơn ngạc.

“Đừng mừng quá, em không ăn cá, cảm ơn.” Cô hôn gió một cách qua loa cho có, không nói gì thêm.

“Em.....” Thôi, hứng thú của cô đối với xác chết vĩnh viễn nhiều hơn đối với người sống.....trừ phi anh chết cho cô xem.

Thiệu Chi Ung tiêu điều bước ra không quên đóng cửa giùm cô, dặn dò cảnh vệ trông chừng phòng pháp y, giới Tư Pháp không thể tổn thất nhân tài ưu tú, không thể để người khác tùy tiện “trộm” đi.

Nhìn vào trời xanh không mây thở 1 hơi, anh bước lớn dưới ánh mặt trời, chuẩn bị về phòng chính lý tư liệu ngày mai ra tòa.

Và cô gái ở lại một mình cần mẫn làm việc trong phòng pháp y đương nhiên lỗ tai thanh tịnh hơn nhiều rồi, khiến cô có thể yên tĩnh đối mặt với nhúm lông tóc kia, từng cọng từng cọng để dưới kính hiển vi, cô phát hiện có 2 cọng tóc đặc biệt thô đen.

Ngâm trong OXYUI 3% và nitrate 3% loại đi màu sắc sau đó cắt nhỏ kiểm tra, cô phán định là lông trên nam thể, có thể là do hung thủ để lại chưa kịp phân hóa.....

5 giờ hơn, Trần Tâm Nghi đến lấy bản báo cáo giám định hoàn chỉnh, cô không kịp nghỉ ngơi tiếp tục cái xác nữ 17 tuổi, chết thảm khiến cô lắc đầu, than tiếc hung thủ quá ác độc.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, màn đêm buông xuống mặt đất, bóng tối xâm nhập vào phòng pháp y.

Bật sáng đèn, cô quên cả đói mà đeo lấy găng tay nhựa, cầm lấy dụng cụ giải phẫu, quyết định cắt từ đầu, chỗ bị thương rõ ràng nhất, gươm dao lên cô cắt vào da đầu.....

Không biết qua bao lâu, tiếng báo giờ từ máy tình truyền đến, Ngôn Túy Túy hai tay nhuốm đầy máu tập trung tinh thần, qua khẩu trang lên tiếng hỏi.

“Anh lên Đảo Rùa mua bữa tối đó àh? Thiệu tiên sinh.”

“Ai là Thiệu tiên sinh?”

Giọng nam trầm gần bên tai, lòng cô lắng xuống ngược đầu lên nhìn gã đàn ông âm hồn bất tán.

“Sao anh vẫn chưa chết vậy! Thù tiên sinh.” Cô có dự cảm, đêm nay sẽ là đêm không bình tĩnh.

“Ai là Thiệu tiên sinh?” Câu hỏi lần nữa của Thù Lang mang đầy dự vọng chiếm hữu của đàn ông.

“Thiệu đại kiểm sát quan Chi Ung tiên sinh, anh ta hứa sẽ đưa bữa tối đến cho tôi.” Nói không giữ lời.

“Hắn là gã đàn ông của cô?” Thiệu Chi Ung, anh nhớ kĩ rồi.

Ngôn Túy Túy tức cười khâu lấy ngực của thi thể. “Trình tiết của tôi mất từ rất lâu rồi, anh không cần tìm gã hung thủ đó.”

“Hắn đang theo đuổi cô?”

“Đúng, theo rất sát.”

“Hắn dám đụng phụ nữ của ta?!” Đáng chết.

“Tôi không phải là của anh, anh ta theo đuổi là bản báo cáo của xét nghiệm của tôi, còn nữa.....tôi không phù hợp với tiêu chuẩn chọn con gái của anh.” Cô tự nguyện nhường hiền.

An tiểu muội có âm mưu mãnh liệt, anh có thể nhận lấy người ta cho khỏe, một người chịu đánh một người nguyện chịu đòn, chấy và bọ đều cùng 1 nhà cả, quan niệm đạo đức lại giống nhau—cũng là vô đạo đức.

Thù Lang trầm lạnh nhìn cô, một hồi mới đưa tay quệt đi vết máu dính trên khoeo mắt cô. “Mặc kệ cô có còn trinh không, ta muốn cô.”

Anh nhớ cô.

Thật là việc không tưởng tượng nổi, nổi nhớ xuyên cả trời đất nhớ nhưng người phụ nữ 3 lần 7 lượt nhấn mạnh mình không phải là gái trinh, anh gần như chê cười mình bị điên, coi như hậu di chứng sau vết thương sủng.

Điềm Hoa chủ động hiến thân anh vui vẻ chấp nhận, ít đi 1 cô gái đối với anh không có gì nghiêm trọng, lúc An Điềm Hoa ngắt đi vì vết roi đánh không chịu nổi sự lăng nhục thô bạo của anh, anh phát hiện người anh muốn không phải là cô.

Một khuôn mặt lạnh nhạt thoáng qua trong đầu, anh biết không phải là cô thì không được, cơ thể anh khát khao cô.

Nhân đêm tối, anh không tự chủ chạy đến nơi của cô, nhìn vào ánh đèn không tắt của phòng pháp y, anh như con thiêu thân lao vào đó, bước trên nền đất đại diện cho chính nghĩa, công lí, hắc và bạch gần như không còn rõ ràng nữa.

Cô vẫn xinh đẹp như trong kí ức khiến người ta muốn giấu đi, đôi mắt như ngọc đen sáng lấp lánh như ánh sao, hấp dẫn ánh nhìn của người khác khiến người ta không sao quên được.

Không muốn người khác chỉ muốn cô, như 1 miếng thủy tinh hoàn mỹ chưa được anh cho phép đã tự ý phát sáng, nhiễu loạn hơi thở và suy nghĩ của anh, 1 lòng chỉ nghĩ làm sao để đôi tay này chạm vào cơ thể ngọc ngà trắng như tuyết kia.

Bây giờ trước mắt anh cô vương đầy máu, nhưng anh không cảm thấy dơ bẩn, ngược lại cảm thấy trong sự dơ bẩn cô lại có một vẻ đẹp thuần tịnh thoát tục, 1 mình trước gió phơi bày màu sắc của bản thân.

Cô nên cảm thấy sợ, cô là người đầu tiên anh không màng đến còn trinh hay không, càng hạ thấp thân phận đến tìm thể hiện quyết tâm, thời hạn sử dụng của cô chắc sẽ dài hơn những người khác chẳng?

“Thù tiên sinh vết thương khỏi rồi sao?” Gián đánh không chết, sức hồi phục kinh người.

Quả nhiên họa hại không dễ chết.

“Thù Lang.”

Cô nhướn mày không tỏ thái độ. “Thù Lang tiên sinh, anh đại giá quang lâm chỗ phòng pháp y nhỏ nhoi này chỉ để xem tôi mổ xác sao?”

“Bỏ chữ tiên sinh, ta cho phép cô gọi thẳng tên ta hoặc tên Lang không.” Anh kéo khẩu trang cô xuống để thấy rõ khuôn mặt.

Ngôn Túy Túy khó chịu trong lòng, vẻ mặt bức bối. “Với thân phận địa vị của anh không lo không có phụ nữ làm ấm giường, sao không đi tìm giá lâm chỗ cổ đại khác.”

“Người ta muốn là cô, cô phải đi với ta.” Đến chân trời góc bể, đến khi anh chán thì ời.

“Xin lỗi, tôi vẫn còn công việc phải làm.” Cô chỉ vào cái xác nữ khóa thân trên bàn mổ.

“Ta quan trọng hơn cô ta, cô ta chỉ là xác chết.” Vừa nói xong, 1 làn gió lạnh nổi lên.

“Trong mắt tôi, xác chết quan trọng hơn anh.” Thời gian họ lẫn lộn trên dương thế chỉ vài ngày ngắn ngủi tới khi phá án.

Ngọn đèn chớp tắt khiến người không tin tà như Thù Lang cảm thấy khác lạ. “Cô không sợ sao?”

“Trời sinh chính khí đâu cần phải sợ, nếu anh chỉ những thứ như hồn phách.” Những xác chết dưới tay cô toàn là không rõ nguyên nhân chết, sao họ có thể tấn công người kêu oan giùm họ được.

“Cô gặp qua rồi sao?” Cái gì mà trời sinh chính khí? Anh chỉ cảm thấy cô đang nói quá, không đáng tin.

Là cô gái vừa vào đây, hình như tên là Vu Uyển Uyển!

“Cô đang nhìn gì?” Nhìn theo tầm mắt cô, chỉ là bức tường trắng.

“Cô ấy không cho anh thấy, anh không thấy được đâu, cô ấy sợ anh.” Bởi thế mới trốn ở góc xa nhất ôm lấy đầu gối mà run.

Ai nói ma đáng sợ, ma còn sợ người hơn.

“Sợ tôi?!” Cô đang nói thứ quái quỷ gì thế? Cô có thể thấy những “thứ” anh không thấy được?

“Hận thù và sát khí trên người anh khiến người cũng sợ, cô ấy đương nhiên không có lý do không sợ.” Cô cúi đầu tiếp tục công việc chưa xong.

Thù Lang không cho phép cô coi thường sự tồn tại của anh, nâng cằm cô lên. “Tại sao cô không sợ ta?”

“Anh muốn tôi sợ sao?” Có lẽ anh nên phối hợp tí, đàn ông không thể chịu nhất là phụ nữ vô vị.

“Không.” Vừa mở miệng, anh kinh ngạc sự dung túng của anh đối với cô, anh không hy vọng cô sợ anh.

Tốt lắm, nếu không cô lại phải đi thỉnh giáo người ta “sợ” là cảm giác gì. “Phiền anh lui 1 bước, tôi không lấy được chỉ khâu.”

“Ngôn Túy Túy, lời ta nói cô nghe không hiểu phải không, ta không muốn cô làm việc.” Chỉ muốn cô nhìn vào anh. Câu này anh nói không ra.

“Không làm việc anh nuôi tôi.....” Cô ngừng một lúc lập tức sửa lời. “Ah! Anh xích ra xa chút, đừng để vết máu vương bẩn người.”

“Ta nuôi cô.” Anh cố ý gần sát vai cô, khiến cô không thể tiến hành nghiệm xác.

Cô sao vậy, nhịp tim bỗng nhiên nhanh hơn. “Cuộc sống của Kim Tư Tước không hợp với tôi.”

Mùi đàn ông nặng nề khơi dậy cảm quan của cô, cô không háo sắc nhiều năm rồi, cũng không thể vì bề ngoài xuất sắc của anh là làm cô thay đổi lòng dạ chút, thật quá mức, định lực của cô nổi tiếng vững như bàn đá, núi rung đất động cũng không đưa đi được.

Như tình dục ngủ yên bấy lâu lại vì anh mà thức tỉnh, nói ra thật không thể tưởng tượng, mấy ngày trước anh trêu ghẹo cô còn bình tâm, mãi xem anh đấu tranh có muốn hay không, sao vừa quay mắt đã trời đất biến sắc.

Vì tính xâm lược của anh sao? Hay là hơi thở nam tính tỏa ra từ anh, mê hoặc cô nghĩ theo lối hạ lưu (=).

“Pháp y 1 tháng bao nhiêu, theo ta thì muốn gì có nấy, nhà đẹp, du thuyền, vàng bạc châu báu bao nhiêu cũng có.” Cô sẽ như phu nhân giàu có hưởng thụ sự phục vụ và nịnh nọt của mọi người.

“So với anh thì chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà thành tựu cảm anh không cho tôi được, tôi trong lĩnh vực chuyên nghiệp của tôi là tuyệt vời nhất, không ai có thể phủ nhận sự kiệt xuất của tôi.” Tiền, hình như cô cũng có không ít.

Quá lâu không xem sổ ghi, di sản của ông ngoại, quỹ giáo dục và quỹ tín thác của ông nội cô vẫn chưa đụng vào, còn 1 đám trưởng bối không ngừng nhét cho cô “lì xì” và kẻ đất kẻ nhà, chỉ ít cũng có 9 con số!

Huống chi tiền lương và thưởng mỗi tháng cao gấp mấy lần người làm công bình thường, cả ngày sống chung với xác chết không có cơ hội xài tiền, vì thế kim tiền đối với cô không có tính mê hoặc cho lắm.

Nhưng anh nguyện bỏ hết tất cả để dụ dỗ cô, nói không chừng cô sẽ không vững lòng, chắc nhận làm người tình ngắn ngày của anh.

“Phụ nữ không cần thành tựu cảm, cô chỉ cần làm ta vui là được.” Trong quan niệm của anh, phụ nữ có thể làm chỉ có 2 việc, ấm giường và sinh con.

Cô đột nhiên cười ra tiếng. “Bản lĩnh của tôi là làm tức chết Thánh nhân, muốn tôi làm anh vui thì thô hay anh đi tìm con chó Pomeranian, chúng là loại chó xinh đẹp nhất tôi thấy.”

“Cô cho rằng lời ta nói rất đáng cười?” Nộ ý của anh bình phục chỉ bằng một tiếng cười của cô, đây nghĩa là gì?

Anh.....đã yêu cô rồi chẳng!

Không thể nào, sao anh lại đi yêu người phụ nữ cứ muốn làm anh tức chết, cái miệng vừa độc vừa ác, còn có thể tỏ thái độ tịnh nhiên, lúc nào cũng cô đang cười nhưng người khác đang khóc, đánh người không dùng đao thương.

Nguyên nhân muốn cô là vì cô đặc biệt, đẹp đúng khẩu vị của anh, chỉ thế thôi, tuyệt đối không có nhân tố nào khác.

Anh không yêu cô, anh chỉ cảm hứng thú với cơ thể cô. Thù Lang không ngừng thuyết phục bản thân không hề yêu cô.

“Không đúng, tôi cảm thấy tư tưởng của anh cần được nghiên cứu, có cần tôi giới thiệu bác sĩ tâm lý cho anh không, cô ấy đẹp hơn tôi gấp 10 lần.” Chì họ cô.

“Cô đang ám chỉ tôi tinh thần có bệnh, tưởng tôi không nghe thấy sao?” Nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, ngón tay anh xoa lấy đôi môi đỏ say người.

Chết thật, cô hô hấp khó khăn. “Thù tiên sinh, thời gian không còn sớm, anh không cần đi mở rộng địa bàn sao?”

Đêm tối là thiên hạ của cái ác, ma tính xao động.

“Túy Túy, em muốn anh hôn em cứ nói, việc có thể làm trong đêm tối không chỉ là đánh đánh giết giết.”
Còn có thể phiên vân phúc vũ.

“Túy...Túy Túy.....” Cách xưng hô đáng sợ làm sao, từ nhỏ không ai gọi qua tên cô, người nhà thường kêu cả tên lẫn họ. “Anh gọi Ngôn Túy Túy hay Ngôn pháp y cũng được, đừng gọi tên.”

Anh như bắt được điểm yếu của cô cười tà ác. “Túy Túy, chúng ta không cần phải xa lạ.”

Rợn cả người, sau gáy Ngôn Túy Túy lông dựng đứng cả lên, trong lòng khó chịu tự lộ điểm yếu, bê trứng gà đổ đi mời người ta uống rượu đầy tháng, lỗ lớn rồi.

“Túy Túy, em lạnh sao? Để anh sưởi ấm cho em.” Thù Lang không cho phép cô cự tuyệt ôm cô từ phía sau.

Muốn khóc quá! “Thù tiên sinh, đừng dạy hư con nít, Uyển Uyển đỏ mặt rồi.” Còn cô thì đánh rơi dụng cụ giải phẫu đất tiền.

Sức lực của nam nữ chứa đựng nỗi bất công của ông trời, cùng là 1 cấu tạo, nhưng người thua đại bộ phận là nữ, thắng thua phân bằng vũ lực.

Với kinh nghiệm học võ bao năm phán định, cho dù có thể đánh hòa với anh cũng không thể chiếm thượng phong, cô lỗ ở chỗ chỉ học kéo dài trận đánh, bình thường dạy học quan tâm đến khống chế địch chứ không phải giết người, chỉ điểm này thôi cô đã không thắng được anh đã quen chiến đấu nhẩn nhè.

Anh nhẩn tâm là để bảo mạng, cầu sinh tồn, không như cô chỉ là không cự tuyệt được sức ép từ người quen mới kiên dạy vài tiết học, dạy học sinh đại học cách học để làm, giành thời cơ tốt nhất để chế phục phạm nhân.

Lý luận nhiều, thực chiến không nhiều, muốn thật sự chiến đấu là sẽ không chiếm được bất cứ thượng phong nào.

“Ai là Uyển Uyển?” Xem cô nhìn chằm chằm vào phòng đông lạnh gần tủ đựng đồ vật.

Tay trái đẩy ra, cô thuận lợi chạy đến phía bên kia của bàn mổ. “Cô bé nằm trên này.”

“Qua đây, đừng dùng năng lực quỷ quái loạn thần cản trở ta đoạt lấy cô.” Anh vẫn chưa có kinh nghiệm làm tình trước mặt xác chết, không ngại lấy cô ta là tiên lệ.

“Anh vốn thích miễn cưỡng phụ nữ theo lệnh anh sao? Mặc kệ đối phương có cam tâm tình nguyện hay không.” Ngôn Túy Túy trầm xuống dùng ngữ khí lãnh đạm của xác chết nói.

“Em là người đầu tiên.” Ngày xưa không cần anh nói, giờ tay lên cũng đã có phụ nữ dính tới.

“Sao lại là tôi?” Cô xinh như hoa như trăng, nhưng không ít phụ nữ đẹp hơn cô.

Thù Lang cũng tự hỏi 1 câu: Sao lại là cô ấy. “Vì cô là Ngôn Túy Túy.”

“Thù tiên sinh, anh chắc không phải đã khờ dại mà yêu tôi rồi chứ?” Cúc hoa say người, thể gian ít gặp.

Người bình thường sẽ không tự động chấp nhận cái danh khờ dại, ai yêu phải tà ma nữ khó nắm bắt là một nỗi bất hạnh.

“Em tự nói xem? Túy Túy.” Anh như thật như giả lướt qua xác chết kéo cô vào lòng, miệng cười lạnh đáng ghét.

“Tôi.....” Cô đang muốn nói qua loa cho qua, nào ngờ tiếng bụng réo lên thật xấu hổ.

“Em đói à?” Về mặt cô ấy thật đáng yêu.

Có thể phủ nhận sao? Chứng cứ xác thực. “Tôi đói rồi, Thiệu đại kiểm sát quan 8 phần là đã chết dọc đường.”

“Em đang nói tới cái bao thức ăn sắp hôi đó hả?” Cô thản nhiên thật dễ thương, khiến người ta muốn hôn.

“Thức ăn?!” Ngôn Túy Túy mở to mắt nhìn, bên máy tính quả nhiên có hộp giấy in lấy tên Nhà Hàng gì đó, nhặt 1 miếng vi cá muốn bỏ vào miệng.

Không phải cô không ăn cá, chỉ là chê cá nhiều xương nhiều gai, Thiệu Chi Ung hiểu rõ bản tính quái dị của cô, lúc cô luôn mồm nói không ăn cá, anh cố tình mua vi cá ít gai cho cô.

Nhưng cô quá chuyên tâm không phát hiện anh đến rồi đi, thức ăn vốn nóng hổi đã nguội ngắt, mất đi mùi cá tươi.

“Đợi đã, không được ăn.” Thù Lang một tay đánh rớt miếng thịt cá sắp tới miệng cô, đem toàn bộ thức ăn bỏ vào thùng rác.

Ah...bữa tối của cô.....bây giờ gọi điện bảo cô em họ Tống đi mua chắc chưa trễ, mới 11 giờ thôi mà. “Thù tiên sinh, lãng phí thức ăn sẽ bị trời đánh thánh đâm đó.”

“Việc xấu anh làm nhiều rồi, không sợ trời đánh.” Thánh cũng không dám đâm anh.

“Đừng kéo, công việc của tôi vẫn chưa xong.” Gặp phải thổ phỉ có nên lên tiếng cầu cứu hay không?

Chỉ sợ người mất mặt là cô thôi.

“Anh dẫn em đi ăn.” Nàng này thật không biết chăm sóc bản thân, từ nay về sau sẽ do anh đốc thúc.

Ngôn Túy Túy cầm dao chỉ vào anh. “Uyển Uyển cần tôi.”

Cô làm việc chưa bao giờ đầu hỏ đuôi rắn, có đầu có đuôi hoàn thành công việc kiểm nghiệm trong tay.

“Vậy sao?” Người chết không có tri giác.

Anh thô lỗ kéo tủ băng trong phòng đông lạnh ra, 1 chân đẩy cái bàn mổ, trong lúc cô đang ngẩn người, đem xác chết đổ vào tủ băng, sau đó dùng sức đóng cửa lại.

“Đi được rồi chứ!”

6. Chương 6

Trời ơi! Cô nên dùng từ tượng hình nào để xưng hô cú cước thần thánh của anh, thật là khinh mạn thi thể, bất kính với người chết.

Cuồng ngông, tự đại, vô lễ, không coi ai ra gì, bây giờ lại thêm 1 tội: thô lỗ, gã “huynh đệ” tẻ đến không thể tẻ hơn, chỉ thích hợp làm đại ca mệnh lệnh người khác.

Nhưng cô lại thật không nên đã dấy lên nỗi cười từ tận đáy lòng, bội phục hành vi điên rồ của anh, Uyển Uyển tội nghiệp đã rên đau một tiếng lúc anh lên cơn, dường như thi thể cũng còn cảm thấy đau.

Không ai thấy thân thể của mình gặp phải cố ý tổ thương mà không nổi lửa, dù là ma nhát gan cũng còn 3 phần khí ma, làm nổi điên cô ấy thì vẫn gặp xui xẻo thôi, mặc cho anh là Cuồng Ưng, xấu xa Ưng.

Bây giờ cô không biết nên thương hại ai hơn, cuộc chiến giữa ma và người không liên quan tới cô, việc duy nhất cô nên làm là làm no nê bản thân, sau đó về nhà ngủ 1 giấc đẹp—một mình.

“Đừng tưởng anh không thấy em đang cười lén, em cười quá rõ ràng kìa.” Ắ này thật muốn bị đánh.

Nhướng môi, cô cười thật đắc ý. “Thù tiên sinh đắc tội với ma, không thể trách ma không nói tính người.”

Ma chỉ có tính ma.

“Hình như em rất đắc ý, bộ dạng tả tơi của anh khiến em vui hả?” Tóc của anh vẫn còn ướt.

“Thật ra anh cũng né nhanh lắm rồi, mùi Oxy già tôi vẫn còn chịu được.” Dù gì cô cũng cả người mùi xác hôi.

“Vô duyên vô cớ để 1 đồng chai chai bình bình, em muốn mưu sát ai?” Xác chết sao?

“Sao lại vô duyên vô cớ, công việc cần đó.” Cô dao pháp hoàn mỹ cắt nhất dao đầu tiên.

Uhm! Ngon, thịt bò chín vừa thật hợp khẩu vị.

“Em...hút!” Thù Lang giơ tay kêu người đem lên 1 chai Whisky.

Ngôn Túy Túy mỉm cười nhìn hành động bướng bỉnh của anh, sau đó nhìn vào mái tóc đen đã bị 6 chai oxy già tấn công đó, ý cười theo miếng thịt bò nuốt vào bụng, cẩn thận duy trì vẻ mặt vô tình.

Anh nên cảm thấy may mắn là thứ Uyển Uyển ném không phải là chất rửa sạch hay cồn iot có độc, nếu không thứ nhiều xuống sẽ không chỉ có “nước”, còn có màu sắc rửa không trôi, anh chắc sẽ 1 tuần không thể ra đường.

Ai kêu anh cứng miệng không tin tà, chuyện gì cũng tự làm theo ý mình không đối xử tốt với “xác chết”, mới dẫn đến thiên nộ quỷ oán.

“Thù tiên sinh đừng quên thân phận, anh không sợ bị người ta đánh lén sao?” Cô dùng dao dè lấy bàn tay đang định rót ly whisky thứ 3.

“Phụ nữ thì đừng nhiều lời, sợ anh say không bảo vệ được em sao?” Việc như thế sẽ không xảy ra nữa, anh không cho phép.

“Không, sợ là kẻ thù của anh chém nhầm người, tưởng tôi là người phụ nữ anh yêu.” Ân oán của đàn ông, kẻ chịu tội luôn là phụ nữ.

Anh liếc lạnh cô 1 cái, cô cứ khiến anh không thể tự tin mở miệng chữ. “Người đồng đạo ai cũng biết ý nghĩa của phụ nữ đối với anh là gì, sẽ không tìm đến em.”

“Chuyện này thì khó nói, tôi là hàng xài qua mà anh phá lệ tái sử dụng, trong mắt người không biết chuyện sợ là sẽ hiểu nhầm.” Lúc này không ít ánh mắt ghen ghét đang nhìn cô.

“Em cứ phải nhắc anh em không phải là gái trinh sao? Đừng bắt anh phải đi chém người đàn ông đầu tiên của em.” Anh dường như hận sự phóng đảng của cô.

Cô không nên trao cơ thể cô cho người đàn ông nào ngoài anh, cô chỉ có thể là của anh. Thù Lang không phát hiện trong lòng mình chứa đầy sự đố kỵ chua xót, hận mình không phải là người đàn ông đầu tiên của cô.....không, là người đàn ông duy nhất.

“Thù tiên sinh, anh tỏ ra vẻ như người chồng đang ghen đấy, tôi gần như hiểu lầm là anh yêu tôi tận xương tủy.” Đàn ông, luôn nghĩ là mình che giấu rất tuyệt vời.

“Gặp ma, anh mà yêu loại phụ nữ thích chơi với xác chết sao?” Anh mất bình tĩnh nuốt hết 1 ly rượu, khinh bỉ lời cô nói.

Tiếng anh không lớn, nhưng đủ khiến những người xung quanh quay lại nhìn, dùng ánh mắt phán xét nhìn người phụ nữ “chơi với xác chết”, trong lòng dấy lên nghi vấn: Cô ấy là chị đại của bang nào, lấy xác chết làm trò chơi?

“Nói nhỏ thôi, càng nói càng lộ người ta tưởng anh yêu sâu sắc đến nỗi không biết cách nói ra.” Thì anh gặp ma rồi còn gì.

Thù Lang trầm mặt thì thầm. “Đừng lên mặt, anh không yêu em.”

“Rồi rồi, anh không yêu tôi, cũng như tôi không yêu anh, chúng ta chỉ là bạn cơm.” Làm bạn với phần tử xấu có bị liệt vào danh sách đối tượng của đội chống tội phạm không nhỉ?

“Biến cái bạn cơm của em đi, em dám không yêu anh.” Là phụ nữ thì đều nên yêu anh, thần phục dưới chân anh cầu xin tình yêu.

“Thù tiên sinh anh đang giận, khẩu khí của anh giống bé trai xin không được kẹo lắm đấy.” Cô không có lý do yêu anh.

Động lòng là nhất thời thôi, yêu thì đáng quý hơn nhiều, cô sao có thể hạ giá bố thí.

Anh đích thật là giận rồi, còn muốn phun lửa nữa. “Em phải yêu anh, anh cho phép em yêu anh.”

“Thù tiên sinh dí dỏm thật, anh không yêu tôi thì tại sao tôi phải yêu anh, cái anh muốn là cơ thể của tôi chứ không phải trái tim tôi.” Hương vị mới ra lò, bánh mì cũng rất ngon.

“Cơ thể của em, linh hồn của em, trái tim em anh muốn hết, em dám không cho thử xem.” Anh muốn lấy hết tất cả của cô.

Bất giác anh đã rơi vào cái bẫy cô đào sẵn, từng bước từng bước tự chôn bản thân.

Ngôn Túy Túy cười cười ghăm 1 miếng thịt bò nhỏ bỏ vào miệng anh. “Bởi mới nói, anh không yêu tôi mà muốn tôi yêu anh.”

“Không sai, em thông minh ra rồi.” Rõ ràng là anh chiếm thượng phong, nhưng sao anh cảm thấy buồn ngực.

“Phụ nữ mất đi tình yêu sẽ bị chết khô chết héo, nói rõ rồi, anh muốn cái mạng của tôi.” Cô tỏ vẻ hiểu được âm mưu của anh than nhẹ.

Thù Lang sắp bị cô làm phát điên đập tay lên bàn ăn. “Em nói câu này nghĩa là sao?”

“Người không có linh hồn sao sống được, tôi hiểu anh muốn trả thù giùm An tiểu muội, dù sao hai người cũng cùng 1 loại người mà.” Cô không có nửa lời châm biếm, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rõ ràng sự khác biệt tầng lớp.

“Em dám khinh thường anh—” Anh biết ẩn ý của cô, cô đang châm biếm anh không có lòng.

“Thù tiên sinh, tôi vẫn chưa ăn no, xin anh trước khi lật bàn, hãy thông cảm cho tôi đói cả ngày rồi.” Anh dường như nóng nảy quá.

Đời người dài bao nhiêu, thức ăn ngon còn có cảnh đẹp, gần hồ bơi còn có cặp cặp đôi đôi khách mời gái gọi! Ah! Cách nói này thô thiển quá, là từ khách và vũ nữ, không ngừng húp lấy rượu cay nóng bỏng và đang chơi trò rờ mó.

Không cần đạo đức hay xấu hổ, mục đích của ai cũng giống nhau, đến vì muốn vui vẻ, ném hết tiền bạc để làm đại gia.

Ai mà nghĩ rằng cô mặc thường phục đến dùng bữa ở CLBao cấp, người dưới đó thành đôi thành cặp đổ nhau phạt rượu rất khoái lạc, bọn gái gọi thì càng vui vẻ, tiền xấp xấp nhét vào áo ngực họ.

Người tình ta nguyện không ai quản được, Vương Lập Ủy uống rượu bằng miệng của thiếu nữ bằng tuổi con gái mình mà ông ta đang ôm lấy, Trần đại biểu thì đang xuýt xoa cô gái kiều diễm bên cạnh, cả lão quốc đại cũng đến rồi.

Nếu gọi điện báo người đến kiểm tra, đám quan này nhất định ăn không tiêu, đừng nói đến Sát Thủ Lâm một trong thập đại trọng phạm đang bị cảnh sát truy bắt cũng ngọa hổ tàng long ở đây, người tình của hắn chính là vũ nữ đang hot của CLB này.

Còn cô có thể bình yên ngồi trong phòng cao cấp nhất dùng bữa, toàn nhờ hậu ái của Thù tiên sinh, dẫn cô đi coi sản nghiệp của Ứng Bang, CLB ca múa này “vừa hay” nằm trong đó.

Nếu không gần 12 giờ đêm, còn nhà hàng nào mở cửa đâu, đâu phải PUB, tiệm thuốc lắc, những nơi chuyên kiếm tiền của bọn người đặc biệt.

“Ngôn Túy Túy, không được gọi ta là Thù tiên sinh nữa.” Thù Lang rống to tên cô, lập tức có người nhảy bèn nhìn lên lầu 2.

Đại danh Ngôn Túy Túy không dưới Cuồng Ung, chỉ là một hắc một bạch, hắc bạch lưỡng đạo đều biết sự tồn tại của đối phương.

“Thù tiên sinh nóng tính quá, anh nhìn Trương cục trưởng bị anh hù tới nhanh chân kéo vị tiểu thư kia tính tiền rồi khỏi đây kìa, tiền tham ô anh kiếm sẽ ít đi đấy.” Uống cô còn gọi ông ấy 1 tiếng Trương bá bá!

Gần chết còn vào vườn hoa, danh tiết không giữ.

“Em.....” Thù Lang tức tới vết thương nhói đau, nhưng không khiến cô dừng ăn.

Vết thương của anh vốn chưa khỏi hẳn, dục hỏa tích lũy trong bụng, miễn cưỡng trút 1 ít lên An Điền Hoa, vận động quá kịch liệt đụng tới vết thương, khiến anh mãi chưa khỏi hẳn.

Anh không hề cho phép cô rời khỏi Ứng Bang, tên bác sĩ kém cỏi Phùng Thạch Vũ đã trả giá, đem người phụ nữ của anh đi nên bị anh độc đánh 1 trận, 3 ngày không thể xuống giường, nằm đó rên rỉ gây mất 2 khúc xương sườn.

Đối với bạn thân cũng không nể tình, chỉ đối với cô anh lại không thể làm ác, kêu la bằng miệng chỉ khiến anh thêm nội thương, cô rõ ràng là không ngứa không đau chỉ luôn miệng kêu anh đã yêu cô.

Cuồng Ứng là loại đàn ông tùy tiện yêu 1 người sao? Anh có hàng ngàn anh em phải dẫn dắt, làm gì có sức thừa đi yêu, cô thơ ngây đòi tình yêu không nghĩ ngờ gì là muốn phá anh, đợi lên giường rồi thì cũng chỉ là 1 đêm phụ thôi, thì thầm xin xỏ anh đừng rời đi.

“Con chó của Thù tiên sinh xích không chặt kìa, tôi vừa ăn no không muốn nhúc nhích, phiền anh ứng phó giúp nhé.” Chúi chúi miệng, Ngôn Túy Túy điềm tĩnh ăn lấy trái cây. Theo đúng ý anh.

Nheo mắt lại, anh nhìn xuống phía dưới. “Mặc kệ cô ta, anh sẽ xử lý.”

“Nếu cô ta lại muốn tôi đền mạng thì sao? Có phải tôi nên lau sẵn cổ đợi cô ta?” Khó trách thu phí cao ngắt ngưỡng, thì ra là thức ăn ngon miệng, đến trái cây cũng ngọt như mật.

“Túy Túy, có phải em rất muốn bị anh đánh không?” Kéo cô tới gần, Thù Lang hai tay ôm lấy eo cô.

Áh! Cô nhúc nhúc rồi, ngực anh lớn vậy, còn tiếng tim đập mạnh mẽ nữa. “Anh không giống xác chết.”

Cô nhất thời quên mất nói ra lời trong lòng, đổi lấy nụ hôn dài trường phạt của anh, khiến cô càng thêm quay cuồng, toàn thân không còn sức dựa vào anh, trái tim đáng chết hình như có gì đó là lạ chạy vô.

Ấy! Cô có chút yêu anh rồi, tặc thật.

“Túy nhi. Em có 1 lần môi thích hợp đàn ông hôn.” Như 1 ly thuần Whisky, vào miệng say người.

Ngôn Túy Túy cười không ra. “Thù tiên sinh, anh hôn quá nhiều người, cơ quan miệng tê liệt hết rồi.”

Cô có làn môi thích hợp để hôn có ích gì, có tham gia cuộc thi hôn đâu mà.

“Vậy sao? Anh thử lại.” Không cho cô thời gian suy nghĩ, anh nhanh chóng đè môi mình xuống.

Nên hôn cô từ lâu rồi. Thù Lang lòng nghĩ vậy đó.

Có coi là bị xâm phạm không? Phạm vi giám định của pháp y rất khó phán định trình tiết của môi. “Thù tiên sinh, trái cây của tôi vẫn chưa ăn xong.”

“Đút anh.” Ánh mắt pha chút trêu ghẹo, anh dùng con mắt săn bắn của mình chăm chăm vào đôi môi tươi tắn như anh đào của cô.

“Có tay có chân tự đi ăn.....Đừng hôn tôi nữa, tôi đã trở thành kẻ dịch của phụ nữ rồi.” Tại sao phòng không có cửa, cô trở thành mục tiêu đố kị của mọi người.

Trở thành người phụ nữ của kẻ cầm đầu hắc bang thật sự là chuyện tốt sao? Cô có thể hiểu được tâm trạng của những cô gái bán đứng thể xác và tâm hồn mình, nếu đã làm bẩn rồi, thì câu 1 chỗ dựa để né tránh ánh mắt của người khác và cuộc sống đau khổ.

Cuồng Ứng của Ứng Bang là đại ca trong đạo, nhiều vàng đẹp trai lại có quyền thế, cơ thể cường tráng lúc trên giường chắc chắn là 1 con rồng sống, những bái kim nữ, khổ tình hoa không ai không muốn dựa vào anh, đào không được tình thì cũng kiếm được chút tiền, ngày sau không lo không có cuộc sống tốt.

Bi ai của yên hoa nữ, khóc cười không do mình.

“Anh muốn ăn em.” Phụ nữ hận cô là đúng, bởi vì người đàn ông của cô là anh, Thù Lang.

Cô đã trở thành phượng hoàng trên cây.

Ngôn Túy Túy không thể nào duy trì thái độ lãnh nhiên đối mặt với anh. “Đợi tôi chết rồi đi chia xác thịt của tôi mà ăn, trong di chúc tôi sẽ để lại cho anh 1 phần.”

“Giả khờ không trốn tránh được số mệnh đã định, em sớm muộn cũng nằm trên giường của anh.” Anh sẽ không cho phép cô chết sớm hơn anh.

“Thương lượng đi, chúng ta sẽ quen nhau theo phương thức thông thường.” Vướng vào anh, cô đã giác ngộ khó giữ thân.

Coi như là 1 chuyến đi tăng trưởng tình dục, cảm hứng của anh đối với cô theo lí sẽ không kéo dài, quá lắm 1 năm là anh không chịu nổi.

“Đừng nói với anh là hẹn hò, đi chơi, uống cà phê gì gì đó, anh không hứng thú với màn đó.” Chỗ anh yêu nhất là giường.

“Tôi không uống cà phê, đi chơi quá mệt, hẹn hò thì không có thời gian, anh có thể yên tâm.” Cô có nguyên tắc của cô.

Trong Thù Lang nghe ra giống giao dịch. “Đến lên giường cũng không rảnh phải không?”

ô vừa định nói tiền bạc không thể mua được cô, muốn anh nhường nhịn chút, nào ngờ tiếng nữ hàm nộ và ghen ngào vang lên.

“Thù đại ca, anh cũng đã có em rồi, tại sao còn tìm đến ả tiện nhân không biết xấu hổ này?”

“Ah ah! Anh làm cô ta rồi.” Có chút bức bối.

“Ai bảo em chạy mất tiêu, làm anh phải tìm đại 1 sản phẩm tồi thay thế.” Anh không che giấu nói thẳng câu thể thân.

An Diễm Hoa mặt mắt sắc, hình ảnh hạnh phúc đang tan vỡ gãy nứt trong cô.....

Sao cô ta có thể, sao lại có thể.....

Sao cô ta lại có thể công khai giành lấy vị trí của cô, xem cô như con chim nhỏ tựa vào lồng của anh, đó là cô đã rất khó khăn mới có được, cô lại quang minh chính đại lấy đi, cô rõ ràng là đê tiện.

An Diễm Hoa 2 mắt đỏ lên trong lòng cháy lên ngọn lửa giận trước giờ chưa có, toàn thân nóng ran chìm trong bóng tối, ác ma đang nảy nở sau lưng, in bóng lên tường gương nanh múa vuốt.

Vừa mất đi hình tượng mỏng manh cô cuối cùng cũng có được anh, giấc mộng xây dựng bao nhiêu năm đang từng bước thành hiện thực, sự cuồng bạo của anh khiến cô vẫn còn những vết thâm tím trên người, khiến người ta khó quên cảm giác khó chịu và khoái cảm lúc mới thành phụ nữ.

Là cô chủ động hiến thân thì sao, dương vật cứng cáp thô lỗ mở ra bảo địa của xứ nữ, nhiệt tình ào ào khiến cô cứ lún quẩn quanh địa ngục và thiên đường, cùng lúc cảm nhận nỗi đau và niềm vui cực lạc.

Vết roi sau lưng vẫn chưa khỏi hẳn, sung hạnh trong chốc lát biến thành băng vỡ ra, cái gì là thể thân? Cô là An Diễm Hoa độc nhất vô nhị trong trời đất, không ai có thể cướp lấy địa vị của cô, cũng không trở thành cái bóng của người khác, cô phải giành lại chủ quyền được cùng anh triền miên kẻ gối.

Chỉ vì cô đã yêu sự kết hợp của hai cơ thể, sự va chạm thô lỗ, không hề dịu dàng của thể xác, chỉ có anh có thể đưa cô trải nghiệm cảm giác khoái lạc cận kề cái chết.

Muốn anh, muốn anh, muốn anh.....toàn thân đều kêu la muốn anh xuyên vào tim hoa, cô trở nên si mê tình dục kịch liệt giữa nam hoan nữ ái, không thể chịu đựng chiếc giường trống trải thiếu đi hơi ấm của anh.

Từ thiên đường tình dục trở về mặt đất, không thêm màng đến vết roi đau đớn, cô qua loa thoa thuốc tìm anh khắp nơi, cả đêm, cô ngọt ngào hồi tưởng lại cảm giác đôi tay ma quái chạy trên người cô.

Nhưng không nên, trong lúc cô chạy khắp cứ điểm của Ung Bang, đổi lại lại là sự vỡ mộng, lòng đau như dao cắt—

“Thù đại ca, em không thỏa mãn nhu cầu của anh sao? Sao anh lại tìm đến ả đàn bà thối này?”

“Đạo lí 1 ầm trà 4 cái ly cô không hiểu hả? Đừng để ta nghe thấy những lời công kích cô ấy của người nữ.” Anh không cho là sai, cùng lúc có nhiều phụ nữ là đặc quyền của đàn ông.

Trước khi Phương Hằng Tịnh phản bội anh. Anh cũng đang chu du trong vòng tay nhiều cô gái khác: chỉ là cơ hội được sủng hạnh của cô cao hơn người khác, những anh em bên ngoài còn tưởng cô là người anh yêu.

Đối với anh mà nói, con gái cũng như nhau, ngoan ngoãn, ôn thuận phục vụ cho dục vọng của anh, không nhiều lời chấp nhận bốn phận, anh sẽ không đối xử tệ với họ, tiền bạc, châu báu mua đứt cái tôi của con gái.

Không như ai đó cứ thích không ngừng chọc điên anh, 3 câu đã làm anh tức muốn thổ huyết, đánh chửi không được chỉ có thể hận trái tim yếu đuối này.

Sao anh phải chiều cô, đánh ngất rồi quăng lên giường làm việc là xong, sao phải lo cô có muốn hay không, có quan hệ thể xác rồi thì lo gì cô không chịu nhận, đến lúc đó chắc chắn suốt ngày níu lấy anh đừng xuống giường, muốn lại muốn nữa.

Phụ nữ đều như thế không dạy không ngoan, tham lam đòi hỏi kỹ thuật cao siêu trên giường của anh, anh đã nhìn rõ bản chất phụ nữ, bên trong lăng lợ bên ngoài giả bộ.

“Thù tiên sinh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt mập mờ như thế, tôi đây không đồng tình với lý luận ám trà.” Cô là tách cà phê, lúc nào cũng thay đổi những cái lót tách tinh tế.

Ngoài ra cô còn muốn, sữa và đường bầu bạn, quá nhiều lựa chọn.

“Túy Túy của anh, em đang ám thị anh có em rồi thì không được ra ngoài tìm cớ đại hả?” Nếu anh còn sống thì phải tìm cách tức chết cô.

Ấy! Anh coi cô là kẻ địch rồi, thật phiền phức. “Tôi là hy vọng Thù tiên sinh nhẹ tay, bên ngoài hoa thơm ngát mũi còn gì.”

Cô có thời gian yêu đương vớ vẩn nhảm chán sao? Cô hình như vĩnh viễn đang bận, cuộc đời chất đầy xác chết.

Ngôn Túy Túy nhìn vào người đàn ông cuồng ngông kiêu ngạo bên cạnh, trong lòng đang quay mòng mòng những ý nghĩ người ta nhìn không thấu, nhìn như bảo thủ thật ra thẳng tình, cô là 1 đóa Thiên Nhân cúc ương ngạnh.

“Hôm trước ăn thịt cua ăn ngán rồi, chung tình với mùi vị của em thôi, quên bằng mùi hương hoa từ lâu rồi.” Nói đến hương hoa, sao anh ngửi thấy mùi hoa cúc rất nhẹ.

“Thù tiên sinh qua ít đi lại trong vườn hoa, ăn chay có ít lạ khỏe mạnh.” Mùi cơ thể của anh nhiều loạn suy nghĩ của cô.

Thù Lang cười cười xoa lấy má hồng của cô và cắn 1 miếng. “Đừng dạy anh cách dùng phụ nữ.”

Dùng. Một từ xúc phạm.

“Đáng chết. Anh cắn tôi thật.” Sắc mặt biến đổi nhẹ, cô khẽ chửi rửa.

Bản tính của cúc, dã tính của hoa, hai thứ dung hợp thành một cúc hoa tiên tử thờ ơ, từng trưởng quản hoa cỏ 4 mùa trên thiên cung, chỉ là từ lâu cô đã quên đi chuyện tiên ngàn trăm năm trước.

Thiên Nhân cúc vốn là một loại cúc hoang cứng cỏi, nhụy hoa tròn đỏ như lửa nhỏ nhoi ẩn giấu vài chục hạt giống, quả đoàn một hạt tiếp một hạt, mầm non một nhánh tiếp một nhánh, càng lúc càng lan rộng đuổi đi những hoa cỏ sinh sống nơi đó.

Cũng có nghĩa vốn mang bản năng xâm lược, nhưng vẻ đẹp kiêu mỹ che giấu cho điều đó, trong tình huống không ai phát giác từ từ hình thành biển hoa, bá chiếm không gian sinh trưởng của loài hoa khác.

Vô hại nhưng xảo quyệt, trong ngoài không thống nhất, chỉ sống trong thế giới của riêng mình.

“Sai rồi, anh là đang yêu em, Túy nhi yêu dấu.” Thù Lang phát ra tiếng cười vui vẻ, đắc ý vì đã phá vỡ vẻ điềm nhiên của cô.

Cô rất muốn đập nát khuôn mặt của anh, gai mắt. “Thù tiên sinh, anh thích bàn mỗ của tôi không?”

Càng nói càng quá đáng. “Không, tôi đang định thiến cắt bộ phận nào đó không an phận trên người anh.”

Một nhát cắt xuống vĩnh viễn yên bình, vĩnh viễn không tác quái.

“Người đẹp say rượu em sai rồi, bộ phận đó sẽ đưa em thăng thiên, chìm đắm trong đỉnh điểm của sex.” Phương diện đó anh rất tự hào.

Sex, là một trong những thủ đoạn chinh phục phụ nữ.

“Anh mục nát quá.” Nói nhẹ nhàng, Ngôn Túy Túy dời mắt chiêm ngưỡng đám đông đang diên cuồng phía dưới.

Con người tại sao luôn theo đuổi hư ảo?

“Cô ta không thích hợp với anh, Thù đại ca, em mới là người sống cùng thế giới với anh.” An Điềm Hoa nhẫn nại nhìn họ tán tỉnh nhau, cô không muốn chịu roi nữa.

Nóng nảy không thể thành đại sự, mặc cho cô hận tới cắn môi cắn tới đau.

Người cùng thế giới? Câu nói này khiến Thù Lang đang vui bỗng lạnh băng. “Thế giới của ta chính là thế giới của cô ấy, ai dám nhiều lời.”

Những đường ranh bày ra trước mắt, anh phải làm sao để xuyên qua hiện tượng đối lập này, hắc mãi là hắc rửa không được, còn bạch?

“Cô ta đứng ở phía Tư pháp, còn chúng ta sống ở biên giới pháp luật, so với Phương Hằng Tịnh cô ta càng có khả năng bán đứng anh hơn, đưa anh vào tù ăn cơm miễn phí.”

“Em sẽ bán đứng anh sao? Tiểu Túy nhi.” Ánh mắt anh thâm trầm mê li, mắt ưng như nhìn xuyên linh hồn cô.

“Có, tôi sẽ bán đứng anh, nếu tôi nắm được chứng cứ phạm tội của anh, tôi sẽ trình lên Phòng Công Tố.” Duy trì trị an ai cũng có trách nhiệm.

Anh cười càng lạnh hơn. “Em chân thành khiến người ta mê mẩn, anh càng ngày càng thích em làm người của anh.”

“Thành thực là một đạo đức tốt, Thù tiên sinh từ nay hành sự phải cẩn thận, đừng để tôi có cơ hội bán đứng anh.” Trên nguyên tắc cô không thích nhiều chuyện.

Bởi mới nói xác chết đáng yêu hơn người sống, không cãi lại, không khiến cô phiền lòng, yên yên tĩnh tĩnh chờ mục rửa sinh sâu, lặng lẽ biến mất trên bàn mổ, sau đó chôn đi.

Trong hộp đêm người không nhiều, nhưng hoàn cảnh sương khói phảng phất khiến nuốt không trôi, tiếng ồn quá nhiều màng nhĩ, cô không biết bản thân có thể chịu bao lâu, không dùng rượu chai đi ném người.

Phiền! Muốn thanh tịnh thanh tịnh quá, cô đứng lên.

“Em muốn đi đâu?” Thu thập tội chứng của anh sao? Cả đời này cô đừng mong thoát khỏi anh.

Trong vô hình, Thù Lang đã nhận định Ngôn Túy Túy là người bạn cả đời.

“Toilet, Thù tiên sinh không cho người ta làm bẩn cái bồn cầu sạch sẽ sao?” Cô liếc người đàn ông dùng 5 ngón tay cầm tay cô lại.

“Mau đi mau về, đừng mong trốn đi.” Anh búng tay, ra lệnh cho 2 thủ hạ “hộ tống”.

Ngôn Túy Túy cười chớp chớp mắt. “Thật vui được anh coi trọng, cô cần tiện tay gắn vào cổ tôi sợi dây xích chó không?”

Muốn chạy không khó, anh thật nghĩ rằng cô chạy không thoát sao?

Ngôn Túy Túy bước ra khỏi hộp đêm, sau lưng bước theo là 2 người đàn ông, nhìn vào oai phong lẫm liệt, khí thế giống hệt người phụ nữ của anh lớn, khiến người nhận xét từ đầu tới chân, khe đoán thân phận cô cao cỡ nào, ngày sau có thể bao cô không.

Với cô gái “tuổi cao” 27 mà nói, đi trong đám em gái xinh đẹp mà không hề thua kém, không ít kẻ lang sói háo sắc còn hỏi những vũ nữ khác 1 đêm của cô tốn bao nhiêu.

Khi cô đi khỏi, dã tâm không giảm An Điềm Hoa lập tức ngồi vào, kiêu mỹ nũng nịu dựa vào bộ ngực rộng của anh, chỉ là cô có được 1 chữ “Cút”.

Có nên xin lỗi không?

Hay là thôi đi, vô tri là vui nhất, hà tất lấy đi yên tĩnh ngắn ngủi của anh, cái giá của 1 bữa ăn là im miệng không quá đắt đâu chứ! Bản thân anh cũng phải chịu tí trách nhiệm.

Phủi phủi cánh tay nhói đau, cô phải thừa nhận sức tay của đàn ông mạnh hơn phụ nữ, giải quyết 4 5 thằng đàn ông bự con khiến cô mất đi 15 phút quý báu, xem ra cô phải tìm thời gian tìm Giáo quan đội Đặc Huấn đặc huấn lại, nếu không cô thật sẽ thành nhân vật trong bản báo cáo giải phẫu của đồng nghiệp.

“Ừa, An muội muội đâu? Bị anh mổ xác hay là quăng xuống bể máu rồi.” Cô nhất định càng hận cô hơn.

Thù Lang ánh mắt tràn ra khí lạnh. “Sao đi lâu thế, Thanh Lâm và Thạch Bảo đâu?”

“Muốn nghe lời thật hay là mò hoa trong sương?” Chắc sắp tới rồi, anh sẽ tức điên cho coi.

“Mò hoa trong sương?!” Anh không hiểu vầy vầy tay muốn cô ngồi gần hơn.

“Rõ biết trước mắt có bụi hoa, mò sao cũng không mò tới được, hoa trong sương, sương trong hoa, phân không rõ là sương hay hoa.” Nói gọn ra là thật thật giả giả.

“Đừng có mà hoa với sương cho rối rắm thêm nữa.....em bị thương?” Mùi máu tuy nhẹ, nhưng không qua được con mắt tinh của anh.

Anh trở lại bá khí thường ngày tỏ vẻ đáng sợ, kéo cô lại gần nhìn cho kĩ, ngón trở chỉ vào vết máu trên trở tay cô chất vấn.

“Nếu nói là kì sinh lí của phụ nữ anh tin không? Lúc thay khó tránh không cẩn thận.....” Khuôn mặt to quá, trên mũi có hột mụn nhỏ.

Ả đàn bà này không đánh không ngoan. “Em tốt nhất nên mười mười nói rõ, đừng để anh tự kiểm tra.”

Cô như từ bỏ làm người tốt cười cười. “Với thể lực của Ứng Bang mà nói, tôi có kẻ địch không?”

“Ý gì?”

“Thù tiên sinh nên chỉnh đốn chỉnh đốn hệ thống an toàn trong toilet, mắc công người ta nói Ứng Bang của anh không có người tài.” Thay đổi thời đại là hiện tượng tất nhiên.

“Quay một vòng về ám thị coi anh là thần sao?” Ánh mặt trầm xuống, lời châm biếm cuồng ngông.

“Chúng ta nói cho rõ ra thôi! Có người muốn giết tôi, vả lại không giống bọn lưu manh háo sắc, thấy được là đã qua huấn luyện.” Tư chất không tệ, mài luyện thêm 5 năm nữa chắc cô không là đối thủ.

“2 gã thủ hạ của anh đang nằm trên nền đất ngoài phòng vệ sinh, nhất thời chưa tỉnh được, đối phương xuống tay không nhẹ nhưng không lấy mạng họ, chủ yếu là nhắm vào tôi.”

“Vết thương trên trở tay là bị người ta đánh?” Khẩu khí anh bình đạm, nhưng ánh mắt đen láy lãnh liệt đang sáng ánh sáng khát máu.

“Lúc tránh đạn va vào gương, họ bị thương thảm hơn.” Trị an bại hoại khiến cảnh sát có việc làm.

“Bọn họ?!” Tốt lắm, trên đất của ta nổ súng giết người phụ nữ của ta. “Toàn bộ đều đáng chết.”

Về thận trọng lấp lên ánh mắt long lanh của Ngôn Túy Túy. “Anh đừng vội tức giận, lát nữa sẽ có việc cho anh xử lý.”

“Việc gì.....” Còi cảnh sát cắt đi lời truy hỏi của anh, anh đột nhiên hiểu ra. “Em báo cảnh sát—”

“Thân là một người bảo vệ công quyền, tôi chỉ làm cái việc mà “người bị hại” nên làm.” Chiếc điện thoại phát huy công hiệu.

Điện thoại là do Thôi Tiểu Anh của Mạt Lị Cư tặng, tiết mục nhi đồng tặng điện thoại, vừa đúng dư 1 chiếc, thuận thủy nhân tình làm làm hàng xóm tốt.

“Em không tin anh có thể bảo vệ em?” Đáng ghét, là Hình nhị đại, cô được lắm.

Ngôn Túy Túy bình tĩnh, khuôn mặt nghiêm túc. “Hôm nay may mà tôi từng học qua vài năm võ công, nếu đổi lại là người khác thì sao? Sự bảo vệ của anh có còn kịp không?”

“Anh—”

Cả hộp đêm vì lực lượng cảnh sát mà nhốn nháo hẳn lên, những doanh nhân bất chính, hay những đàn ông có vợ hoang mang tìm cửa sau trốn.

Trong đám cảnh sát mặc đồng phục, có 1 vị cảnh quan xinh đẹp như hoa cầm súng chạy lên lầu 2, thái độ kiêu ngạo gật đầu.

“Ngôn pháp y, cô không sao chứ?”

“Hình đại đội trưởng, anh vẫn xinh đẹp như xưa, phạm nhân đang diện bích (trong diện bích sám hối nhá) trong toilet.” Đứng lên, nhân lúc hỗn loạn thoát thân.

Vị cảnh quan “xinh đẹp” cắn răng muốn bẻ gãy cổ cô. “Xin tôn trọng giới tính của tôi.”

Ngôn Túy Túy chớp chớp mắt. “Chưa kiểm tra qua sao biết anh là nam hay nữ, Hình Thiên Bằng tiên sinh.” Anh đẹp đến khiến con gái hận.

7. Chương 7: Chương 7

Xác chết bị trộm rồi?!

Thời nay chuyện lạ đặc biệt nhiều, có người đến cái xác chết cũng không tha, nhân lúc đêm cảnh vệ không chú chú lén lút chuyển đi, bên ngoài phòng pháp y vẫn còn tàn tích của dầu máy, thật không biết nên cười thể phong nhật hạ hay kẻ trộm máu lạnh.

Đêm qua nhân lúc Thù Lang ra mặt đôi co cùng Hình đại “mỹ nhân”, cô ngồi trên xe cảnh xác ồn ào đi về, trong sự hộ tống của tiếng còi bí bo, về đến tòa nhà, lúc đó cũng gần 3 giờ rồi.

Tắm rửa lên giường ngủ không tới 5 tiếng, tiếng chuông điện thoại gọi hồn không ngừng oanh tạc thần kinh mệt mỏi của cô, vô cùng chịu khổ vang tới hơn 20 lần mới bị cô bắt lên.

Vừa nghe nội dung cô đâu còn ngủ được nữa, lập tức tỉnh táo kiểm tra PC card dự phòng có còn đó không, qua loa rửa mặt, thay áo ra ngoài, theo thói quen xuống bằng cầu thang, cô vốn phản cảm với cái thang máy chật hẹp.

Căn cứ theo y học hiện đại thì là hội chứng không gian u bế, căn phòng nhỏ kín gió sẽ làm cô thở không ra hơi.

Ngôn Túy Túy vừa đi vừa nghĩ, lật lấy tư liệu giám định chưa hoàn thành mà cô nhét bừa vào túi, cô nghĩ không ra ai lại trộm xác, Vu Uyển Uyển đã chết đủ tội nghiệp rồi, sao lại có người nhẫn tâm khiến cô chết rồi mà vẫn không yên lành?

Không lẽ có ẩn tình gì chẳng, kiểu như sợ bản kết quả giải phẫu khiến người ta kinh ngạc, vì thể tiên hạ thủ vi cường, khiến người ta không xác để nghiệm?

Xác nữ số 307 chỉ kiểm nghiệm đến vị trí ngực, mẫu tinh dịch lấy ra từ trong cơ thể vẫn chưa phân tích, không biết mức độ tổn hại của phòng làm việc có tệ đến nỗi không sửa được không, cô chắc chắn quan kiện trọng yếu nằm ở 3cc tinh dịch đó.

Nói không chừng đêm qua bị nạn cũng liên quan đến vụ này, 2 sự việc xảy ra gần nhau có nghĩa là gì, ai có thể biết xác chết đã vào tay cô.

Nghi vấn chưa giải đáp án nằm hết trên thi thể, cô không cho rằng lực lượng cảnh sát trước mắt có thể tìm được.

Uyển Uyển àh Uyển Uyển, em phải tự đến báo cái mộng, đừng làm ma hồ đồ. Cô đang mặc niệm trong lòng.

Vừa niệm xong, bên tai truyền đến tiếng ai ya.

“Chị Cúc Hoa cư, chị định ám sát em gái làm công đáng yêu này àh?” Ai! Đau quá!

Tổng Liên Liên phủ tay xụ mặt, muốn khóc không khóc chu miệng ra, như là người ta thiếu cô lộ phí không trả, 1 mình ngồi ở cửa cầu thang giận hờn.

Cô tức cười nhìn bàn tay bị cô không cẩn thận đập trúng. “Nha đầu, hôm nay không có tiết hả? Mới sáng sớm nhìn mặt trời trầm tư.”

Cầu thang của Tòa nhà cho thuê dành cho con gái xây chuyên cho cô, sao cô biết được cô hàng xóm vốn vì tiết kiệm thời gian, thích dùng thang máy lại “xâm chiếm” đường đi, như nàng khờ ngồi thờ ra.

“Đừng nhắc nữa, em đang buồn vì chết mất mấy người chị, lát nữa mua nhang về cắm.” Cô phải phản ứng với di chủ nhà, tuyệt đối tuyệt đối phải cấm đàn ông đi vào.

Họ quá vô lương tâm, ăn quả không cúng cây, qua sông đốt cầu khiến người khác chết trên cầu, thủ đoạn thật quá nham độc.

“Chị nhớ em là người kế thừa duy nhất của doanh nghiệp Tổng Thị mà, chị gái đâu ra.” Mặt cô đầy bi thương oán hận, 8 phần là chỉ mấy vị lầu dưới.

Vừa nhắc đến doanh nghiệp gia tộc, Tổng Liên Liên càng muốn khóc. “Chị hoa cúc, chỉ nhất định đừng quen bạn trai nha, em không muốn phải cúng chị.”

“Lại sao rồi? Em không phải vừa quen vài con đường phát tài rồi sao.” Tiền của phụ nữ dễ kiếm, tiền của đàn ông mù quáng đang chìm trong tình yêu càng dễ moi.

Mấy ngày trước vừa nghe cô vui vẻ đếm lấy từng xấp từng xấp tiền mới, khen tỷ phu nào đó hào phóng phong độ ra sao, chị gái nào đó ra tay rộng rãi thế nào, hoặc tỷ phu của lầu nào lầu nào tiền bo nhiều nhất.

“Hứ! Cái đám không có em gái khác giới đó, lúc trước họ xin sống xin chết xin em giúp, em quá nghĩa bất dung từ luôn! Gánh lấy nguy hiểm sẽ bị các chị đánh chết mà đi báo tin, nhưng họ trả lại cho em cái gì?”

“Tiền đó!” Tiền công của cô này là nhân dịp lên giá, tùy miệng nâng cao thật không rẻ.

Tổng Liên Liên ai oán liếc. “Người 2 chân tiền 4 chân, em cũng rớt rất cực khổ chứ bộ, không có công lao ít ra cũng phải ghi nhận khổ lao, em còn cần mẫn hơn phi dung (maid thuê từ Phillipin) và thái lao (chắc là lao công thuê từ Thái) gấp 10 lần.

“Chuyện gì khiến em khó chịu thế, tiền không tới tay?” Nhìn vẻ mặt cô hình như không phải là vấn đề tiền bạc.

“Hứ! Bọn họ dám xù tiền em thử xem, em sẽ phá cho họ gà chó không yên, nửa đêm không sinh được con.” Một đám dạy hư con nít.

Con nít chính là cô.

“Trong tòa nhà không có hộ nào nuôi thú cưng, với lại nửa đêm em chắc cũng không thật sự chạy ra phá người ta làm chuyện lớn đời người chứ?” Nghĩ cũng biết cô làm hư chuyện gì rồi.

Tổng Liên Liên đỏ mặt, thẳng lưng nói: “Đâu có nửa đêm, là chị Tỉ Tỉ bảo em 5 giờ sáng gọi chị ấy dậy, chị ấy phải đi phỏng vấn đại thần tài chính từ Nhật Bản.”

Nể tình tiền công 2 ngàn, cô tổn thất thời gian ngủ đi gõ cửa...ah, cô không có thói quen gõ cửa nên chạy thẳng vào, sau đó thấy trong chăn cuộn lại một cục nhúc nhích.

Nhất thời hiếu kỳ cô giở cả chăn ra, ai ngờ xém chút nữa bị sư tử rống diếc cả tai, Tần đại thúc đến hồi nào không thông báo một tiếng, chỉ ít treo cái biển XIN ĐỪNG LÀM PHIỀN, cô sẽ biết chuyện mà lui đi.

“Túy.....chị hoa cúc em sẽ bị đau mắt đó! Em đã thấy cái đồng màu đen xì lơ bần, tâm linh thuần khiết của em bị ô uế rồi.” Chị Túy Túy rất không thích người ta gọi chị là Túy Túy.

Ngày xưa không để ý, bây giờ phải sửa miệng thôi.

“Có cần chị cho em mượn 1 cuốn Nhân Thể Giải Phẫu Học không? Cái đồng dơ bẩn đó là thông đạo duy trì loài người, mấy chục tỷ tinh tử bắn từ đó ra.....” Cô đang truyền thụ Giáo Dục Sức Khỏe trong nước chương thứ 14.

Tống Liên Liên bụm miệng cười vầy vầy bàn tay không còn đau nữa. “Chị hoa cúc tư tưởng đen tối nha! Cái đồng vừa đen vừa gớm ghiếc mà người ta thấy là cực mũi.”

Sao không nghĩ thử tấm lưng của Tần đại thúc lớn cỡ nào, lúc làm chuyện đó vốn không thể thấy gì, tiếng rống vang lên là cô lập tức vọt, cảnh tượng hại mắt quá lắm chỉ thấy có 3 giây.

Vả lại cô xem tới không muốn xem nữa, mấy đôi ở lầu 3, 4, 5 chẳng phải thường xuyên nổi hứng là mất đi lý trí, phòng khách, bếp, ban công, cô cũng sắp trở thành người bị cấm vào rồi.

Tiền ơi tiền, đừng bay nhanh thế, ta muốn đăng kí.

“Cái con nha đầu này phá người lớn, coi chừng chị không cho em việc làm nữa.” Uổng công cô còn muốn giáo dục anh tài.

Vừa nghe việc làm thuê, hai mắt cô lập tức sáng lên. “Em siêng năng lại khắc khổ, trên đời không gì không làm, chị muốn quét nhà? Hay là đổ rác gọi cơm, phục vụ kiểu gì cũng có, bao thỏa mãn cười rớt răng.”

“Quét dọn.” Nín cười, Ngôn Túy Túy nghe cô hát hò quảng cáo công ty phục vụ chỉ có 1 người.

“Không vấn đề, làm liền, chị muốn trọn gói hay nửa gói, có cần tiện tay giặt đồ luôn không, bảo đảm phục vụ đúng giá lại chất lượng, tuyệt đối không qua loa.” Tống Liên Liên quay người biến thành tượng Siêu cấp phục vụ viên.

“Trọn gói.” Thật muốn xem vẻ mặt rớt hàm của nhỏ này.

Lại biến đổi nữa, lần này là khẩu khí tinh minh của thương nhân. “Nhà của tiểu thư hoa cúc khá rộng lại nằm tận tầng 6, tính bằng độ cao thì mỗi tầng sẽ tăng thêm 1000 đồng, chúng ta sẽ tính tổng số tiền lương.....”

Bấm vào máy tính, con số tăng theo cấp số nhân, thẳng tiến tới con số thứ 6.

“Khục! Em có thể trừ đi 4000, nơi chỉ muốn em phục vụ trọn gói nằm ở tầng 2.” Không cần tính tiền bồi thường nguy cơ sập nhà.

Nửa gói bao gồm thu xếp chung quanh và lau nhà, trọn gói có thêm lau bàn và cửa kính, giá tiền rất khác, trước trước sau sau bị cô tính tới hai mươi mấy ngàn.

Tống Liên Liên vẽ mặt nghi ngờ. “Chị hoa cúc chắc không hại em chứ? Em gái sợ ma lắm.”

“Chị thấy hôm nay em rất nhàn, lát nữa cứ cùng chị đến pháp viện địa phương.....” Lấy 1 phần tư liệu về.

“Haha.....10h em có tiết tham khảo tiềm thức nhân loại cần học, chắc không giúp được đâu.” Cô không muốn “giao lưu” kiểu mặt đối mặt với xác chết.

Người Trung Quốc sợ ma, người tây cũng sợ ma, mọi người đều sợ ma, vì thế cô cũng không tránh khỏi mà sợ ma, không lo mất mặt.

“Liên Liên, em không túng tiền sao?” Thiên kim nghèo, cô lúc nào cũng trong tình trạng túng tiền.

Hình như chưa từng thấy cô không túng tiền.

“Túng chứ! Nhưng phải giữ mạng trước, bị ma ám còn khổ hơn.” Tiền giấy sao cứ bay đi trước mặt cô?

“Em nghĩ nhiều rồi, chị cũng đâu có sao.” Hiếm khi có tiền mà không lấy, lòng cô chắc đang rất xót.

“Cầm dao trong tay, ngàn ma không dám đến, ma cũng sợ sát khí của chị đó.” Tống Liên Liên đột nhiên hạ giọng, vẻ mặt lén la lén lút. “Chị hoa cúc phải cẩn thận nha! Đừng manh động quá.”

“Hả?” Suy nghĩ đột phát lạ lùng của con nít?

“Chị xem kết cục của chị Hoan Hoan, chị Tỉ Tỉ đau khổ thế nào, chị Hà cũng khổ không kém, thậm chí đến chị mỹ nam cũng bị thằng cha ngoại quốc bao rồi, chị không được đi nhằm đường, bước vào vết xe đổ của người đi trước.” Haizz! Nữ nhi thế gian đều tội nghiệp, vì thế cha mẹ cô mới để cô phải đối mặt với hiện thực.

Lấy tên Liên Liên.

(Trong tiếng hoa khả liên: nghĩa là tội nghiệp.)

“Nói điểm chính, không đầu không đuôi em đánh đổ cái gì chứ.” Nha đầu này mê tiền mê đến điên rồi.

“Chị hoa cúc không phát hiện đạo này tòa nhà liên tục phát sinh những chuyện kì lạ sao?” Cô tỏ vẻ thần bí như đại sư.

“Có sao?” Cô bận đến không thấy mặt trời, không rút được chút tâm tư nào để chú ý xung quanh.

“Đương nhiên có, nói từ Quý Khách Mẫu Đơn ở lầu 2 trước, đảm bảo chính xác đến chị không chớp mắt được, hét lớn “Gặp ma rồi” cho coi.” Tình hình các hộ cô biết rõ nhất.

Vài tháng trước, Tăng Tỉ Tỉ vì phỏng vấn nhân Sự mà bị anh định tình, 2 người cùng ra cùng vào chỉ vì 1 trang báo, tình cảm nhanh chóng phát triển rồi trở thành 1 đôi tình nhân, quá trình tuyệt vời đến khiến người qua đường cười đau bụng.

Sau đó là Cận Khách Thuộc Được rất thần kinh, cứ tưởng giám đốc của studio là người xấu, 2 người không đánh không quen trở thành 1 đôi oan gia hoạn hỷ, Thường Lộng Hoan còn rất thích “đánh” tình “mắng” yêu, bởi thế nửa kia của cô luôn phải thương tích đầy mình.

Tiếp đến là Ưu Khách Lan Hoa Hà Hướng Văn, cô ấy cuồng điệu khắc đến nỗi chỉ vì 1 cục đá đen, quen biết chủ nhân của cục đá đó Tề Thiên Dự, cùng nhau diễn xuất trong một câu chuyện tình yêu Dục Hỏa Bồ Tát đáng ca ngợi.

“Sự kết hợp của Dã Khách Tường Vi và thằng cha Tây Ban Nha đó không để lại cho chị chút cảnh tỉnh nào sao? Chị Thính Vũ ở tầng 5, từ đó suy đoán, người hy sinh tiếp theo sẽ là chị, chị sắp yêu rồi.” Từng đoá từng đoá hoa bé xinh héo úa, điều linh.

“Gặp ma rồi, sao có thể.....” Ngôn Túy Túy hồi tiếc nói ra 1 câu “Gặp ma rồi”, trong đầu lại bỗng hiện lên bóng người của Thù Lang.

Không phải chứ? Tất cả đều trùng hợp thôi, đừng để sự lo lắng của Liên Liên làm lung lay, cô ấy đạo này chắc đi chung với Thường Lộng Hoan ở lầu 3 quá nhiều, khom lưng khoanh tay nói toàn thứ vớ vẩn, không thể tin.

“Tốt dạ một chút đừng hại đến em, chị biết một khi Thọ Khách Cúc Hoa đổ ngã, người xui xẻo tiếp theo sẽ là em đang ở lầu 7 mà.” Tiên Khách Quế Hoa! Cô phải tiếp tục tạo nghiệp chướng...Ah! Là tiếp tục chiến đấu tới cùng vì tiền.

Ngôn Túy Túy có chút hoang mang, như là dự biết được tương lai. “Chị không có...ơ! Bạn trai.”

“Oh! Ấp a ập ứng, chị đừng có phút không kìm được mà lao xuống, tình yêu là phần mộ của phụ nữ, chị nhớ phải suy nghĩ kỹ 1 chút, đừng có mà đi sai 1 bước để hối hận ngàn đời.....”

“Tổng Liên Liên, em đang tội nghiệp tội chị đấy àh?” May mà ai đó không biết tiếng hoa, nếu không cô sẽ chết rất khó coi.

Hả! Tài chủ đến rồi. “Chị Thính Vũ, anh rể Tây Ban Nha, 2 người muốn ra ngoài đấy à? Nắng ngoài đó vừa độc vừa gắt, có chuyện gì em đi thay cho, lên núi xuống biển, em gái cũng sẽ phục vụ tận tình.”

Muốn kiếm tiền, thêm bớt chút nịnh nọt là chắc ăn nhất, anh rể Tây Ban Nha chắc sẽ không vì cô muốn lấy 1 lon Coca mà xử cô tội chết, cô thật sự tưởng chị Thính Vũ không ở nhà, mới 1 phút tin lầm lời nói của bà chị họ chết tiệt, xông vào khuê các ý lệ của người ta.

Có tiền để kiếm cô tuyệt đối không đi nhớ nỗi đau lúc bị người ta đá ra, người nước ngoài mà, nên open tí, hà tất cứ mắc cỡ sợ người ta nhìn, cô cũng đâu có đi khắp nơi tuyên truyền đâu.

“Chị muốn đi gửi đơn ghi danh thi đấu F1.” Cô không tin được Nasha, anh cứ không ngừng tìm cách cản trở cô đua xe.

Khuôn mặt của Nasha Osno vẫn thế, cứ như cả thế giới đều đang đắc tội anh.

“OK, em đang rảnh, giúp chị gửi bằng hàng không, 1 tuần sau sẽ tới.” Tiền ít thì kiếm ít, ít ít nhiều nhiều cũng giúp được chi phí trong nhà.

1 tay giao tiền, 1 tay cầm thư, Tống Liên Liên cười tí mắt, 50 USD đó!

Ngôn Túy Túy nghe thế. “Nha đầu, em rảnh rồi sao? Tiện thể đi qua chỗ chị quét dọn” Người 2 mặt, 2 kiểu nói.

“Úi! Em không kịp tiết học rồi, em đi trước, có chuyện gì liên lạc sau, bye bye.” Cô lao đi như xe lửa.

Hai cô nàng đứng phía sau cười trong đáy lòng, thần sắc 1 lạnh 1 đậm mạc.

“Nghe nói cô gặp phiền phức, có cần giúp đỡ không?” Phùng Thính Vũ soái khí vô cùng hất tóc mái lên.

“Còn ứng phó được, cảm ơn cô quan tâm.” Giao tình nhạt như nước mà vẫn cứ chảy dài.

“Kim Khoa Ngọc Luật của Liên Liên cũng có lý, tôi là chứng cứ rõ ràng nhất nè.” Một đời bi thảm, ôi, tự do của cô.

Nhìn vào người đàn ông kế bên, khuôn mặt tuấn tú của Phùng Thính Vũ vương chút tình yêu, như đang nói với Ngôn Túy Túy, đừng cố ý né tránh tình yêu, tất cả thuận theo tự nhiên.

“Không thể nào! Tôi làm gì có thời gian.....” Tiếng nói của cô bị cắt đứt bởi tiếng kêu la.

“Chị Cúc hoa, chị Thính Vũ, anh rể Tây Ban Nha, mọi người mau đến coi, trước cửa có 1 gã ngốc lấy súng bắn vào cánh cửa siêu hợp kim phòng đạn đó! Hấn ngu quá! 1 viên đạn không bể thì nên giắc ngộ chứ, còn liên tục bắn mười mấy phát.” Ngu chết đi được.

Tiếng cười của Tống Liên Liên khiến Ngôn Túy Túy rùng mình. “ Chẳng lẽ là hắn?”

Bước lên trước chỉ có cúc hoa cao khiết, đóa hoa Tường Vi cao ngạo kia liếc mắt 1 cái, chưa kịp có phản ứng gì đã bị chàng của cô vòng tay ôm lấy, mục tiêu là chiếc giường lớn ở Tường Vi Cư.

“Thật không thể tin Thù tiên sinh lại thất thường đến bắn không ngừng vào cánh cửa, dường như Đài Loan là một nơi không có pháp trị.”

Đột nhiên quay đầu, Thù Lang hỏa khí đang lên giờ thẳng tay, miệng súng chĩa thẳng vào người đang bước tới. “Sao em không bước ra từ cánh cửa kia?”

“Chắc là tại tôi còn biết yêu quý sinh mạng.” Một gã điên hướng về cửa lớn luyện súng, bước ra để chết àh?”

Thu súng lại, anh nhìn cô từ trên xuống dưới. “Không ai đến tìm em gây sự nữa chứ?”

“Một giắc tới sáng, không cơn ác mộng.” Trừ cuộc gọi gọi hồn khẩn cấp lúc sáng.”

Dù gì cũng sẽ đi trễ, giải quyết anh chàng này trước vậy.

“Trong mơ không có anh?” Anh đưa tay đỡ gáy cô, hôn nhẹ lên môi cô.

Thuận theo tự nhiên sao? “Có anh chắc chắn là ác mộng, tôi không muốn đến trong mơ còn bị ác ứng truy sát.”

“Hứ! Tặc ma nữ hại người, em mới là tinh hoa ác mộng của tất cả mọi người, không lấy dây trói chặt lại không được.” Tay anh thay dây trói lấy cô.

Chỉ vừa không gặp vài tiếng, anh lại nhớ cô lạ thường, chưa sáng mà đã vội kêu người điều tra chỗ ở của cô.

Chính xác hơn là chưa hề ngủ, kịch hay do cô gây ra khiến anh bực mình cả đêm, vừa phải ứng phó sự điều tra của bên cảnh sát, vừa phải làm yên lòng những vị khách thân phận đặc biệt, miễn phí chiêu đãi những vị khách bị làm kinh hoàng khác.

Đương nhiên chuyện quan trọng nhất là ra lệnh điều tra thân phận kẻ nã súng, chưa được anh cho phép mà đụng tới người phụ nữ của anh, rõ ràng là không coi anh ra gì, ngang nhiên khiêu khích Ứng Bang.

Hiện trường để lại 7 vỏ đạn, anh không dám tưởng tượng nếu 1 trong đó bắn vào người cô thì sẽ thế nào, nỗi đau cắt xéo trái tim đó anh không muốn cô phải chịu.

Lần đầu tiên đau lòng vì người khác, anh lo sợ sẽ mất cô, khi tất cả đều kinh sợ anh, duy có cô dám dùng ánh mắt thẳng thắn nói ra lời trong lòng, không thấy chút chùn bước.

Không sợ chết mà lại sợ cô chết, không biết yêu mà lại trót yêu cô, anh không thể không đầu hàng, tình yêu khiến người ta trở nên yếu đuối, thừa nhận hay không thì cũng đã yêu rồi, không do người quyết định.

“Mắt của Thù tiên sinh có chút đỏ nè, đêm qua không ngủ được?” Lòng Ngôn Túy Túy hiện lên cảnh tượng ân ái của anh và An Diễm Hoa, có chút tức ngực.

“Cái đầu nhỏ bé này đừng có mà suy nghĩ bậy bạ, anh cả đêm không ngủ xử lý chuyện em gây ra.” Anh dùng trống đụng nhẹ vào trán cô, biểu thị anh đang rất không vui.

Tâm trạng cô như leo lên từ đáy vực. “An muội muội không đợi anh trên giường nên anh không ngủ được chứ gì!”

“Nghe có vẻ như đang ghen, có em rồi thì cần gì cô ta nữa, anh yêu cảm giác say rượu rồi.” Thuần tửu mỹ nhân Ngôn Túy Túy.

“Thù tiên sinh giấm uống nhiều quá rồi! Đừng nhằm lẫn mùi chua trên người mình.” Yêu sao? Cô thích đấy.

Gã này cũng có nhân tố khiêm ti, thật khiến người ta ngạc nhiên.

“Nhà âm mưu, chúng ta cũng nên tính tính nợ chứ! Anh bị ép điên bởi một đám người xem em xử lý sao.” Cô nàng này chơi trò lòng vòng, khiến người ta hận!

“Một ly cranberry đá thì sao, mát lạnh hạ hỏa lại hạ nhiệt, làm dịu ngọn lửa trong gan anh.” Cô không nhớ là từng thiếu nợ.

“Em còn gan tiêu khiển anh, chuyện hôm qua sao em không tìm anh ra mặt, ngược lại tìm 1 đồng cảnh sát đập lên địa bàn của anh, anh vẫn chưa tha thứ việc em tự ý quyết định.” Cô rõ là không tin vào năng lực của anh.

“Cảnh dân hợp tác đại đoàn kết, chuyện gì cũng nên nói pháp luật, nếu giao người vào tay anh thì chết chắc, tôi không thích việc xác chết trên bàn mổ là chết vì tôi.” Tác phong của anh quá bá khí.

Xã hội đen có cách làm của xã hội đen, cảnh sát có cách làm của cảnh sát, hai bên không hề xung đột, ngoại trừ vấn đề bên người nhà phạm nhân, cô biết rằng hai bên đều sẽ cho cô 1 sự sắp xếp thỏa đáng.

Xã hội đã quá rối ren, ai mà không có cha mẹ, ai mà không có vợ con, không cần thiết tạo thêm nhiều gia đình bất hạnh nữa, mang gương xấu truyền cho đời sau.

Trước pháp luật, mọi người đều bình đẳng,

Cô cũng là nhân viên chấp pháp, chuyện biết mà vẫn phạm cô tuyệt đối không đụng, những vụ án cảnh sát xử lý được thì cứ giao cho họ, lĩnh vực công việc của cô là phòng pháp y, bổ sung cho nhau để chống tội phạm.

Vậy mà người đàn ông không chịu buông tha cô lại là kẻ cầm đầu tội ác, việc cô có thể làm là giúp anh bớt tạo nghiệp chướng, đừng chưa gì mà đã dùng lực lượng xã hội đen không để ý cuộc sống người khác.

Con người, ai cũng có quyền được sống, thiện ác đều tồn tại trong 1 phút suy nghĩ.

Không mấy ai thực sự là tội nhân tàn ác, cho y cơ hội hướng thiện ngược lại có thể tạo phúc nhân dân, người đã giác ngộ mới thật sự có 1 trái tim quan tâm người khác, pháp luật cũng chỉ là 1 loại hình chế tài.

Thật ra, tù lao vô hình ở đâu mà chẳng có, những người chịu hình ngoài pháp luật còn đau khổ hơn, chỉ có thể để ác mộng không chế, tận tới lúc chết.

“Làm em bị thương thì đáng chết, lòng dạ mềm yếu cũng chỉ khiến họ càng cuồng ngông, anh sẽ không để em có cơ hội kiểm nghiệm xác chết của kẻ anh giết.” Một ngọn lửa đốt thành tro, coi cô nghiệm làm sao.

Cách nói vô tri. “Tôi không muốn có ngày phải kiểm nghiệm xác của anh.”

Sắc mặt Thù Lang dịu lại nhìn vào cô cười nhẹ. “Làm người phụ nữ của anh, nhìn anh sống tới 80 tuổi.”

“Sống lâu quá làm gì, cây súng của anh có vẻ rất nguy hiểm, có cần em cầm giùm anh không?” 1000 đồng giao dịch.

“Giọng của em sao biến đổi rồi, em đang cười cái gì?” Tiếng cười lạ lùng này như là.....anh nhắm nửa con mắt tiến gần tới khuôn mặt cô.

“Lãng mạn quá! Anh phải dùng góc 45 độ hôn chị ấy, hôn tới chị ấy đầu óc quay cuồng rồi bế về nhà uhm uhm ah ah!” Không biết anh có bán ảnh không?

Dung mạo đẹp mắt, thể hình đẹp mắt, khí chất đẹp.....Ah! Không nghiên cứu, ánh mắt dữ quá sẽ làm tiền giấy cháy mất.

“Tiểu quý núp sau lưng em là ai?” Đáng ghét, anh lại không đề phòng, không biết có người mò tới sau lưng.

“Cô ấy là Tống.....”

Cô nàng cột hai bím như tiểu thôn cô Tống Liên Liên lập tức tự giới thiệu.

“Đưa Pizza, đưa nấm, đưa cơm hộp, đưa tiền, tiền phạt lên tận tây thiên, em là người làm công Tống Liên Liên, liên trong sở sở khả liên, sống ở tầng 7, có chuyện không chuyện cũng có thể call em, gọi là tới, giá tiền hợp lý.....”

Thù Lang nhìn về Ngôn Túy Túy đang cười không dừng được. “Cô ta rốt cuộc là đang nói cái quái gì? Anh không nghe hiểu câu nào cả.”

“Chị hoa cúc, gã đàn ông của chị ngu quá.” Tội quá, tội quá, anh còn tội hơn cô.

3 chữ tội, khẳng định anh rất tội nghiệp.

“Cô ta gọi em là chị hoa cúc?” Nếu không phải câu “gã đàn ông của chị”, cô có thể chuẩn bị đi đầu thai rồi.

Ngôn Túy Túy sắp cười điên 1 tay vỗ vào vai anh. “Cô ấy là Tống Liên Liên, người hầu giá đắt chung của các hộ ở đây, tuy là cô ấy không thừa nhận.”

“Người hầu là để người ta sai bảo, còn em là người làm chất lượng cao đúng giá, chị hoa cúc đừng phá hoại hình tượng của em.” Cô hành nghề tự do.

Xưng là “Dân tộc du mục”, di cư vì tiền.

“Liên Liên, thư của em đã gửi chưa?”

“Áh?!”

Cuối cùng, Liên Liên cũng phải khom lưng, 1 hơi quét dọn phòng pháp y nặng mùi xác hôi và mùi thuốc trong tình trạng đeo trên miệng 3 cái khẩu trang, lương 5000 đ/h.

Ngôn Túy Túy nhìn xung quanh, tủ đựng những bình bình chai cha chứa nội tạng bị đổ, cả mặt đất đều là vẩn kện và mảnh vỡ thủy tinh, cái máy tính tan nát, bột tẩy trắng vương đầy trên tường, và tủ băng thì trống rỗng.

Chỉ có thể dùng 2 chữ “thê thảm” để hình dung, nhìn không ra đây từng là phòng pháp y gọn gàng sạch sẽ, rồi rầm hỗn loạn như chuồng heo mà cảnh vệ lại không phát hiện ra, có thể thấy người xâm nhập phá hoại rất cẩn thận, chu đáo đến phát sợ.

Hình sự trí tuệ, nhưng mà trộm cắp xác chết, hủy hết tất cả máy móc để làm gì, thật sự có thể 1 tay che trời sao?

Mèo chiêu tài của Thính Vũ đem về từ Nhật Bản hồng rồi (tặng mèo chiêu tài cho pháp y...đúng là chỉ có bạn của Túy Túy mới nghĩ ra được=), tiểu thuyết do Hòa Phong tặng ngâm trong hóa chất, điêu khắc thủy tinh của Hà Hương Văn bề làm đôi, bộ dụng cụ giải phẫu dự phòng của cô tán lác tứ phía.

Thật là hủy hoại rất hoàn toàn, hành vi tức cười.

“Ngôn pháp y, cô dẫn người này tới làm gì, hần là phần tử hắc đạo.” Gan lớn thật, dám hiện thân trên đất của người chấp pháp.

“Tìm được chứng cứ thì hoan nghênh anh đến bắt tôi, đội trưởng shemale (là 1 từ mà dân chúng đặt cho gay hoặc những người nhìn giống gay).” Dung mạo này thật khiến người ta muốn ói.

“Người nói lại lần nữa xem xem, ta sẽ dùng tội ngang nhiên sỉ nhục nhân viên chấp pháp, đưa người vào tù ăn cơm.” Dung mạo của anh là trời sinh, thay đổi không được.

“Tiểu Túy nhi, em đã kiểm tra ‘khí quan’ của gã này lần nào chưa? Nhìn sao cũng không giống đàn ông.” Người biến tính!

“Người.....”

Hai người kiêu ngạo như hai cây cung kéo căng, đều muốn bắn vào tim đối phương, nhất tiến xuyên tâm, hắc và bạch không đạt được thỏa hiệp, chỉ có nhìn thù địch lẫn nhau.

Gã đàn ông xinh đẹp, gã đàn ông cuồng ngông, mục tiêu của họ chỉ có 1, tìm ra kẻ trộm xác, bảo vệ Ngôn Túy Túy.

Một vì yêu, một vì trách nhiệm, hai kiểu kiên trì, đều ngoan cố như nhau.

“Thù tiên sinh, Hình đội trưởng, hai người chuẩn bị yêu nhau àh?” Ôn ào! Hai con trâu.

“Đi chết đi.”

“Im miệng.”

Mắng tôi? Thật là hảo tượng phu. “Trên người 2 anh đều có súng, sao không bầy bước quyết đấu.”

“Túy Túy, em bán đứng anh.” Dạn của anh đã bắn hết vào cánh cửa chết tiệt kia.

“Tôi đã nói là khi có cơ hội thì nhất định sẽ bán đứng anh, tôi đang thực hiện lời hứa.” Miệng của cô khó mà im được.

Thù Lang rửa thắm, hết cách với cô.

“Phi pháp trang bị vũ khí súng là hành vi phạm pháp, người nên ngoan ngoãn chịu còng tay để khỏi bị nhục.” Trang bị vũ khí là chuyện lớn, nhốt anh năm ba tháng trước.

“Người nằm mơ!” Anh giống người dễ dàng chịu trói sao?

“Hình đội trưởng, anh chừa nào phá án, làm ơn giống 1 gã đàn ông đừng gây thêm chuyện nữa, chỉ có phụ nữ mới vì chuyện nhỏ cạnh tranh trong lòng.” Cô đang trả thù anh cái câu ‘đi chết đi.’

Sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Hình Thiên Băng lại nghiêng rằng nữa. “Người của ta đang thăm vấn phạm nhân.”

“Kết quả?” Cô cầm lên chai thuốc bảo tồn bị vỡ hết 1 nửa. “Đừng nói với tôi là sẽ nhanh chóng phá án nha.”

“Khẩu cung của phạm nhân là không quen biết kẻ chủ mưu, họ giao dịch trên mạng.” Đường dây của Cục cảnh sát đã điều tra, gần như đã chứng thực.

Nhưng vẫn có điểm đáng nghi, anh sẽ tiếp tục điều tra.

“Phương thức phạm tội rất tốt không phải sao? Mạng lưới Inte trở thành màn che cho tội phạm, nuôi lớn sức mạnh đen tối.” Ý là không bắt được người.

“Đừng nhìn ta, Ưng Bang là nhờ thủ pháp cũ giành thiên hạ, thủ hạ của ta không cao siêu thế.” Có lẽ anh nên đổi nghề bán máy tính, mắc công cứ phải mắt to nhìn mắt nhỏ với cô.

“Một người tính ngắn, hai người tính dài, ‘đàn ông’ các anh dùng đầu óc một chút, nên dùng cách gì để câu được kẻ chủ mưu đằng sau.” Thích làm phách sao, cứ để họ đau đầu một chút.

“Bọn ta?!” Hai người cùng la lên một tiếng, liếc nhau 1 cái rồi ai nấy quay đầu đi.

“Phòng pháp y bị phá, xác chết đang kêu oan bị mất cấp, đây là trách nhiệm của Hình đại đội trưởng, anh muốn trốn tránh?”

“Không có, ta sẽ tìm ra chủ mưu.”

Ngôn Túy Túy nghiêng đầu nói tiếp: “Thù tiên sinh khoan cười vội, bị người ta nổ súng trên địa bàn của anh là 1 việc rất mất mặt, xấu hổ còn không kịp mà còn cười được sao.”

“Túy nhi, em cho rằng anh sẽ tha cho kẻ bắn em sao?” Cười chê biến thành cười lạnh.

“Tốt lắm, hai người có thể hợp tác rồi, tôi tìm xem coi còn gì sót lại không.” Thành công rồi, thiết kế hắc và bạch kết thành đồng minh.

“Cái gì?!”

“Với hấn ta?!”

Hợp tác?!

Về mặt hai người đều xuất hiện tình trạng nhăn nhó, vừa muốn chém đối phương vừa phải buông thành kiến xuống—

Thật sự là quá khó.

8. Chương 8

Tại sao lại có thể xảy ra chuyện này, lẽ nào năng lực chuyên nghiệp của cô gặp phải thử thách, lại xảy ra có khả năng nghiệm sai sao?

Làm lại 1 phần đối chiếu DNA, tế bào phóng lớn qua kính hiển vi khiến cô shock, kết quả khiến người ta không tin được, mà cô thì thà để bản thân sai còn hơn.

Tinh dịch còn lại lẽ ra không có sai, dù rằng bình đựng phở mất 1 nửa, kí hiệu dưới đáy chai vẫn còn, vì thế cô phải thừa nhận chuyên nghiệp của mình đã có vết nhơ không xóa được.

Lần này thì cô đã hiểu dụng ý của người trộm xác, và cũng đã hiểu nguyên nhân giết người của hung thủ.

Nhưng mà, tại sao lại có tinh dịch của u linh, người phục pháp 2 năm trước là do cô phán định đã chết, việc loại bỏ giác mạc là do bác sĩ T động dao, trong cả quá trình cô đều ở gần đó, xác định người đã không còn hơi thở.

Rốt cuộc là đã sai ở chỗ nào, người chết làm sao có thể sống lại, trừ phi mắt cô mù rồi, nhìn bướm héo thành lá héo.

Ai có thể cho cô giải đáp, lòng Ngôn Túy Túy trầm lặng không cho người ngoài biết, người chịu tử hình rốt cuộc là ai, bị tráo đổi lúc nào cô nghĩ không ra.

Dung mạo giống nhau, bề bối như không quan tâm chuyện gì hết, cái vẻ hận đời không vì sắp rời khỏi trần thế mà biến đổi, đến cái cách cười đều cũng y chang.

Lần sau nên kiến nghị phòng Công tố đừng hành hình vào rạng sáng, bóng tối dễ ảnh hưởng phán đoán.

“Tửu tinh nồng độ của anh, em vẫn chưa xét nghiệm xong àh?” Tựa người lên cửa, Thù Lang thần sắc khẳng khái hai tay khoanh trước ngực.

Tửu tinh nồng độ là tục ngữ của anh, nghĩa là hơi rượu nồng nàn.

Ngôn Túy Túy ngẩng đầu nghiêm túc hỏi: “An Quốc Hoa có anh em sinh đôi không?”

“Em phát hiện điều gì, sao đột nhiên nhắc lại người đã chết 2 năm trước?” Bước vào căn phòng thực nghiệm đơn giản anh chuẩn bị lâm thời cho cô, sự cẩn thận trong lời nói trước giờ chưa có.

“Trả lời em trước, em sắp buồn bực chết trong cái thành sầu này rồi nè.” Tâm trạng cô vô cùng không tốt.

“Theo anh biết thì có, nhưng hình như 10 năm trước chết vì bệnh ung thư máu rồi.” Anh vốn không truy hỏi chuyện nhà của thủ hạ.

“Xác định chưa? Có giấy chứng tử của bác sĩ hay gì không, ung thư máu có thể chữa bằng cách ghép tủy xương.” Ung thư máu không phải là bệnh không chữa được, chỉ cần tìm được tủy thích hợp.

“Không rõ, anh ta không thường nhắc chuyện nhà, với lại thời gian hẳn đi theo anh không dài.” Lúc trước thu nhận là vì hắn rất tàn nhẫn, lục thân bất nhận.

“Có thể tìm An muội muội hỏi không? Em có 1 nghi vấn cần giải đáp.” Tiếp xúc không tránh được.

Cô ta? “Tốt nhất là không, 1 là vì cô ta đi du học từ rất nhỏ, 2 là cô ta khá hận em, sẽ không nói thật.”

Không nhớ rõ cô ta mấy tuổi đi du học, hình như năm nào nghỉ đông cũng về nước 1 lần, trong ấn tượng thì cô ta vẫn còn là con bé ngây thơ, thích cười lại bám người lớn, tới khi Quốc Hoa chết mới thay đổi tính tình.

Tầm hiểu biết về cô ta chỉ hạn chế trong tiếp xúc thể xác, ngày xưa bình phẩm của anh đối với phụ nữ là rất thấp, sự tồn tại của cô ta là vì 1 lời hứa.

“Mỹ nam kế của Thù tiên sinh không dùng được sao?” Cô chê cười cung cấp cách hay.

Thù Lang đưa tay khóa cổ cô lại. “Bán đứng anh 1 lần rồi còn muốn lợi dụng thể xác của anh, anh có phải đã quá dung túng em quá rồi không?”

“Thù tiên sinh nghĩ lệch rồi, em là muốn anh dùng sức quyến rũ của đàn ông nói ngon nói ngọt 1 phen, anh có khả năng làm Ngưu Lang.” Mặt soái body chuẩn, đủ cool.

“Vậy sao anh không quyến rũ được em, ngược lại còn bị em làm tới quay mòng mòng.” Mất mặt đàn ông.

Từ lúc quen tới giờ đã 1 thng rồi, anh vẫn chưa có cách lôi được cô lên giường, lần gần cũng bị cô giáo quyết trốn thoát, không ngừng dả kích lòng tự tôn dày như tường, khiến nó trăm lỗ hồng nghìn vết đâm.

Gặp cô rồi trái tim trở nên mềm yếu hơn, hùng tâm tráng chí ngày trước bị cô mài thành vụn rồi, không bị cô tức chết là kì tích, cô còn trơn và khó bắt hơn cá trạch.

“Thù tiên sinh quá coi thường bản thân rồi, em không phải đã ngoan như con mèo Ba Tư nằm trong vòng tay anh rồi sao?” Chớp chớp con mắt xinh đẹp, đổi lại là 1 nụ hôn nồng nàn.

Cô mà ngoan? Lời nói dối quá hoa lệ. “Dẹp cái vẻ mặt vô tội của em đi, anh không mắc lừa nữa đâu.”

“Nói như em lảng nhược anh nhiều lắm vậy, đường đường là Bang chủ Ứng Bang mà lại đánh mất sự cuồng ngông tự đại sao?” Cô dùng ánh mắt nghi ngờ liếc 1 cái.

“Nàng, em còn muốn giả bộ tới bao giờ, anh muốn em.” Tay anh vuốt ve đường cong của cô.

“Nàng của Thù tiên sinh nhiều như sao, em không ngại nếu anh tìm đường xả khác.”

Cô không rảnh.

Chuyển tầm mắt, toàn bộ tâm tư của cô tập trung vào phát hiện mới.

Nhéch mắt, cười lạnh. “Em gặp ma mới không ngại, nếu anh tùy tiện lên giường với người khác, em lại trăm ngàn lý do thuyết phục anh, chúng ta không hợp”.

Quan niệm về sex của cô cao như núi, chỉ vì chuyện anh ngủ cùng Diêm Hoa, suốt 1 tuần anh phải nghe cô “tụng kinh”, gì mà bệnh AIDS đang tràn lan kêu anh bảo trọng, làm tình với con gái chưa đầy 20t là xấu xa, nam và nữ không yêu mà sex là sỉ nhục bản thân v.v...

Này này nọ nọ đều dùng giọng điệu dịu dàng nhất mà nói ra, nhưng thần kinh của anh chưa chết, không đến nỗi nghe không ra cô đang mắng anh không bằng cảm thú, hoàn toàn là con sâu hôi lạm dụng sex.

Không để ý thì sẽ tiến hành trả thù mặt tinh thần sao? Đáy lòng vô cùng “ngại” cái lịch sử anh từng có bao nhiêu phụ nữ.

Cô nàng trong ngoài không thống nhất yêu cầu công bằng, 1 con tim đổi 1 con tim, bao gồm trung thành về xác thịt, càng không cho anh “hồng hạnh vượt tường”, chỉ sợ vừa xoay người cô đã nằm lì không cho anh lên Cúc Hoa Cư.

1 tòa nhà kỹ thuật tự động hóa, anh không ngờ rằng Đài Loan cũng có tòa kiến trúc đạn bắn không xuyên, mặc anh dùng bao nhiêu tâm tư cũng không cách nào vào được, lãng phí trắng không biết bao nhiêu đạn.

“Thù tiên sinh, anh càng ngày càng hiểu rõ em rồi, anh hết tìm phụ nữ rồi chứ?” Ngôn Túy Túy mỉm cười nhìn vào màn hình vi tính nói.

“Anh đợi em đến tìm hiểu nhiệt độ trên người anh, cảm dục là loại hành vi không khỏe mạnh.” Nói và nói, ửng chảo lại mò xuống dưới váy cô.

“Đừng phá nữa, anh và Hình mỹ nhân đã tìm ra kẻ chủ mưu chưa?” Cô hát ma chướng kia ra.

“Cái tên shemale đó.....” Anh không chịu thua đối tấn công ngực cô.

“Và anh ta gọi anh là cận bã, quan hệ của hai người tốt tới nỗi khiến người ta ghen tị nha.” Chỉ thiếu chưa rút xuống chĩa vào nhau.

Thù Lang oan ức đẩy máy móc trước mặt cô đi. “Em bảo hẳn tránh xa anh ra, người phụ nữ của anh anh tự biết bảo vệ.”

“Thù tiên sinh vết thương khỏi rồi chưa? Nghe nói người đánh lén anh ngày đó điều tra không ra manh mối nào hết.” Hiệu quả làm việc của anh tốt đến nỗi người ta không dám lĩnh giáo.

“Xem ra em khá quan tâm anh.” Đáy mắt tràn lên một màn âm u, nụ cười mang đầy sát ý.

Chuyện này anh giao cho Thạch Khiết phụ trách, chỉ là từ đầu đến cuối không tìm ra kẻ hại anh, còn hành tung của Phương Tịnh Hằng thì trở thành 1 câu đố.

Nhớ đến khuôn mặt ngây thơ đó, hận ý trong mắt anh lại tăng thêm, cô dùng cơ thể làm vũ khí dẫn dụ anh làm mưa làm gió trong biệt thự, nhân đó dùng miệng dút vào họng anh rượu đã tẩm thuốc mê, khiến tầm nhìn của anh mờ đi rồi chịu 1 viên đạn.

Phụ nữ luôn tham lam tình yêu, anh đã cho cô hưởng thụ nhà lớn thức ăn ngon cô còn chưa chịu, lúc anh gặp nạn cô còn khóc lóc nói yêu anh đến chết, xin anh hiểu cho nỗi khổ của cô.

Hứ! Miệng mật bụng gươm, dám phản bội anh thì phải trả giá, anh không biết cái gì là khoan dung độ lượng.

Nợ máu trả bằng máu.

Yêu anh nên bắt anh phải chết oan hay sao?

“Thù tiên sinh, anh nắm em đau đấy.” Gã khốn này 8 phần là nhớ gái nhớ tới quên chuyện.

Vết đỏ trên cổ khiến anh đau lòng hôn nhẹ. “Xin lỗi, anh không cố ý.”

“Thù tiên sinh trở nên khiêm tốn rồi, thì ra anh còn biết xin lỗi phụ nữ, trong lòng chắc không phải đang nghĩ tới người phụ nữ khác chứ?” Cô nên giữ chút ngạo nhiên trên mặt.

Mùi ghen nồng quá. Ý cười ngậm trong miệng, Thù Lang có chết cũng không thừa nhận cô đoán trúng phóc, đa nghi là bản tính trời sinh của phụ nữ. “Anh đang nghĩ làm cách nào lôi em lên giường, Ngôn tiểu thư.”

Muốn lôi cô lên giường muốn tới bóp cô sắp chết, cái lý do miễn cưỡng đến thế khiến ma cũng phải cười.

“Ngôn tiểu thư. Nói về phát hiện mới của em trước, chuyện này có liên quan tới Ứng Bang phải không?” Mặt nghiêm túc, anh đằng hoàng 1 tay chỉ vào màn hình nhìn cô.

Tiểu nhân gian trá. “Anh xem xem tôi và Cảnh cục kết nối, tư liệu đối chiếu đường đạn.”

Mở ra bản tư liệu dự phòng bị hủy hết 1 nửa, Ngôn Túy Túy chỉ vào vụ án An Quốc Hoa nổ súng bắn chết 1 nhà 7 người, liệt kê ra dấu vân tay, loại máu, kí hiệu súng, bản phân tích tinh dịch và độ tụ máu mà cô từng kiểm nghiệm.

Một hàng dài dày đặc danh từ y học, cô chọn trọng điểm mà giải thích, tránh việc người không chút căn bản y học như anh nghe không hiểu.

“Bên cảnh sát từ phòng làm việc của em lấy được 3 mẫu vân tay hoàn chỉnh, qua đối chiếu, đúng với vân tay của An Quốc Hoa.” Người chết sống lại.

“Sao lại có thể, hần rõ ràng là đã chết 2 năm, em có lấy nhầm bản vân tay không?” Một màn kinh ngạc trong mắt anh.

Cô cũng rất khó chấp nhận. “Có tin mẫu tinh dịch trong xác nữ 307 mà hôm trước anh cắt ngang kiểm nghiệm, cũng là thuộc về An Quốc Hoa?”

“Huyền quá! Lẽ nào em gặp ma?” Nói là tình cờ thì cũng không đúng.

“Em cũng hy vọng là mình gặp ma, nếu không cái gã xui xẻo mà em chứng tử là ai.” Cô vẫn chưa từng phạm sai lầm trên phần kỹ thuật này.

Nếu người chết không phải là An Quốc Hoa, mà là người không lên quan đến vụ án, tội danh mưu sát là ai đã gánh, là ai chịu chết thay anh, tại sao?

Trong quá trình này có phải đã có hiện tượng tham ô, nhận hối lộ của nhân viên chấp pháp, nếu không sao lại có sự việc này xảy ra, người bình thường là không thể vào được phòng tử tù canh gác nghiêm ngặt đó.

Không hiểu, không hiểu, không thể hiểu nổi, người chết rồi cuộc là ai? An Quốc Hoa dùng cách nào thoát chết?

Là cô sai, cảnh sát sai, hay là pháp luật có kẻ hở? Để tử tù di hoa tiếp một tiêu điều pháp ngoại, lại lần nữa cường bạo xác chết 1 cách tàn nhẫn, thậm chí ý đồ mưu sát pháp y để thoát tội.

“Em thật sự cho rằng An Quốc Hoa vẫn còn sống?” Chưa chết vậy sao không xuất hiện gặp anh?

Cô nói ra điều làm anh càng kinh ngạc. “Lúc giúp anh trị liệu vết thương, em đã giữ lại viên đạn bên ngực trái, An Quốc Hoa có phải quen kiểu bắn Tây Đức?”

“Cái này.....” Kẻ giết anh lại là hần?

An Diêm Hoa có tham dự vào âm mưu giết anh không?

“Không biết có phải do hần quá tự cao hay tại xem phim điện ảnh xã hội đen nhiều quá, anh xem viên đạn phóng lớn có vết khắc, giống như cổ ý dùng dao từ từ khắc lên.”

Thật quá rảnh rồi, vết khắc nhỏ như thế nếu không tâm tư cẩn mật, sẽ rất dễ bị nhầm là vết xước ma sát lúc bắn mà có, ai mà để ý là kiệt tác của 1 sát thủ máu lạnh.

Muốn nổi tiếng mà tiếng không nổi, rơi vào cảnh đến tên cũng không có, đường giang hồ hung hiểm, sai 1 bước là bước nào cũng sai khó mà quay đầu.

“Qua 2 năm mà vẫn có vết khắc trên đạn giống nhau, anh cho rằng là hồn ma làm?” Ma không cần dùng vũ khí của con người hại người.

Thù Lang vẽ mặt trầm tư tức giận, “Hần muốn giết anh.”

“Còn em nữa. Xin đừng bỏ quên người siêng năng làm việc là em.” Trung thành với công việc cũng có chuyện nữa.

Lần này thì sự việc trước sau đã có điểm nối, trước là oán xưa lại sợ bị phát hiện, nên 1 không làm 2 không thôi diệt cỏ tận gốc, khiến cô không thể lật lại án xưa bắt hần 1 lần nữa.

Nhưng ám sát thất bại, thôi thì dùng thủ đoạn hạ lưu là trộm xác chết, hủy đi chứng cứ là lựa chọn duy nhất, hấn sợ bản báo cáo ra rồi sẽ làm rối cục diện đã bày ra.

“Ngôn tiểu thư, tinh thần chuyên nghiệp của em thật đáng khâm phục, có thể chia 1 nửa lên người anh không?” Anh gặp khó khăn vẫn không buông tay, kiên trì tới cùng, muốn cô.

Ngôn Túy Túy không chịu được chớp chớp mắt. “Địch trong bóng tối, ta trong ánh sáng, anh vẫn còn tâm tư phong hoa tuyết nguyệt?”

“Ăn uống nam nữ, không sex không vui, em không thấy mình kéo quá lâu rồi sao?” Anh đang nói lên giường.

“Ý của Thù tiên sinh, là chúng ta cùng lột hết áo quần đợi người ta bắn vào lưng, cùng nhau chết để làm quý phong lưu?” Thử heo dùng nửa dưới suy nghĩ.

“Ha..... ‘cùng nhau’ lên thiên đường cũng không tệ, anh sẽ luôn đích thân ôm eo em.” Ánh mắt mập mờ, Thù Lang bồng cái eo càn liễu của nàng lên bàn, thân thể xích vào giữa hai đùi.

Cảnh tượng ỷ tình, tư thế xấu hổ, nhưng giai nhân vẫn không động lòng dùng bút bi chỉ vào đầu anh.

“Thù tiên sinh nói sai rồi, tôi là người tốt, nên lên thiên đường uống rượu mật, còn anh là tội nhân, nên xuống địa ngục, bị cắt lưỡi rút gân móc tim.” Đường không giống, ai nấy an phận.

Người tốt không sống lâu, họa hại còn ngàn năm là do địa ngục quá đông, cần phải xướng danh đăng ký mới có đất trống xếp hàng chờ chết, mà thiên đường thì quá trống, mới có người tốt là lập tức thay vào, tránh việc sống lâu sẽ bị người xấu làm nhơ.

“Lưỡi của Ngôn tiểu thư độc quá khiến anh sợ, anh sẽ ném thử mùi vị của nó.” Lưỡi xâm vào, anh liếm lên đôi môi mọng nước của cô.

“Đừng phá em, em vẫn chưa lập file.....Uhm.....” Quá mức, anh đúng là gã nam nhân bỉ ổi.

Linh xà xuất động, triển chuyển không ngừng.

Nhẹ nhàng chọc phá thêm răng, như dính như rời lúc vào lúc ra lôi kéo tình dục, lưỡi anh giao hòa với cô, khơi dậy các cảm quan trong người.

Hoang đường thời tuổi trẻ đầu thể bằng được kích tình lúc này, say đắm khiến người quên đi mình là ai, nguyên tắc đã sớm biến mất từ lâu.

Ý thức được anh là người đàn ông chân chính, Ngôn Túy Túy hai tay chủ động ôm lấy cổ anh không muốn suy nghĩ, đầu nghiêng về phía sau đưa ra cổ họng trắng xing nghênh đón nụ hôn đang đến, tiếng cười nhẹ nhàng xao động.

Một kiểu hưởng thụ! Sự khiêu khích của anh.

“Ngôn tiểu thư, biểu hiện của tôi cũng khác chứ?” Má đỏ ửng, ánh mắt mê ly, đẹp đến khiến trời sao mất sắc.

Cô trong tình dục là mê hồn nhất, như viên đá quý lấp lánh, ấm áp mà không lạnh lẽo.

“Thù tiên sinh, còn muốn giảng bình không? Người tự đại như anh thì cũng chỉ muốn thế thôi.” Hay là đánh 1 bản báo cáo tâm đắc cho anh ta luôn.

Thù Lang cúi người cười khê cấn lên tai cô. “Miệng không nói được lời mật, từ nào cũng có độc.”

“Nhưng anh thích muốn chết đấy thôi, muốn từng miếng từng miếng nuốt trôi em.” Cô dùng tay gỡ các nút áo trên ngực anh.

Động lòng lại thêm thích nên dẫn tới xung động muốn sex chẳng?

Những khuyến cáo của các nàng hàng xóm văng vẳng bên tai, chuyện nên xảy ra thì sẽ không tránh khỏi, hiện tượng kì quái của Tòa nhà cho thuê đã bám đến cô, nên tới lượt cô rồi.

Tình yêu mang màu sắc gì? Xanh lam của trời, hay xanh lục của lá cỏ? Hoặc là cam tuyệt đẹp, ngũ sắc biến đổi không ngừng.

Nụ hôn của anh là bá đạo.

Nhưng mà, là bá đạo dịu dàng, xao động từng khúc da thịt mẫn cảm, dùng sự vuốt ve nhẹ nhàng nâng niu thuyết phục cô ngừng giãy giụa, toàn tâm lao vào nghi thức bốc lửa, đốt cháy 1 lần nữa.

Bi tráng của hỏa phụng hoàng, trầm luân của lãnh cúc, trở thành 1 bức tranh mỹ lệ, xoay chuyển rồi lại xoay chuyển, áo quần rơi vương vãi.

“Ngôn tiểu thư, em quá vội rồi.” Biểu hiện của cô khiến anh vừa ý.

Như đang vội muốn cùng anh hưởng thụ lần vui vẻ đầu tiên.

“Tiểu ma nữ, em quả là bảo bối của nam nhân, tình yêu của anh.....” Hơi thở gấp rút lấp đi từ cuối cùng mà anh chưa nói xong.

Mặt bàn chấn động lay chuyển màn hình vi tính, nước trong nửa chai nước khoáng bắt đầu dập dờn, ánh xuân ô hạn, chiếu rọi đôi nam nữ hạnh phúc, ngoài cửa là 1 đôi mắt đỏ kị nảy lửa.

Đang bùng nổ.

Rất lâu sau, đại chiến tình dục từ phòng thực nghiệm chuyển đến phòng ngủ, không biết đã làm bao nhiêu lần, hai người sức cùng lực kiệt ôm choàng nhau ngủ, 1 giấc tới sáng, không cơn ác mộng như quên đi hiểm nguy.

Gió lặng thì sóng yên, trời xanh thì không sấm.

Nhớ rằng vừa nghỉ ngơi không bao lâu, đột nhiên cửa bị đẩy ra, tiếng đạn phá cửa làm Thù Lang bừng tỉnh từ giấc ngủ say, với tay lấy tấm chăn che lấp 2 người đang khỏa thân, ánh mắt tóe lửa nhìn vào hai người đang bước vào.

Còn Ngôn Túy Túy chỉ trở mình, dúi đầu vào lòng anh tiếp tục say ngủ.

“Các người tốt nhất là cho ta lý do không nổi giận, nếu không đợi xử lý theo bang quy.” Ánh mắt mạnh mẽ, tay nhẹ nhàng vỗ về người yêu bên cạnh.

1 cơn đỏ kị xẹt qua đáy mắt An Diễm Hoa, cô kìm nén không lao lên xé xác người con gái đã giành lấy vị trí của cô, cuối đầu nhìn ngón chân của mình, như đang nén giận.

Nhưng không giấu được rằng sắc nhẫn độc.

“Thù đại ca, chúng em bắt được người phản bội anh – Phương Hằng Tịnh.” Cô là cố ý, có âm mưu.

“Phương Hằng Tịnh?!” Thì ra ả còn sống. “Các người ở đâu bắt được tên phản đồ này?”

“Cô ta trốn ở nhà trọ suối nước nóng núi Bắc Đầu, bị thủ hạ của Thạch Khiết phát hiện.” Không đợi Thù Lang ban lệnh, cô tự ý kêu người ngoài cửa lôi Phương Hằng Tịnh vào.

Tóc rối bời, mặt mũi tiều tụy, mắt tràn đầy kinh hoàng và khát vọng gặp lại người yêu, lúc ngã nhào xuống đất cô lấy tay đỡ bụng, như đang bảo vệ cái gì đó, cắn răng nuốt nước mắt.

Phụ nữ vì yêu mà yếu đuối, cũng vì yêu mà kiên cường, thân thể suy nhược quá mỏng manh.

“Lang.....” Phương Hằng Tịnh chưa dứt lời mà đã ứa nước mắt.

Nhìn thấy anh không sao, tảng đá trong tim như được dỡ xuống, cô không hại chết anh.

“Người không xứng gọi tên ta, cảm giác bán đứng ta như thế nào?” Đối với cô, anh chỉ có khinh miệt mà không hề hận.

“Em không có...em.....” Cô không nói được nỗi khổ trong lòng. “Em không phải cố ý muốn hại anh.”

Người đó nói với cô chỉ là bắt anh giam lỏng, đợi xong việc sẽ thả ra, là cô tin lầm lời hứa ngon ngọt, đích tay đẩy anh xuống vực sâu, ngày đêm ăn ngủ không yên chịu sự trách cứ của lương tâm.

Lúc súng nổ cô đã tưởng trái tim mình chết theo anh, cả người ngã quỵ không còn sức đứng lên chỉ nhìn theo hướng anh chạy, chìm đắm trong nỗi đau giằng xé hơn cả vết thương súng của anh.

Cô quá ngây thơ rồi, làm người tình của lão đại hắc bang bao nhiêu năm mà vẫn nhìn không ra những âm mưu đen tối, người tranh quyền tranh thế thì có mấy ai thiện lương, vì đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn lợi dụng cô.

Khờ quá! Cô lại 1 lần nữa thân bất do kỷ, chỉ là lần này hẳn lại muốn gì đây? Cô không để mình nghĩ quá nhiều, cô phải sống vì 1 người khác nữa.

“Không cố ý mà đã khiến ta xuống âm phủ chơi 1 lần, vậy nếu cố tình thì chẳng phải là xương cốt không còn?” Chết tới nơi rồi mà vẫn không biết hối hận.

Phương Hằng Tịnh ngược đầu ánh rưng rưng nhìn anh. “Vết thương của anh.....đã khỏi chưa?”

“Nhờ phúc của người, tạm thời chưa chết.” Thù Lang câu chữ lạnh băng, nén giọng xuống sợ làm tỉnh ai đó.

Tình cảm hai người mới ấm 1 chút, anh mới không muốn làm đông nó lại nữa, nhìn xem tướng ngủ của nàng say người biết bao.

Nhưng sự chu đáo của anh khiến An Điềm Hoa nổi lửa, cố ý vặn giọng to lên. “Phương Hằng Tịnh thân là người của anh mà phản bội anh, anh nên mạnh tay trừng trị ả.”

“Nhỏ tiếng lại, cô muốn chịu đòn roi nữa àh?” Thù Lang vỗ vỗ lên người vừa trở mình bên cạnh, giận dữ nhìn cô.

“Thù đại ca, tụi em đều biết Phương Hằng Tịnh là người anh yêu, nhưng anh không thể không phạt mà cứ thiên vị được.” An Điềm Hoa nhỏ giọng lại 1 chút, nhưng vẫn rất lớn.

Có người cứ làm ồn, xác chết cũng phải bật dậy ngáp 1 cái, huống chi là Ngôn Túy Túy.

“Ta có nói không phạt sao? Người gấp cái giống gì?” Vì không phải là người anh yêu, nên anh không cho rằng anh cần lời biện luận dư thừa này.

An Điềm Hoa nắm tóc Phương Hằng Tịnh bắt cô đứng lên. “Ả đàn bà không biết xấu hổ này còn nói đã có con của anh, anh xem ả có phải rất đê tiện.”

“Của ta?!” Thù Lang không tin hỏi khinh.

“Tám phần là con hoang bên ngoài đổ lên đầu anh, muốn mượn có đứa con mà trốn tránh hình phạt.” Hừ! Cô sẽ không cho ả để lại con hoang.

“Không phải thế, Lang...Bang chủ, con là của anh, em không nói dối.” Phương Hằng Tịnh vừa khóc vừa biện minh.

“Người còn xảo biện, kẻ phản bội đều phải chết.” An Điềm Hoa đâm vào bụng cô.

“Không, con của tôi.....” Phương Hằng Tịnh cực lực bảo vệ đứa bé, nỗi đau bất an khiến cô rất muốn nói ra sự thật.

Nhưng nắm đấm tiếp theo đánh méo mặt cô, cơ thể cô như búp bê vải ngã xuống đất, làm sao cũng không động dậy được.

“Đủ rồi đấy! An muội muội, em đang trả thù riêng hay là trời sinh máu lạnh? Ầu ả phụ nữ có thai là hành vi đáng xấu hổ đấy.” Ngôn Túy Túy khoác lên chiếc áo rộng lớn của Thù Lang, xuống giường.

“Túy nhi, em về đây cho anh.” Thù Lang lao xuống giường dùng chăn mỏng che lại sắc xuân trên cả người cô. (ý ý, ta suy nghĩ bấy r, ta thật là dê xồm quá đi)

Chỉ có anh hiểu rõ nhất cơ thể được bao bọc trong áo tiêu hồn thế nào, nhất là phần dưới không mảnh vải che thân, cặp đùi thon dài không tì vết chỉ có anh được phép chiêm ngưỡng, người khác đừng mong nhìn lên.

“Thù đại ca, anh đừng sủng ái con gái quá nữa, nói không chừng cô ta sẽ là Phương Hằng Tịnh thứ hai.” An Điềm Hoa 1 câu nói mà đã kích 2 người phụ nữ.

Người cũ không bằng niềm vui mới, mắt thấy cử chỉ vội vã nâng niu của người yêu, Phương Hằng Tịnh con tim đổ nát đau không muốn sống, khoảnh khắc mất đi sức sống không biết kiên trì vì cái gì nữa.

Liều mạng muốn bảo toàn con của anh, nhưng anh nhìn cũng không nhìn ôm lấy niềm vui mới trở về giường, để mặc cô tự mang nhục.

“An muội muội đừng tự hạ thấp mình như thế, phụ nữ trời sinh là để đàn ông sủng thương, huống chi tôi không có quan hệ gì với Ứng Bang, bán đứng anh ta thì cũng do anh ta tự chuốc lấy, không trách được Tư pháp vô pháp vô tình.” Cô này còn non quá, không biết gừng càng già càng cay.

“Cô thật quá lão xược, rõ ràng không có tư cách làm người yêu của Thù đại ca.” Bản mặt còn vương chút tình dục thật làm người ta thấy ghét.

Ngôn Túy Túy cười nhẹ nhàng vẽ vẽ lên bộ ngực Thù Lang. “Thù tiên sinh, em rất lão xược sao?”

“Vô cùng lão xược, đến mức không coi ai ra gì cả, phạt em làm người của anh suốt đời.” Cả kiếp này cô đừng mong trốn thoát được.

“Thù đại ca, anh.....”

“Gọi ta là Bang chủ, cô không cảm thấy cô đã làm nhiều quá so với việc cô nên làm sao?” Người lên tiếng nên là Thạch Khiết chứ không phải cô ta.

“Thù.....Bang chủ, người ta là muốn phân ưu giải lao cho anh thôi.” An Điem Hoa uất ức đỏ cả mắt.

“Không tới lượt cô nhiều chuyện.” Anh quay đầu hạ lệnh, “Thạch Khiết, đưa Phương Hằng Tịnh tới chỗ Lý Đại Ban, từ ngày mai bắt đầu tiếp khách.”

“Đứa trẻ trong bụng cô ta.....” Ánh mắt Thạch Khiết xẹt qua tia âm trầm lạ lùng.

“Bỏ đi.” Sinh mạng không được hoan nghênh để lại cũng vô ích.

“Dạ.”

Phương Hằng Tịnh lòng đã chết đột nhiên cháy lên 1 tia dũng khí, nếu để người ta xếp đặt, thà cô cố nín lại 1 con đường để bảo toàn đứa con trong bụng.

“Không, con là của anh, người muốn hại anh là.....Áh!” Đau quá, bụng của cô.....

Vừa mới đứng dậy, chân từ phía sau đá mạnh vào cô khiến cô đau ngất đi tại chỗ, máu chảy ra từ phía dưới, càng lúc càng lan rộng.

“Thạch tiên sinh, anh tổn thương 1 thai phụ làm gì?” Coi bộ đứa trẻ không giữ được rồi.

“Cô ta ý đồ bắt minh, vốn đã đáng chết.” Thạch Khiết khẩu khí như bình thường, nhưng Ngôn Túy Túy vẫn nghe được gì đó rất lạ thường.

Có thể là trực giác của pháp y.

“Mặt của Thạch tiên sinh phải chăng đã bị thương?” Mỉm cười, cô hỏi 1 cách hòa bình.

“Đánh đánh giết giết không tránh được thế này.” Sự cảnh giác sắc bén đột phát không qua được mắt cô.

Đột nhiên cô nói không đầu không đuôi: “Trong tay tôi vẫn còn giữ mẫu tinh dịch lấy được trên cái xác nữ 307, đêm mai là làm xong đối chiếu, hy vọng có thể mau chóng tìm được hung thủ để an ủi người chết.”

Không ai để ý, lưng của Thạch Khiết đột nhiên cứng đờ.

9. Chương 9: Chương 9

“Em đang nghi ngờ Thạch Khiết?!”

Là dấu hỏi, cũng là nghi ngờ, sau khi Phương Hằng Tịnh bị đánh sảy thai, tất cả câu hỏi nổi lên bề mặt, khiến người ta suy nghĩ lại.

Trước không xuất hiện, sau không xuất hiện, cứ ngay lúc anh và niềm vui mới sau 1 đêm triền miên mới xuất hiện, mọi việc tình cờ đến vô cùng lạ lùng, như là cố ý an bài, cố tình muốn phá hoại khúc tình vừa trôi chảy.

Cô từng ở lại trong Ứng Bang vài ngày nên biết rõ Thạch Khiết và An Diễm Hoa “chơi” không thân với nhau, sao lại không chút ngại ngùng khi cùng đến thỉnh công, hơn nữa lại chọn lúc sáng tinh mơ đôi uyên ương vẫn chưa tỉnh, thực là nói không qua.

Tuy An Diễm Hoa là vì quan hệ của anh trai mới vào Ứng Bang, nhưng trong Bang cô vốn không có địa vị gì, Thạch Khiết sao có thể dung túng cô ta làm xằng làm bậy, không nói tiếng nào để cô lấy công.

Nghi điểm trùng trùng không thể cho qua, lòng tham cứu của pháp y là vô đáy, không làm cho ra lẽ thật có lỗi với bản thân.

“Thù tiên sinh không cảm thấy Thạch Khiết của hôm qua và Thạch Khiết của hôm nay có gì đó rất khác sao?” Cảm giác là không thể lừa người.

Cô vốn được xưng tụng vì giác quan sắc bén.

“Thạch Khiết vẫn là Thạch Khiết có gì khác đâu, 1 kẻ trung thực như gỗ.” Anh tin Thạch Khiết sẽ không phản bội anh.

“Dây thần kinh của Thù tiên sinh nhất định là rất thô, không nhìn thấu sự dị thường trên động tác nhỏ của anh ta là bình thường.” Đàn ông! Sinh vật thô.

Thù Lang ôm mạnh cô. “Không được gọi anh là Thù tiên sinh nữa, em rõ ràng là đang cười anh.”

“Lời nói thực luôn rất khó nghe, anh phải nhẫn nại chịu đựng, Thù, tiên, sinh.” Vừa nói xong Ngôn Túy Túy phá lên cười ngã vào lòng anh.

“Tiểu yêu nữ khiến người ta vừa yêu vừa hận, em cứ không thể nói 1 câu anh thích nghe sao?” Anh tỏ vẻ hung hãn đe dọa, nhưng lại không giấu được yêu thương trong đáy mắt.

“Thù tiên sinh rất soái, chỉ kém Thính Vũ 1 tí thôi.” Cô ấy có là phong thái trung tính của dã báo.

“Thính Vũ là ai, người tình đầu tiên của em?” Giấu xua mà anh vẫn ăn rất kinh hồn.

“Hàng xóm.” Không giải thích, Ngôn Túy Túy chỉ cười ngây thơ.

“Nói địa chỉ cho ta.” Tim cô chỉ có thể chứa anh.

“Anh muốn làm gì?” Nhìn anh 1 mặt sát khí, chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Hủy dung của hấn.” Xem hấn có còn dám động vào người phụ nữ của Cuồng Ứng hay không, kẻ bán mặt.

Nam nhân đang ghen thật đáng yêu, cô đọc 1 dãy tên đường. “Đừng làm ác quá nha.”

“Em dám đau lòng, anh phải chém chết hấn.....” Ý! Cái địa chỉ cô ấy vừa nói chẳng phải là..... “Em nói là hàng xóm của em?”

“Uhm!” Hình như bị phát hiện rồi.

“Ồ lâu mấy?” Anh hỏi rất nhẹ.

“2, 3, 4, lâu 5 chính là hấn.” Tự mình nói ra chắc được giảm tội.

“Em dám so sánh anh với 1 đứa con gái, không tức chết anh không cam tâm àh!” Lao vào cô, Thù Lang đè lên cả người cô.

Đã là Cho Thuê Dành Cho Con Gái thì không thể nào có khách trọ nam, còn về các àng của hàng xóm thì họ đều gọi: Khách qua đường, tuy rằng họ đã tập thể đề ra kháng nghị vẫn không có người thụ lý.

Dạo này Tòa Nhà náo nhiệt lên rất nhiều, nhưng bao gồm cả những hộ có “chàng” cũng đều cảm thấy quá ồn, những người theo đuổi an tĩnh như họ đang kêu khổ liên miên và đang miễn cưỡng thích ứng.

Cuộc sống không có đàn ông tự tại biết bao, trong đời có thêm 1 người, muốn kháng cự cũng không được, bởi vì những chàng của họ đều cùng 1 thuộc tính là ngang ngược, bá đạo, không cho họ nói KHÔNG.

“Em đang mài luyện tính của anh, đại trượng phu khi Thái Sơn đổ trước mắt cũng phải có khí phách không biến sắc.” Anh đâu có dễ chết.

“Hừ! Ai mà có thể ở với em 5 phút mà không biến sắc chứ, em đừng coi thường bản thân quá.” Mài.....mươi sát thì đúng hơn.

Thu lại vẻ mặt, Ngôn Túy Túy rờ rờ lông mày của anh. “Anh có 1 khuôn mặt dương cương, vô cùng đàn ông.”

“Đây là khen sao? Người phụ nữ bé nhỏ của ta.” Lòng anh vui lên, ma sát mũi của cô.

“Có lúc nhu tình, có lúc vô tình, có lúc lãnh khốc, nói chung là phản phúc vô thường.” Anh thật khiến người ta động lòng.

“Lại muốn giải phẫu anh rồi, em cứ không thể nể mặt để anh vui mừng 5 giây?” Tuổi thọ của anh sẽ vì cô mà giảm xuống.

“Thù tiên sinh, anh thăm rồi.” Cô đưa đôi tay siết cổ anh, mặt tươi cười.

Tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, anh đã giác ngộ từ sớm. “Gặp phải cô nàng điên suốt ngày cầm dao, anh có thể không thăm sao?”

“Có tin em bám anh cả đời, lợi dụng nam sắc của anh để thỏa mãn sự háo sắc của em?” Vất vả tất cả cho tới già rồi 1 chân đá ra.

“Cô nàng kì quái, em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh không được chạy lung tung, hại một mình anh là đủ rồi,, đừng tạo nghiệp chướng.” Anh gõ vào đầu cô.

Cứ giành lời thoại với đàn ông, tới đây chấm dứt, 2 họa hại trở thành 1 đôi là sự trừng phạt của ông trời.

“Tha cho Phương tiểu thư đi! Em thấy cô ấy có nổi khổ riêng.” Mất đi đứa con cứ như là mất đi miếng thịt trong lòng, cuộc đời đã không còn trọn vẹn nữa.

“Đừng xin cho loại con gái đó, không đáng!” Không lấy mạng ả là nên vái lạy cảm ơn rồi.

Ngôn Túy Túy nhìn thật điềm nhiên, hai mắt trong sáng. “Được, em báo cảnh sát.”

“Em...thật không thể hiểu được em, cứ dùng chiêu này uy hiếp anh.” Anh 1 đấm tung vào cách đầu cô 3 cm.

“Có hiệu quả là được, ai nói dùng rồi không thể dùng nữa.” Không biết hổ thẹn, không nói lý là quyền lợi của phụ nữ.

“Em nhất định bắt anh làm theo yêu cầu của em, tha cho ả sao?” Anh cứ thích dương phụng dương vỹ.

“Hình đại đội trưởng rất hứng thú với việc chinh đồn hắc bang, có lẽ em nên thường xuyên nói chuyện với anh ta hơn, trao đổi chút tâm đức.” Dùng cảnh lực để khống chế.

Đôi mắt đen láy của Thù Lang nhìn xuyên cô, hối hận vì đã yêu cô nàng thích ra ngoài ăn lung tung, sao cô không thần hồn điên đảo mà mê luyện anh, tất cả theo ý kiến của anh mà ý kiến?

Lúc nào cũng kéo chân anh, còn câu kết với shemale dọn đường của anh, cứ đạp lên đầu anh, rõ ràng không coi anh ra gì.

Thật muốn về núi (ở ẩn – ý là bỏ nghề) rồi, cứ để cô phá tiếp, Ưng Bang khó mà không rã, cuối cùng đến tầm chiều rơm cũng không còn, trực tiếp đưa lên bàn mổ để cô cắt tới không còn miếng thịt lành lặn, có lẽ như thế cô mới cảm thấy thể thiên hành đạo, trừ gian diệt ác.

“Nàng, có yêu anh không?” Trở người, anh không nhìn mắt cô mà nhìn lên trần nhà.

“Vậy anh thì sao?” Cô gối đầu lên bắp tay anh đếm lông mi của anh.

“Là anh hỏi trước, em phải trả lời trước.” Lúc này anh như đứa trẻ to xác bướng bỉnh.

“41 cộng.”

“Hả?!” Anh khó chịu quay đầu dùng cằm ma sát tóc cô. “Em đang nói cái quỷ gì thế?”

“Lông mi, anh có 41 cộng lông mi.” Cô so so mắt trái của anh, chuẩn bị mặc áo xuống giường.

Không giận, không giận, giận là trúng kế của cô. “Trả lời anh, em có yêu anh không?”

Nghiêng đầu, cô tỏ vẻ đáng yêu. “Em cũng không biết nữa! Đợi em về tra từ điển rồi nói tiếp.”

“Ngôn Túy Túy, anh phải giết em.....” Anh tức giận rống lên lao xuống giường muốn bóp chết cô.

“Thù tiên sinh, tính của anh thật không tốt.” Than thở lắc lắc đầu, cô đợi lúc tay anh sắp chạm được vào tay cô mà đóng cửa phòng tắt lại.

1 tiếng rên thảm nhỏ thông qua cánh cửa truyền tới tai Ngôn Túy Túy, nụ cười ngọt ngào nhạt nhòa nổi trên miệng cô, ngón tay anh chắc chưa đứt nhỉ?

Còn về vấn đề yêu không yêu, cứ để thời gian đi giải thích, cô phải tắm bọt nước nóng, ai cũng không thể làm phiền cô, kệ anh cứ việc ở ngoài vừa rống vừa la lại đập cửa, đá cửa, cô không nghe thấy gì hết.

Mùi tinh dầu hoa cúc, say người.

Gió đang cười đùa si nam si nữ này, mặc kệ họ đang đấu khí cứ tiếp tục bay về phương xa.

Câu chuyện đang dâng đến cao trào.

Màn hình vi tính phân tích dữ liệu, cái lọ nhỏ còn dư chút dịch màu vàng để kế bên chai KI, miếng thủy tinh dưới ống kính hiển vi có 1 ít vật thể đã tẩm thuốc thử.

Hoàng hôn, bờ câu hoang đậu trên dây điện mỗ lông ở cánh, chạng vạng choàng xuống mang theo những tia nắng đỏ, mặt trời sắp lặn khiến không gian yên tĩnh hòa bình.

Phòng thực nghiệm trống rỗng chỉ còn tách trà nóng, có thể thấy người vừa rời khỏi đã vội vã nào, chưa kịp hưởng dụng hồng trà đỉnh cấp, cây bút bên cạnh cùng với tách trà đợi chủ nhân của nó trở về.

Chim cú báo giờ đã thò đầu ra 6 lần, kim dài và kim ngắn thành 1 đường thẳng, tiêu chuẩn chính giữ đúng 6 giờ.

Lẽ ra là không gian bình lặng, mà lại có gì đó xao động không bình lặng.

1 bóng người lén lút đến gần, sau khi nhìn xung quanh nhanh chóng bước vào, tay nhẹ nhàng đẩy cửa, thật tiện cho hần làm việc.

Lần này hần thông minh hơn đeo găng tay vào để tránh để lại dấu tay, tóc nhét hết vào nón để tránh rơi xuống, chỉ lộ 1 đôi mắt lạnh tàn, cử chỉ cẩn thận hết mức, đi về hướng máy tính.

Vừa thấy bản đối chiếu tự động hiện thị hần lạnh cả người, may là sớm 1 bước cướp được kết quả, ngón tay ấn xuống 1 dãy số liệu, kiểu máu và dấu tay có sự biến đổi lớn.

Không cố ý phá hoại, hần thay miếng thủy tinh dưới kính hiển vi bằng 1 loại vật chất không rõ là gì, đổ đi tinh dịch màu vàng, và rót vào đó 1 mức tinh dịch động vật đúng bằng ban đầu.

Nhìn kỹ 1 lần nữa, hần cố gắng không đụng vào bất cứ thứ gì giữ nguyên hiện trạng, xác định đã không còn chứng cứ bất lợi cho hần, mới cười thỏa chí, định bằng con đường cũ rời khỏi đây.

Vừa quay đầu, đột nhiên giật mình, hần sợ hãi bước lùi làm đổ các lọ thuốc, mùi khí khó ngửi tràn khắp phòng.

Người đứng trước cửa là người hần không nghĩ tới.

“Tự thú sẽ được giảm tội đầy, ngươi muốn tự gỡ bỏ khẩu trang hai là muốn người khác động thủ?” Đã nói là chiêu Không thành kế sẽ có hiệu quả mà.

Gia Cát Khổng Minh là lão già thông minh nhất của Trung Quốc trong 5000 năm trở lại đây, kế sách của lão luôn linh quang. Ngôn Túy Túy trong lòng tán dương trí tuệ của người xưa.

“Hành động tự ý trong địa bàn của Ứng Bang ta, người xem là thằng mù sao?” Anh hy vọng không phải là người trong suy đoán.

Thật khó xử.

“Thù tiên sinh, hẳn chắc không bị câm chứ? Hay là anh dùng tay nói chuyện với hắn xem.” Không nói là do sợ bề chuyện chẳng?

Thù Lang quay mặt nhìn Ngôn Túy Túy. “Có cần anh đi học thủ ngữ xong rồi mới về đây bắt người?”

“Không được nha! Để lại 1 cô gái yếu đuối như em ở đây, lỡ như em giống cái xác nữ 307 bị lãng nhược thì sao?” Cô ưu sầu nói với anh.

“Em mà yếu đuối?!” Thù Lang ‘Hứ’ lạnh 2 tiếng. “Em đủ lợi hại để đi đồ long.”

“Thù tiên sinh, thời đại này không có rồng, với lại em không tìm được cây đao nào lớn như thế cả.” Cô nhún nhún vai nói như thật.

“Ch bằng cái miệng đó là đã độc chết được 1 con bạo long kỷ Jura rồi, cần gì dùng đao.” Rồng gặp cô cũng sẽ tự động chết cho cô xem.

“Anh quá đề cao tôi rồi.....Áh! Đừng cử động.” Tia sáng trắng bạc vượt khỏi tay.

Bóng người nhìn thấy họ dấu khẩu, cho rằng là cơ hội tốt, lặng lẽ di chuyển đến cửa sổ, định lao xuống chạy thoát.

Nào ngờ 1 tiếng ‘vút’ lên, 1 con dao mỏng sắc bén sượt qua cánh tay của Thạch Khiết đâm vào tường, hách nhiên chặn đường lui của hắn, trong mắt hắn hiện lên 1 màn lạnh băng giá.

“Ấy! Chúng ta đều biết người là ai, hà tất che che giấu giấu sợ người ta nhìn, sẽ sáng sủa hơn sao?” Như giặc.

Người đó mất thấy Thù Lang khoanh tay trước ngực không tỏ thái độ, trong lòng bèn nghĩ làm thế nào để hóa giải nguy hiểm, thân phận bây giờ của hắn là ai cũng biết, Cuồng Ứng chắc sẽ không làm khó hắn đâu.

Ánh mắt quay đi quay lại, dưới khẩu trang là nụ cười u ám, hắn không cảm thấy sợ nữa, hà tất phải lo nữ pháp y sẽ bắt hắn về quy án, Ứng Bang là hậu thuẫn của hắn.

Vừa nghĩ tới đây, hắn giấu nụ cười treo trên mặt 1 vẻ vô cảm, gỡ bỏ khẩu trang quỳ xuống, tự thú tội trước.

“Quả nhiên là người, người làm ta quá thất vọng.” Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Thù Lang vẫn cảm thấy đau lòng.

“Bang chủ, tôi 1 lúc say rượu làm chuyện sai trái, xin theo bang quy mà phạt.” Hắn cam chịu trách phạt.

“Người.....” Thù Lang không thể mở miệng mắng, Thạch Khiết theo anh đã hơn 10 năm rồi, tình nghĩa hai người còn hơn cả anh em.

“Đội đã, bang có bang quy, quốc có quốc pháp, tôi không biết Ứng bang các người làm sao xử phạt 1 kẻ giết người cường bạo, nhưng chấp nhận bang quy rồi sau đó còn phải chấp nhận sự chế tài của pháp luật.” Cô tuyệt đối không để kẻ giết người kinh tởm này tiêu diêu pháp ngoại.

“Thạch Khiết” để lộ ánh mắt dữ tợn. “Đây là chuyện riêng của Ứng Bang, người ngoài không được phép nhúng tay.”

Oh, chuyện riêng. “Người phạm vào luật nào của Ứng Bang, giết người phóng hỏa, cường bạo cướp bóc không phải là tác phong của xã hội đen, chuyện này không dính dáng gì đến Ứng Bang cả!”

“Người.....” Hắn khó chịu hứ 1 tiếng.

“Người xem lên là bản báo cáo hoàn chỉnh của ta, thay đổi tất cả chứng vật, người có biết rằng ta đã biết rõ hung thủ thật sự từ lâu.” Tuyệt đối không phải là Thạch Khiết, cô dùng ánh mắt nói với hắn.

Hắn mồ hôi lạnh nhiều xuống. “Cô cố ý gài bẫy cho ta nhảy vào, quá xảo quyệt.”

“Chiến tranh thì phải thế mà, chẳng phải người cũng đã dùng kế diệu hổ ly sơn sao?” Tiếc là họ không trúng kế thôi.

Giả bộ thông báo phát hiện cái xác nữ bị trộm của phòng pháp y, nhân lúc họ đi đến hiện trường tìm hiểu mà lên vào, tự cho là thông minh mà hủy đi tất cả chứng cứ, để người khác không nghi ngờ tới ai đó.

Chỉ là hắn không ngờ được bộ ngựa bắt ve, không dễ chim sẽ đứng say, phòng của họ đã được lắp máy quay, nhất cử nhất động của hắn đều hiển hiện rõ ràng và truyền tới phòng kế bên, muốn thoát tội cũng khó.

“Bang chủ, thuộc hạ có tội xin chịu sự trừng phạt của người, xin đừng giao tôi cho cảnh sát.” Có chết hắn cũng muốn không ngồi tù.

Ngục lao tử tù như địa ngục trần gian, những tử tù hung hãn dữ tợn gần chết vẫn có dục vọng, không ngừng xâm phạm những tử tù khác cùng phòng, hắn ở trong ngục 2 tháng, qua những ngày sống không bằng chết.

“Là người mua chuộc sát thủ lấy lạng Ngôn tiểu thư?” Chuyện gì anh cũng có thể giả bộ như không có, duy có chuyện này không thể cho qua.

‘Thạch Khiết’ đưa tay về phía sau, dè lấy vật cứng đột nhiên giương lên. “Chuyện này.....không phải tôi, tôi không.....”

“Nói thật đi, nếu để ta điều tra ra người đứng đằng sau, tứ chi người sẽ không còn.” Thù Lang hung hãn, không cho giấu giếm.

‘Thạch Khiết’ sắc mặt trắng bệch. “Tôi...phải, là tôi làm, lúc đó thuộc hạ không biết ả sẽ là người của bang chủ, nếu không tuyệt đối không dám đụng vào cô ta.”

“Người theo ta bao nhiêu năm rồi mà vẫn không biết tác phong của ta sao? Từ trước khi người tìm sát thủ giết cô ấy, ta đã nói với người rồi, người còn dám xảo biện.” Thạch Khiết phải biết chuyện này, anh từng phái hắn đi điều tra Túy nhi.

Tay cầm chắc súng lục, hắn đang đợi thời cơ. “Tha lỗi cho tôi, bang chủ, tôi chỉ không muốn cô ta điều tra ra được lỗi lầm của tôi.”

“Người có thật là Thạch Khiết không?” Lòng Thù Lang bắt đầu nghi ngờ, Thạch Khiết không phải là người thích biện giải cho bản thân.

“Thuộc hạ đương hạ đương nhiên là Thạch Khiết, đó là sự thật.” Sự cường điệu của hắn ngược lại để lộ sơ hở.

Tiếng nói biến đổi rồi.

Thù Lang ánh mắt lạnh băng. “Người thật ra là ai, người đã làm gì Thạch Khiết?”

“Tôi.....tôi là Thạch Khiết, tôi thật sự là Thạch Khiết.” Nhân lúc cúi đầu la to, hắn giương súng bắn.

“Thù Lang, cẩn thận.” Ngôn Túy Túy phi thân đỡ, đạn bắn xuyên xương bả vai của cô.

“Túy Túy—” Thù Lang ôm lấy người yêu xoay người né tránh, giương súng hoàn kích, bắn vỡ xương tay cầm súng của ‘Thạch Khiết’.

“Cảm giác trúng đạn đau thật, lần tới anh trúng đạn em tuyệt đối không chọc anh nữa.” Nỗi đau nóng như lửa thiêu.

Xé áo khoác, Thù Lang nhanh chóng bó lại vết thương của cô, căng thẳng đến tay run, mấy lần thất nút không được mà tụt tay.

“Em thật ngu muốn chết, ai bảo em đỡ đạn cho anh thế!” Lòng của anh còn đau hơn lần trước bị bắn.

Đồ ngốc, đồ ngốc, mảnh mai thế sao chịu được đau? Anh da thô thịt dày không sợ ăn đạn, Diêm Vương cũng không lấy được mạng của kẻ cuồng ngông như anh, cô làm cái quái gì mà đẩy anh ra chứ.

Anh sẽ đau lòng lắm! Mỗi giọt máu của cô nhiều xuống là mỗi lần lòng anh run lên, cả lòng ngực sắp phát nổ rồi.

“Anh bó xấu quá đi, em tự làm còn đẹp hơn.” Ngôn Túy Túy chê cười lấy tay kia tự băng bó.

“Em an phận cho anh, quên là tự bản thân bị thương sao, đồ ngu siêu cấp.” Đẩy tay cô ra, anh khẳng khẳng giữ dải băng xấu xí.

“Thật ra vết thương của em không nghiêm trọng mà.....Áh! Hấn sắp trốn rồi, anh đi bắt hấn trả thù cho em.” Thật mà, không nghiêm trọng.

Vừa nghe 2 chữ “trả thù”, đôi mắt đen của Thù Lang đột nhiên bùng nổ ánh lửa nóng giận, làm bị thương người của anh thì đều đáng chết.

Lao lên tung ra nắm đấm thứ nhất, chỉ thấy máu bắn tung tóe, sau đó không ngừng tung cú đấm khiến đối phương không thể đánh trả, như bao cát cho anh 1 cú lại 1 cú đấm vào.

Đàn ông khi yêu sẽ mất đi lý trí, tới nỗi Ngôn Túy Túy vừa băng bó lại cũng ngần ngại, vết thương của cô không nặng như anh tưởng tượng, đạn xuyên qua bộ phận xương mềm, chỉ như xỏ lỗ tai thôi, chỉ là cái lỗ này bị hơn.

“Thù Lang, anh đừng giết hấn, anh còn phải tìm Thạch Khiết nữa.” Tội thật, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Sau này tốt nhất đừng để anh đại phát ứng tính, xuống tay ít nhất cũng nặng 80 cân.....không, ít nhất là 200, mũi cũng sắp bể rồi.

Thạch Khiết? Đúng rồi, anh phải để hấn sống. “Nói, người đã giấu Thạch Khiết ở đâu?”

“Hấn ta @#!%\$%!” “Thạch Khiết miệng ngậm máu nói rất mơ hồ, không ai nghe rõ hấn nói gì.

“Nói rõ ra cho ta.” Thù Lang nắm áo hấn không ngừng lay, lay ra 1 miệng máu.

“Hấn.....hấn chết rồi.” Tự biết khó thoát chết, thôi thì mặc kệ lun. ‘Thạch Khiết’ cười thầm mà nói.

“Cái gì?!” Thù Lang run lên buông tay, nỗi đau thâm trầm chiếm cư lấy anh mất bị thương của anh.

“Thạch Khiết chưa chết.”

Một giọng nữ cao từ ngoài cửa truyền đến, An Diễm Hoa một tay đẩy người đàn ông bị trói thê thảm về phía trước, một tay lấy súng chĩa vào đầu anh, dẫn đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hai Thạch Khiết?!

Giống y chang, cùng chiều à đứng chung, gần như khiến người ta không phân biệt được thật giả, còn nữa là cả người thương tích giống nhau, chỉ là 1 người máu là khô đen, 1 người là máu tươi chảy không ngừng.

Thật có thể nói là số phận trớ trêu, lấy tên Thạch Khiết đều không may mắn, thần xui vậy bám thật thê thảm.

“Sao bây giờ mới tới?”

“Có thể đến kịp cứu anh là mừng rồi, ai mà biết anh lại bị bắt chứ.” Muốn hành động mà cũng không thông báo 1 tiếng.

Nếu không phải cô vừa đứng lúc đi ngang hành lang nghe tiếng, lập tức chạy đến căn hầm ít người qua lại lời ra gã Thạch Khiết bị bỏ đói mấy ngày, thì anh bị đánh chết cũng không ai biết, còn trách cô đến trễ.

“Đừng nói nhiều, cầm súng cho chắc.” Tay cầm súng của hấn phé rồi, món nợ này nhất định phải đòi lại.

“Còn mắng người ta.” Biết vậy không đến cứu hấn, An Diễm Hoa nhỏ tiếng thì thầm.

“An Diễm Hoa, cô dám giúp người ngoài đối phó với ta?” Người bên cạnh anh không ai đáng tin, Thù Lang 1 hồi cảm thán.

“Anh ta không phải là người ngoài, anh ấy là.....là.....” An Diễm Hoa thì thầm không dám nói thẳng thân phận thật của ‘Thạch Khiết’.

Ngôn Túy Túy bước tới dựa vào người Thù Lang. “Hay tôi giới thiệu giùm cô nhé! Hắn là kẻ nên bị tử hình mà vẫn chưa bị tử hình của 2 năm trước An Quốc Hoa.”

“Sao ngươi biết.....” An Diễm Hoa lập tức bịt miệng lại, không đánh mà khai.

“Cần cứ vào kết quả kiểm nghiệm dấu tay và tinh dịch, sự phục sinh của u linh suýt khiến tôi ngất đi đấy.” Hại cô đã từng ăn năn.

“Sao ngươi đoán được ta? Khuôn mặt của ta và Thạch Khiết giống nhau như đúc.” Hắn tự cho là không thể có sơ hở.

“Ngoại mạo giống nhưng linh hồn khác xa, ánh mắt Thạch Khiết nhìn ta chứa đựng sự khinh bỉ lạnh lùng, còn trong mắt ngươi lại có sắc dục muốn dâm ta.” Thạch Khiết gan có lớn thế nào, cũng không dám đụng tới người phụ nữ của đại ca.

Thạch Khiết cả người không còn sức lộ ra nụ cười gượng, cô đích thực bất phạm, lại nhìn thấu sự khinh bỉ của anh.

“Cái gì, hắn muốn em.....” Thù Lang tay nắm chặt gần như muốn đánh hắn thêm mấy đòn.

“Ha.....” An Quốc Hoa cười ho ra máu. “Ngươi quả thật thông minh, không ăn cô mà để cô chết thật quá đáng tiếc.”

Gã khốn đáng chết. “An Quốc Hoa, ta đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi lại phản bội ta?”

“Hừ! Ngươi đừng nói lời mây gió nữa, lúc ta ở trong tù đợi ngươi cứu ta ra, ngươi lại lệnh cho 1 gã quèn đến nhà ta tặng an gia phí, muốn ta an lòng mà đi, ngươi có biết trong giây phút ấy ta hận ngươi đến mức nào không?”

“Phán quyết của pháp viện quá nhanh, ta vốn không cách nào cứu ngươi, có trách thì trách ngươi bị sắc dục làm mờ mắt, đến cái xác của bé gái cũng không ta.” Tự chuốc lấy.

Hắn khó chịu liếc. “Ngươi vốn coi ta là mã tiền tốt (lính trước vành móng ngựa) chết không đáng tiếc, đến thăm ta 1 lần cũng thấy phí sức.”

Hận! Trời khó dung.

“Bởi thế ngươi muốn giết ta để trả thù.” Thù Lang hiểu ra người muốn giết anh đêm đó, khó trách bóng dáng như từng quen biết.

Chỉ là anh không nghĩ tới người đã chết.

“Không sai, là ta, tiếc là ngươi mạng lớn nhảy vào nước mà được cứu.” Nữ pháp y này, là tảng đá chắn đường duy nhất trong đời hắn.

Lợi dụng lòng đổ kỵ của em gái ly gián, thuận lợi khống chế Phương Hằng Tịnh đang mang thai dụ dỗ Thù Lang tới biệt thự vui vẻ, cho anh uống thuốc mê để anh chết bất minh bất bạch.

Tính toán có chút sai lầm, là anh lại có thể kháng cự được tính của thuốc mê, trúng đạn rồi vẫn chạy thoát, trong quá trình tẩu thoát bắn liên mấy phát dẫn đến sự chú ý của huynh đệ mà đến cứu viện, khiến hắn thất bại khi sắp thành công.

Bực bội mấy ngày, khuôn mặt của hắn khiến hắn không được ra ngoài, một đêm phát hiện cô thiếu nữ đặt hàng, nhất thời không khống chế được muốn trút ra, dùng quá sức mà làm chết người, tiện tay vứt ở cái ranh mà hắn nghĩ là ẩn mật, nào ngờ lại sinh ra 1 đồng chuyện phiền phức.

“Ngươi vì muốn giết ta mà đi chính hình, cái giá cũng quá đắt rồi chẳng!” Ngu ngốc đến cực độ.

“Ta vốn định chính thành cái mặt của ngươi, tiếc là thân hình không giống, đành dùng ‘an gia phí’ của ngươi đi chính thành cái mặt của Thạch Khiết.” Cộng thêm mô phỏng tiếng nói và động tác.

“Sau khi người và Thạch Khiết chết, ta sẽ có thể dùng khuôn mặt của Thạch Khiết tiếp quản Ứng Bang, dù sao thì địa vị của hần chỉ sau người.”

Thì ra dã tâm của hần lớn tới vậy. “Kế hoạch của người thất bại rồi, ta vẫn còn sống.”

“Vậy thì chưa chắc.” An Quốc Hoa cười lớn nhìn về hướng An Điềm Hoa. “Điềm nhi, giết hết bọn chúng.”

“Giết...giết họ?!” Không, sao cô có thể giết người đàn ông cô yêu được?

“Người dám không nghe lời ta?” Hần dùng vẻ mặt huynh trưởng ra lệnh.

“Em.....” Cánh tay cầm súng của An Điềm Hoa đang run.

Ngôn Túy Túy im lặng nghe hết câu chuyện vẫn có chút không hiểu. “Đợi đã, trước khi giết ta có thể cho ta hỏi người 3 câu hỏi?”

“Người quả thật không sợ chết, hỏi đi!” Đợi sau khi cô chết, hần vẫn có thể từ từ thưởng thức 1 phen.

“Người chết 2 năm trước là ai?”

Hần cười lạnh lẽo. “An Gia Hoa, thằng em sinh đôi của ta.”

“Anh ta vì sao lại chịu chết thay người?” Huynh đệ tình thâm?

“Vì ta lừa hần bệnh ung thư máu của hần lại phục phát, bác sĩ nói hần chỉ có thể sống thêm 3 tháng, ta chết chỉ bằng hần chết, ta có thể giúp hần chăm sóc đứa em gái còn nhỏ tuổi.” Cái cố tuyệt làm sao, hần chết thật thông dong.

Tay của An Điềm Hoa đang run, không dám tin anh ba vốn yêu thương cô nhất lại bị anh hai hại chết, anh ấy thật ích kỷ.

“Các người dùng cách gì thay đổi thân phận?”

“Rất đơn giản, xưng tội trước lúc chết; hần mặc áo cha sứ bước vào, ta mặc áo cha sứ bước ra.” Tự do đến thật dễ dàng, không cần ai giúp sức.

Ngôn Túy Túy điềm nhiên cười. “Hình đại đội trưởng, anh có thể vào bắt phạm nhân rồi.”

Người kinh ngạc nhất là Thù Lang, anh tức tới gân sắp nổ rồi. “Em lại bán đứng anh—”

Nhưng mà, trước khi Hình Thiên Băng dẫn người xông vào, 1 tiếng súng chói tai vang lên, lòng ngực An Quốc Hoa thủng 1 cái lỗ lớn, hần giương to mắt ngả về phía sau, tới chết cũng không dám tin người giết hần lại là.....

“Đại ca, xin lỗi, chúng ta cùng đi.” Phát súng thứ 2 của An Điềm Hoa là nhắm vào đầu mình mà bắn.

Vì nhân chứng, phạm nhân đều chết, Thù Lang 2 năm trước xúi người giết người tội danh không thành lập, hận tới Hình Thiên Băng ngày nào cũng đi kiếm chuyện với anh, phiền tới anh muốn cải tà quy chính.

10. Chương 10

Xác nữ 307.....hoặc có thể nói là cái xác cháy đen trong sự dẫn đường của Vu Uyển Uyển, cuối cùng đã tìm được ở sơn cốc của núi La La , án tình đại bạch, hung thủ phục pháp, cô được người nhà đem về an táng, từ nay không cần phải lang thang trên nhân gian hù người.

Trước đó, vết thương súng của Ngôn Túy Túy khiến 2 thằng đàn ông suýt đánh nhau, Hình Thiên Băng với Thù Lang như trời sinh là kẻ địch, vừa gặp là cãi nhau không ngừng, gần như qu đi sự tồn tại của “người bị hại”.

Cô bực mình bỏ hết công việc về nhà tu dưỡng, mặc cho Thiệu đại kiểm sát quan nhảy cẫng lên lên đàn bà, không ngừng thề thốt đợi cô kiểm nghiệm xong 30 cái xác chết cháy không còn thấy được mặt mũi sẽ cho cô nghĩ phép.

Nhưng tín dụng của anh đã phá sản từ lâu, vì thế cô trực tiếp đưa thư nghỉ phép cho pháp quan là cậu của cô, cậu cháu cùng 1 nhà, nào có thể không lập tức xét duyệt được.

Vì thế từ hôm qua bắt đầu tính, cô có kì nghỉ dài 1 tháng, ngày nào cũng ở nhà coi những tiết mục văn nghệ dở hơn và những bộ phim truyền hình với nội dung giống nhau dài lê thê, chán chường tới cô sắp hết lớn, chỉ có thể nhét đầy miệng bắp rang, mắc công hàng xóm báo cảnh sát nói có 1 ả bị bệnh điên.

“Chị hoa cúc uống trà nào, chị bị anh hắc bang đại ca đó cho de rồi hả?” Cho de tốt, ác vận sẽ không giáng lâm lên người cô.

Nguyên rửa cái gì chứ! Toàn là khăng định vô căn cứ, hội chứng tình yêu dừng ở lầu 6, cô ở lầu 7 có thể ngủ ngon, tiếp tục kiếp đời làm thuê hạnh phúc.

“Tiểu Liên muội muội, hình như chị nghe thấy có người vui vẻ trên nỗi buồn của người khác.” Thật muốn đá nhỏ này 1 cú.

Chứng u uất, chỉ mới 1 ngày rảnh rồi mà cô đã có chứng u uất, thật bi thảm.

Oh! Lợi hại thật, cô cười trong lòng mà cũng bị nghe thấy. “Không có mà! Người ta chỉ tiếc cho chị thôi, người sau sẽ càng tốt hơn.”

“Trừ phi người đó không sợ bị người đang tại nhiệm đánh chết.” Cô vẫn chưa muốn đổi người yêu, cô nhớ mùi cơ thể của anh rồi.

Haizz! Thật đáng chết, yêu anh mất rồi, sao cô lại kém cỏi đến thế, tùy tùy tiện tiện linh hồn bị câu mất tiêu rồi?

“Khục! Khục!” Liên Liên thất vọng tới muốn khóc. “Chị hoa cúc vẫn chưa đá anh ta xuống Thái Bình Dương àh!”

Thương tâm Thái Bình Dương, nhạc của tiểu Tề, nhạc nền của phim Nhật.

“A Liên muội, vẻ mặt của muội hình như không hy vọng chị hạnh phúc.” Khuôn mặt khóc lóc như đang đưa tang.

“Đâu có, em đang cười, chị nhìn em cười vui thế mà, chúc mừng chị đã tìm được như ý lang quân không sợ chết.” Tống Liên Liên dùng hai tay kéo miệng mà cười.

Cười không bằng lòng. “Lang quân quá sớm rồi, đột nhiên chị muốn ăn mì trộn ở chợ đêm Sĩ Lâm.”

Người mà rảnh là lại muốn ăn.

“Em đi mua, em đi mua, gần lắm.” Vừa có công việc gõ cửa là Tống Liên Liên lại như con rồng sống.

Thật sự là không xa lắm đâu, không kẹt xe thì khoảng 1 tiếng, với chiếc xe Putt-Putt lạc hậu của cô.

“Chị còn muốn ăn trứng bà bà ở Đạm Thủy nữa.” Rảnh quá mà, thưởng thức các loại đồ ngon.

“Được, Đạm Thủy...ĐẠM THỦY?!” Có phải xa quá không? Tiền xăng cũng không đủ nữa.

“Nếu có cả các món ăn của Miêu Không thì càng tốt, em đem về hết được không?” Ngôn Túy Túy ngữ khí đậm nhả.

10 đường nhăn xuất hiện trên trán cô. “Được, không có chuyện gì mà Tống Liên Liên không làm được, vác bao gạo lên núi xuống biển em còn bước như bay nữa là, chị cứ đợi được ăn ngon đi.”

“Vậy thì tốt! Tiễn thể gói về cho chị các món ăn vặt ở trước cửa chùa Cơ Long, chị để dành làm thức ăn khuya.” Nhà có người hầu, thật tiện lợi.

“Chị hoa cúc, chị khăng định chị không phải đang phá em chứ?” Với tốc độ của cô cũng phải mua tới sáng mai mới xong.

“Người giỏi giang thì phải chịu cực mà! Ví tiền ở đâu tũ, em tự mà lấy.” Sao cô lại phá người khác, rảnh quá.

Ví tiền tự lấy?

Tổng Liên Liên hoan hỷ mở ra cái ví Channel đáng giá cả chục ngàn, hai tay mở ra lập tức run cả người, chị ấy...chị ấy rõ ràng là hết tiền rồi! Chẳng lẽ đem cái ví đi cầm?

“Chị hoa cúc, bao lâu rồi chị không rút tiền?” Ăn hiếp con nít, tâm linh cô chịu vết thương nặng nề.

“Hỏi em ấy! Chuyện lớn nhỏ trong Cúc Hoa Cư toàn em phụ trách mà.” Ngôn Túy Túy đùn đẩy trách nhiệm.

Trời ạ! Thà bị sét đánh cho rồi! “Hai chục ngàn chị xài hơn tháng rưỡi àh?”

“Vẫn còn 300 đồng! Đủ ăn 1 bữa mà còn được thối nữa.” Trong thời gian đó cô được “nuôi” mà.

Trước là dịch vụ thức ăn tối của Thiệu Chi Ung, sau có Thù Lang lo cho 3 bữa, cô không có cơ hội xài tiền.

“Em không được rồi, mau đem thứ này ra khỏi tầm mắt em.” Tiền công dưới 1000 đồng cô không làm.

Em gái ngốc. Ngôn Túy Túy cười nhẹ dùng thẻ vàng gõ đầu cô. “Cầm lấy đi! Thấy cần xài bao nhiêu thì tự rút, tiện thể rút hai ba chục ngàn về đây.”

“Ái da! Chị hoa cúc nói sớm chứ! Có tiền chuyện gì cũng dễ, em đào núi lấp biển phục vụ chị tận tình tới chết.” Cô phải ra sức moi móc tiền công.

Vốn không đợi người khác nói thêm, Tổng Liên Liên lấy được thẻ vàng lập tức xông ra ngoài, bước như bay đúng như cô nói, người phía sau chưa kịp bảo cô mua ít lại thì cô đã mất hút rồi.

Dung túng trong đáy mắt Ngôn Túy Túy theo đó mà mất đi, cô có nên để anh ta xâm nhập Cúc Hoa cư không?

Cô cần phải suy nghĩ lại, các nàng hàng xóm dưới gần như đều bước nhầm mà cả đời không thể trở mình, cô có muốn mất đi tự do của mình không?

Không cho cô nghĩ nhiều, nàng hầu bòn rút tiền đang sung ngồi trong bụi hoa trước tòa nhà, 1 vẻ mặt thắc mắc không hiểu, sao có người ngu đến thế? Thử 1 lần rồi còn thử thêm lần thứ 2, đạn rất rẻ sao?

Đợi được nửa tiếng, cô xác nhận không còn nguy hiểm mới bước đến gần, kẻ lãng phí chắc chắn là nhiều tiền, hắc đạo đại ca tiền đen nhiều, để cô đen ăn đen chắc không sao? Cô là nữ sinh viên yêu nước, muốn quyền tiền xin cứ tìm đến cô, túi cô vừa hay đang trống rỗng.

“Ý, hắc tử phu, em là em gái làm thêm ở lầu 7 Tổng Liên Liên, anh vẫn còn nhớ em chứ?” Ừ! Khuôn mặt sát khí đáng sợ quá.

Không sợ, không sợ, cô vỗ vỗ ngực cổ vũ bản thân.

“Ta không họ hắc, cũng không phải là tử phu của cô.” Con điên từ đâu đến, nhận bầy họ hàng.

“Oh! Hắc tử phu họ gì?” Để tránh tình trạng anh qua cầu rút ván như những người kia, cứ kiếm 1 món hời trước.

“Ta đã nói ta không họ.....Đợi đã, cô sống ở tòa nhà thối này?” Đúng rồi, có chút ấn tượng, là tiểu quỷ thích nghe trộm người ta nói chuyện tình.

Cô ấy có từng nhắc đến! “Em nghèo lắm, anh đừng cướp của em.”

Thù Lang nén cơn giận muốn tung 1 cú vào cô xuống. “Đưa ta vào tòa nhà.”

“Đưa anh vào thì không có gì! Dù sao thì anh cũng là người đàn ông của chị hoa cúc, quy định “Nam nhân dừng bước” của tòa nhà đã bị chị Tỉ Tỉ phá đi, anh có quen biết Tần Sư không? Còn đại luật sư Đông Phương Thái, nghề nghiệp của anh có vẻ rất cần sự chuyên nghiệp của anh ấy, em có thể giúp anh tìm anh ấy, phí giới thiệu cứ tính đại được rồi, lần đầu nên em lấy rẻ 20%.....”

“Nghề của ta có vấn đề gì?” Thì ra người trong Tòa nhà này không phân già trẻ đều có đặc tính thích làm người khác phát điên.

“Hi! Hắc tử phu anh toàn làm việc đen, khó tránh chuyện ngoài ý muốn như bị thương, bắt cóc người khác, có 1 luật sư riêng thì không sợ bị kiện, giết người phóng hỏa hay thả chó cắn người đều có người dàn xếp giúp anh, em nghĩ nước trà cục cảnh sát không ngon đâu, anh cũng không nguyên cứ hờ chút là đối diện với đám xấu xí ở đó chứ.”

Uhm, đề nghị của cô cũng được, anh cũng khá cần luật sư.....Ý! Sao anh lại bị lay động bởi 1 tiểu quý? “Nói đủ chưa?”

“Anh đừng làm ra vẻ sát thủ hù em mà! Em gái gan nhỏ lắm.” Nhìn sắc mặt người khác, theo gió chuyển đà là sở trường của cô.

“Nói nhảm đủ rồi, đưa ta lên đó.” Tiếng ngón tay kéo cò cách cách, vẻ mặt của anh nói rõ tính xấu của anh.

Huhuh! Tội nghiệp quá! Cô bị uy hiếp, các chàng của các chị dữ tợn quá. “Cho em chút tiền dẫn đường đi! Hắc tử phu, em làm thuê để sống.....”

“Sống trong cái tòa nhà siêu cấp này mà dám la nghèo—” Anh còn ở không nổi nữa!

“Người không thể chỉ nhìn bề ngoài, Tòa nhà của tụi em được xưng là Tòa nhà kỹ thuật tự động hóa đầu tiên của Đài Loan, nhưng mà chủ tòa nhà bệnh hoạn, còn bệnh không nhẹ nữa, không bán nhà mà chỉ cho thuê, 1 tháng 10 ngàn.” Vì thế cô nghèo là chuyện bình thường.

10 ngàn?! Chủ nhà đúng thật là có bệnh. “Muốn bao nhiêu?”

“Đạo lý tình yêu vô giá anh có hiểu không? Anh cho rằng nên trả bao nhiêu thì cứ tùy tâm, các anh rể ở lầu 2, 3, 4, 5 đều rất khảnh khảnh.....” Tống Liên Liên chớp chớp mắt, ý là đa đa ích thiện. (làm việc thiện nhiều.)

Thù Lang điền vào tấm chi phiếu rồi xé cho cô. “Đủ không?”

Cái, mười, trăm, ngàn, vạn..... 6 con số, thật là anh rể giàu có. “Nào nào nào, em đi báo với máy tính trước, để anh được đi hái hoa.”

Có tiền làm gì cũng dễ, cô đưa người vào trong tòa nhà, trong phòng máy ở lầu 1 nói chuyện được 1 chút, điền thông tin của anh vào, thang máy sẽ trực tiếp đưa anh lên lầu 6.

Căn cứ vào quy định không làm ồn đến các hộ các, khách của tầng nào sẽ chỉ dừng ở tầng đó, không vào được các tầng khác, trừ phi các hộ khác cho phép mới được đi xuyên, nếu không mãi mãi cũng không gặp được.

Nếu có ai tự ý xông vào, máy tính sẽ vang lên tiếng cảnh báo, sau đó bắn ra sóng hồng ngoại cản trở đối phương.

“Hắc tử phu, lên tới lầu 6 đừng nghĩ là cửa hư nên không có nắm cửa, gơ tay đè lên cửa là được rồi, có cảm ứng tự động.”

“Ta không phải là hắc tử phu, ta là.....Thù Lang.....” Chưa kịp nói hết, Tống Liên Liên đã cầm tiền bỏ anh sau lưng.

Anh chỉ có thể ngẩn mặt mà nhìn.

“Em còn dám cười anh, ả thổ phỉ của tòa nhà này là do đám con gái bệnh hoạn các em nuông chiều ra.”

Khể khí không vui, 1 bàn tay lớn của Thù Lang đặt trên cái cổ trắng ngần, như muốn bóp chết cô gái đang cười sặc sụa, đáy mắt là sự yêu thương vô biên, lại 1 lần nữa than thân yêu nhầm người.

Nhưng mà đâu có cách nào khác, yêu không do người, cũng lỡ yêu rồi chỉ còn cách tuân mệnh, anh cũng không phải than trách thật lòng, đời người lâu lâu say 1 chút cũng vui, con người không thể cả đời đều thuận lợi.

Coi như là báo ứng ngày xưa làm việc xấu, ông trời vì trừng phạt anh mà tìm tặng đá lương tâm cho anh, để lúc nào cũng “bán đứng” anh.

“Thù tiên sinh, hỏa khí của anh lớn thật, bao lâu rồi không làm tình?” Nam nhân dục cầu bất mãn thường rất giống con nít.

Gỡ thắt lưng của anh, Ngôn Túy Túy có vẻ còn vội hơn anh. Biểu hiện sống của sắc nữ. (con gái háo sắc)

“Lâu tới nỗi anh sắp quên mất mùi của em rồi, Ngôn tiểu thư.” Cúi đầu hôn, hỏa khí thay bằng dục hỏa.

“Là em không đúng, khiến anh tích dục không xả được, anh không trút giận lên cánh cửa lớn của tòa nhà chứ?” Cười nhẹ nhàng, cô hôn ngọt ngào lên cổ anh.

Anh hứ một tiếng không trả lời câu hỏi ngu ngốc này. “Em tốt nhất là hầu hạ anh tận tình, nếu không cả đời này đừng mong bước ra khỏi cửa lớn.”

“Dạ, đại gia, bông cúc nhỏ mát-xa cho anh nhé, có cần tiện thể cắn 1 miếng không?” Móng tay đâm vào lưng anh, ánh mắt vì kích tình mà hiện lên ngũ sắc.

Hai ngày không gặp như cách xa 6 thu, đôi tình nhân “cửu biệt” trùng phùng lao vào chiến trường, chiến tới nỗi mồ hôi đầm đìa, cả phòng mùi tình dục nồng nàn, tiếng rên la nam nữ của hai người quyền luyến không rời.

Ngôn ngữ là dư thừa, cơ thể nóng bỏng của hai người giao hòa cộng hưởng với nhau, cùng nhau làm rối chiếc giường lông, tiếng cơ thể va chạm khiến người khác nghe thấy cũng đỏ mặt, may mà họ không có hàng xóm hai bên, nếu không sẽ bị hiểu lầm là nhà ké bên xuất hiện hai con quái thú.

Tiếng thở mạnh dần chìm, Thù Lang cả người mồ hôi ôm chặt lấy người yêu đang nằm quay lưng trên anh, cơ thể hai người đang kết hợp mật thiết.

“Yêu anh không?”

“Anh tự nói xem.”

“Anh ra lệnh cho em phải yêu anh.”

“Thù tiên sinh, tôi kiến nghị anh nên nuôi 1 con chó.”

“Ngôn Túy Túy—”

Tiếng rống như sấm bên tai, Ngôn Túy Túy cười tươi như ánh nắng hè, phảng phất như 1 vườn Thiên Nhân cúc đang nở rộ, sắc sáng huyền lệ, đẹp không tả được, trong không khí có mùi hoa cúc nhẹ nhàng mà gió đưa tới.

Sao mà có thể không yêu anh! Một gã đàn ông lớn mà như con nít, nhưng cô không cho anh biết đâu, anh quá tự đại rồi.

“Tiểu ma nữ, em lại muốn làm gì?” Chỉ ít cũng cho anh nghĩ ngợi chút chứ! Anh không phải là siêu nhân.

“Thù tiên sinh, anh không được rồi àh?” Cô vẽ mặt thất vọng dùng tay vẽ con chó lên ngực anh, cơ thể phản dưới cổ tình lay động 1 chút.

“Em dám nói anh không được, Ngôn tiểu thư, làm em tự chuốc lấy, đừng oán trách anh khiến em không xuống nổi giường.” Hôm nay anh nhất định phải chinh phục cô.

Tiếng cười tươi của cô gái vang vọng trong Cúc Hoa Cư, cô biết rằng mình sẽ hạnh phúc, niềm vui thỏa mãn truyền đến các vị thần trên thiên cung, họ đều theo đó mà cười rộ, nói: Làm người thật tốt, làm con người thật tốt.

Cuộc chiến tình dục triển khai, không ai chiếm thượng phong, hai người đều là người chiến thắng.

Dưới từng đợt sóng lớn vỗ mạnh, Thù Lang lòng tràn ngập tình yêu cũng theo đó mà tuôn trào, quên đi tất cả thì thảo bên tai Ngôn Túy Túy, anh yêu em.

Yêu, một câu thề mang nặng ma tính, càng kéo gần khoảng cách của hai người hơn, tìm liên kết với nhau, không phân biệt nhau, chỉ có anh và em, cùng nhìn nhau.

Nghe nói không lâu sau đó, cảnh sát phá được vụ án buôn bán vũ khí, nhưng không có chứng cứ bắt người chủ mưu phía sau về quy án, chỉ có thể nuốt hận đem một số lượng lớn vũ khí trở về.

Còn Tổng bộ của Ứng Bang thì vang lên tiếng kêu la phá trời.

“Ngôn Túy Túy.....Lần này anh nhất định phải giết em, em lại bán đứng anh!”

Ai thèm quan tâm anh, đường xấu không thể đi.

Một lần nữa, Thù Lang có ý định về núi, nếu không thật sự sợ bị cô nàng yêu dấu của mình hại chết.

Gió, thật nhẹ nhàng, mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cuc-bang-tam>